

KAPLUMBAĞA KABUĞUNDA DÜNYA

JOHN
GREEN

KAPLUMBAĞA
KABUGUNDA
DÜNYA

JOHN
GREEN

İnsan her istediğini yapabilir ama
ne isteyeceğini tercih edemez.

—ARTHUR SCHOPENHAUER

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

BİR

Esasen kurgusal bir karakter olabileceğimi fark ettiğimde hafta içlerimi Indianapolis'in kuzey yakasında, benden kat-bekat yüce oldukları için tam olarak neye benzediklerini bile algılayamadığım birtakım güçler tarafından, belli bir zaman diliminde -12.37 ile 13.14 arasında- öğle yemeği yemeğe zorlandığım devlet okulu White River Lisesi'nde geçiriyordum. O güçler bana başka bir öğle teneffüsü saati bahşetseydi veya kaderimin kaleme alınmasına yardım eden arkadaşlarım o eylül gününde başka bir muhabbete dalmayı tercih etseydi bambaşka bir sonum olurdu ya da en azından bambaşka bir ortam. Fakat hayatın anlattığınız değil, hakkınızda anlatılan bir hikâye olduğunu öğrenmeye başlıyordum.

Yazar sizmişsiniz gibi davranıyordunuz elbette. Buna mecburdunuz. Saat 12.37'de o monoton zil göklerden bir

yerden bağırmaya başladığında, *Şimdi öğle yemeğine çıkmayı tercih ediyorum*, diye düşünüyordunuz. Ama esasen karar zilindi. Kendinizi ressam zannediyordunuz fakat aslında tuvaldiniz.

Kantinde yüzlerce bağırış çağırış birbirine karışıyor, sohbetler sadece sese, nehrin kayaların üstüne dökülüşüne dönüşüyordu. Ve insanı dövercesine yapay ışık tüküren floresan silindirlerin altında otururken kendimizi nasıl da kişisel destanlarımızın kahramanları sandığımızı, oysa altı üstü dezenfektan ve kuyruk yağı kokan penceresiz muazzam bir salonda koloni kuran, tıpkısının aynısı organizmalar olduğumuzu düşünüyordum.

Fıstık ezmeli ve ballı ekmek yiyor, Dr Pepper içiyordum. Açıkçası, bitkileri ve hayvanları sakız gibi çiğneme, sonra yemek borumdan aşağı itekleme sürecini biraz tiksiniç bulduğumdan yemek yediğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum ki bu da bir nevi düşünme şekliydi.

Karşımda oturan Mychal Turner sarı sayfalı defterine çalakalem bir şeyler yazıyordu. Öğle yemeği masamız yılların eskitemediği bir Broadway müzikali gibiydi: Oyuncular zaman içinde değişiyor ancak roller aynı kalıyordu. Mychal Sanatçı Tip'ti. İlkokuldan beri En İyi ve Korkusuz Arkadaşım rolünü oynayan Daisy Ramirez'le konuşuyordu ancak ötekilerin gürültüsü yüzünden ne konuştuklarını kestiremiyordum.

Bu müzikalde benim rolüm neydi? Yardımcı Kadın Oyuncu. Daisy'nin Arkadaşı, Bayan Holmes'ün Kızı. Birilerinin bir şeyi.

Midemin sandviç üstünde çalışmaya başladığını, onca konuşma sesinin arasında bile sandviçi sindirdiğini *duyabiliyordum...* cıvımlı fıstık ezmesini çiğneyen bakteriler; içimdeki kantinde yemek yiyen öğrenciler. Tiksintiyle ürperdim.

“Siz birlikte kampa gitmemiş miydiniz?” diye sordu Daisy, bana.

“Kimle?”

“Davis Pickett’la.”

“Evet,” dedim. “Niye?”

“Dinlemiyor musun sen?” diye sordu Daisy. *Dinliyorum*, diye düşündüm, *ama sindirim sistemimin kakafonisini*. Muazzam bir asalak organizma topluluğuna ev sahipliği yaptığımı hayli uzun zamandır biliyordum elbette ancak bunun aklıma gelmesinden pek hazzetmiyordum. Hücre sayısı açısından insanların yaklaşık yüzde ellisi mikroplardan oluşuyordu, yani sizi siz yapan hücrelerin neredeyse yarısı size ait değildi. Bana has biyomda, dünya üstünde yaşayan insan nüfusundan aşağı yukarı bin kat fazla mikrop mevcut olmasının yanında bazen içimde ve üzerimde yaşadıklarını, ürediklerini ve öldüklerini *hissedebiliyordum*. Terli avuçlarımı kotuma silip nefesimi düzenlemeye çalıştım. Biraz anksiyete problemim olduğunu kabul etmem gerek tabii, ancak üzeri deri kaplı bir bakteri kolonisi olduğunuz gerçeğinden endişe duymanın mantıksız olmadığı görüşündeyim.

O sırada Mychal konuşuyordu. “Babası rüşvetten mi ne tutuklanmak üzereymiş ama polis baskın yapmadan ön-

ceki gece ortadan yok olmuş. Bulana yüz bin dolar ödöl vereceklermiş.”

“Ve sen çocuğunu tanıyorsun,” dedi Daisy.

“Tanıyor-*dum*,” diye karşılık verdim.

Daisy’nin, öğle yemeğinde çıkan dörtgen pizza dilimi ile fasulyelere çatalıyla saldırmasını izledim. Başını kaldırıp kaldırıp bana bakışından ve gözlerini *Eee ne dersin?* dercesine belirtmesinden ona bir şey sormamı istediğini anlayabiliyordum ama ne sormamı istediğini anlayamıyordum çünkü midem susmak bilmiyor ve içten içe bir şekilde parazit enfeksiyonu kapığımdan korkmama sebep oluyordu.

Mychal’ın Daisy’ye yeni sanat projesinden bahsettiğini yarım yamalak duydum, Photoshop’la Mychal isimli yüz kişinin suratının ortalamasını çıkaracak ve bu ortalama yeni, yüz birinci Mychal’ı yaratacaktı ki ilginç bir fikirdi, dinlemek istiyordum fakat kantin müthiş gürültülüydü ve içimdeki mikrobik güç dengesinde bir sorun olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Aşırı abdominal ses, nadir görülen ancak emsalsiz olmayan ve ölümle sonuçlanabilen *Clostridium difficile* bakterisinin sebep olduğu enfeksiyonun ilk belirtilerindendi. Telefonumu çıkarıp “insan mikrobiyomu” diye arattım ve Wikipedia’dan içimde mevcut olan trilyonlarca mikroorganizmaya ilişkin giriş niteliğindeki açıklamaları tekrar okudum. *C. diff* başlığına tıklayıp hastalığın genellikle hastanelerde görüldüğünü anlatan kısma indim. Sayfayı semptom listesine kadar kaydurdum ama aşırı abdominal ses haricinde hiçbir bende yoktu ancak önceki araştırmalarımın Cleveland Cli-

nic'in, sadece karın ağrısı ve ateş semptomlarıyla gelip *C. diff* yüzünden ölümlerle sonuçlanmış bir vaka raporladığını biliyordum. Kendime ateşim olmadığını hatırlattığımda kendim karşılık verdi: *Ateşin HENÜZ yok.*

Bilincimin giderek küçülen bir parçacığının hâlâ varlığını sürdürdüğü kantinde Daisy, Mychal'a, surat ortalama projesini Mychal isimli insanlarla değil de tutuklandıktan sonra aklanmış erkeklerle yapmasını söylüyordu. "Hem daha kolay olur," dedi, "sonuçta hepsinin aynı açıdan çekilmiş sabıka fotoğrafları var ve zaten mesele isimde değil, ırk, sınıf ve hızla artan hapis cezası oranlarında," ve Mychal, "Sen bir dâhisin, Daisy," filan deyince Daisy, "Şaşırmış gibisin," diye cevap verdi, bu sırada ben de eğer içimizdeki hücrelerin yarısı bizden değilse kaderimizin yazarı olmayı geçtim, kendimizden bahsederken birinci tekil şahıs zaimini kullanıp kullanamayacağımızın bile tartışmaya açılması gerekmez mi diye düşünüyordum. O sürekli ortaya çıkan solucan deliğinin bayağı diplerine dalmıştım ki lisenin kantininden, sadece hakikaten deli insanların ziyaret edebildiği, duyuların ötesinde bir yere ışınlandım.

Küçüklüğümden beri sağ elimin başparmağının tırnağını ortaparmağımın ucuna bastırdığım için artık parmak izimin üstünde garip bir nasır vardı. Senelerdir yapmaktan artık deriyi kolayca yarabiliyordum, bu yüzden enfeksiyon kapmasın diye de yarabandı yapıştırıyordum. Ama bazen çoktan enfeksiyon kaptığından endişelendiğim için irini sıkıp boşaltmam gerekiyordu, bunu yapabilmenin tek yolu da yarayı tekrar açıp bastırarak kan çıkarmaktı. Deriyi parça-

lamak aklıma bir kez düşünce yapmamazlık edemiyordum. Olumsuzluk ekleriyle dolu cümlem için özür dilerim ama gerçekten olumsuzluk abidesi bir durum, tek çıkış yolunun olumsuzluğu olumsuzlamak olduğu bir açmazdı. Her neyse. Tırnağımla deriyi kanırtma isteğine kapılınca direnmenin boş bir çaba olduğunu bildiğimden, kantindeki masanın altında parmağımdaki yarabandını çıkardım ve tırnağımı, yara açılana kadar nasırlı deriye gömdüm.

“Holmesy,” dedi Daisy. Kafamı kaldırdım. “Öğle tenefüsü bitmek üzere ama daha saçıma hiçbir şey demedin.” Saçlarını savurdu, aralarda kırmızıdan pembeye bakan tutamlar vardı. Tabii ya. Saçlarını boyamıştı.

Derinlerden yüzeye çıktım. “Cesurca.”

“Aynen, bence de. Saç resmen, ‘Hanımlar, beyler ve kendisini hanım veya bey olarak tanımlamayan bireyler, Daisy Ramirez kalbinizi kırar ama sözünden dönmez,’ diye bağıyor.” Daisy’nin kendince ilan ettiği hayat motosu “kalp kır ama sözünden dönme”ydi. On sekiz yaşına girdiğinde ayak bileğine bunun dövmesini yaptıracaklarını söylerdi sürekli. Daisy tekrar Mychal’a döndü, ben de düşüncelerime. Mide gurultularım bilakis artmıştı. Kusacak gibiydim. Vücut sıvılarından alenen hoşlanmayan birine nazaran fazla sık kusuyordum.

“Holmesy, iyi misin?” diye sordu Daisy. Başımla onayladım. Bazen benden neden hoşlandığını ya da en azından bana neden tahammül ettiğini merak ediyordum. Aslında herhangi birinin neden bana tahammül ettiğini bilmiyordum... Ben bile kendimi sinir bozucu buluyordum.

Alnımdan ter fışkırdığını hissedebiliyordum ve bir kez terlemeye başladım mı durmam mümkün değildi. Saatlerce terleyecektim, hem de sadece suratım ya da koltuk altlarımdan değil. Boynumdan da. Memelerimden de. Baldırlarımdan da. Belki gerçekten de ateşim vardı.

Masanın altında eski yarabandını cebime atıp el yordamıyla yenisini çıkardım, paketini açtım ve parmağıma sararken bir an kafamı eğdim. Bu esnada burnumdan nefes alıp Dr. Karen Singh'in tavsiye ettiği hızla ağzımdan veriyordum. "Mumu titret ama söndürme. Mumu gözünde canlandır, Aza, nefesinle titreşiyor ama olduğu yerde duruyor, hep orada." Denedim ancak düşünce sarmalı yine de daralmaya devam etti. Dr. Singh'in telefonumu çıkarmamamı, aynı sorulara tekrar tekrar bakmamamı söyleyişi kulaklarımdaydı ama yine de çıkardım ve Wikipedia'nın "İnsan Mikrobiyotası" maddesini yeniden okudum.

Sarmalın olayı, aşağı doğru takip ettiğiniz sürece hiç sonlanmamasıdır. Sadece gittikçe daralır, ebediyen.

Ekmeğimin son çeyreğini kilitli poşete sokup kalktım, sonra da ağzına kadar dolu çöp tenekesine attım. Arkamdan bir ses geldi. "Tüm gün boyunca arka arkaya en fazla iki kelime etmiş olmandan ne kadar endişe duymalıyım?"

"Düşünce sarmalı," diye mırıldandım. Daisy'yle altı yaşından beri arkadaştık; anlayacağı denli uzun bir zaman.

"Tahmin ettim. Üzüldüm. Bugün bir şeyler yapalım."

Molly denen kız gülümseyerek yanımıza geldi. “Eee, Daisy, farkında mısın bilmiyorum da gıda boyasıyla boyadığın saçın tişörtünü lekelemiş.”

Daisy omuzlarına baktı, gerçekten de çizgili bluzunda pembe benekler vardı. Bir an kaşları çatıldı, hemen ardından sırtı dikleşti. “Evet, öyle görünmesi gerekiyor zaten, Molly. Lekeli tişörtler bu ara Paris’te aşırı moda.” Molly’ye arkasını döndü. “O zaman sizin eve gidip *Yıldız Savaşları: Asiler*’i izleriz.” Yıldız Savaşları delisiydi... hem de sırf filmleri değil, kitapları, animasyonları hatta tüm karakterlerin Lego’dan yapıldığı çocuk programını bile seviyordu. Chewbacca’nın aşk hayatını konu alan hayran kurguları yazıyordu, o derece. “Ve sen de arka arkaya üç hatta dört kelime söyleyebilecek hale gelene kadar keyfini yerine getirmeye çalışırız, uyar mı?”

“Uyar.”

“Sonra da beni işe götürürsün. Kusura bakma ama araba lazım.”

“Tamam.” Daha başka şeyler de söylemek istiyordum ama düşünceler davetsizce, istemsizce gelmeye devam ediyordu. Yazar ben olsaydım mikrobiyomumu düşünmeyi bırakırdım. Daisy’ye Mychal’ın sanat projesi için verdiği fikri çok beğendiğimi ve Davis Pickett’i hakikaten de hatırladığımı söylerdim; on bir yaşında olmayı, belli belirsiz ama aralıksız bir korku hissetmeyi hatırladığımı. Bir keresinde kampta Davis’le iskeleden ayaklarımızı aşağı sallandırarak yan yana uzandığımızı, sırtımız kabaca kesilmiş kalaslara yaslıyken

bulutsuz yaz göğüne baktığımızı hatırladığımı söyledim ona. Davis'le pek konuşmadığımızı, hatta birbirimize bile bakmadığımızı ama önemli olmadığını çünkü birlikte aynı göğe baktığımızı ve bunun göz temasından daha özel hissettirdiğini. Size herkes bakabilirdi. Asıl nadir olan, sizinle aynı dünyayı gören birini bulmaktı.

İKİ

Neredeyse tüm korkumu terleyerek vücudumdan atmıştım ama kantinden tarih dersine giderken telefonumu çıkarıp farklı bir tür korku romanı olan “İnsan Mikrobiyotası” maddesini okumaktan kendimi alamadım. Bir yandan okur bir yandan yürürken açık sınıf kapısından annemin bana seslendiğini duydum. Metal masaya oturmuş, kitabına eğilmişti. Matematik öğretmeniydi ama asıl aşkı okumaktı.

“Koridorda telefon kullanmak yasak, Aza!” Telefonumu kapayıp sınıfa girdim. Öğle teneffüsünün bitmesine dört dakika kalmıştı, yani anne sohbeti için ideal süre. Başını kaldırınca gözlerimde bir şeyler gördü muhtemelen. “İyisin?”

“Evet,” dedim.

“Endişeli değilsin?” diye sordu. Artık bir noktada Dr. Singh anneme, endişeli olup olmadığını sormamasını söylediği için annem bodoslama soru cümleleri kurmayı bırakmıştı.

“İyiyim.”

“İlaçlarını alıyorsun,” dedi. Yine dolaylı bir soru.

“Evet,” dedim ki genel olarak doğrudu. Lise birde biraz kriz gibi bir şey geçirdiğim için her gün almam gereken yuvarlak beyaz bir ilaç reçete etmişlerdi. Alıyordum almasına da haftada ortalama üç kez, belki.

“Sen biraz...” *Terliyim*, evet; ne diyeceğini biliyordum.

“Zilin ne zaman çalacağına kim karar veriyor?” diye sordum. “Yani okul zilini diyorum.”

“İnanır mısın, hiçbir fikrim yok. Herhalde ilçe eğitim müdürlüklerindeki bir görevli karar veriyordur.”

“Yani öğle teneffüsleri neden otuz yedi dakika, elli dakika değil? Ya da yirmi iki? Ya da her neyse?”

“Beynin çok yoğun çalışıyor,” diye karşılık verdi.

“Garip diye dedim, yani buna hiç tanımadığım birisi karar veriyor, sonra ben de ona göre yaşamak zorunda kalıyorum. Yani başkasının programına göre yaşıyorum. Ve o başkasını hiç görmedim.”

“Evet, bu açıdan, hatta birçok başka açıdan Amerika’daki liseler biraz hapishaneyi andırıyor.”

Gözlerim belerdi. “Of inanamıyorum, anne, çok haklısın. Metal dedektörleri. Yüksek beton duvarlar.”

“İkisi de fazla kalabalık ve kaynakları yetersiz,” dedi annem. “Ayrıca ikisinde de ne zaman hareket edebileceğini belirleyen ziller var.”

“Ve ne zaman öğle yemeği yiyeceğine sen karar veremiyorsun,” dedim. “Ve hapishanelerde güce susamış, yolsuzluğa karışmış memurlar var, tıpkı okullardaki öğretmenler gibi.”

Bana ters bakacak oldu ama sonra gülmeye başladı. “Okuldan sonra doğruca eve gidiyorsun?”

“Evet, sonra Daisy’yi işe götürmem lazım.”

Annem başıyla onayladı. “Bazen küçüklüğünü özölüyorum ama sonra Chuck E. Cheese’e gittiğimiz günler aklıma geliyor.”

“Daisy üniversite için para biriktirmeye çalışıyor.”

Tekrar kitabına baktı. “Avrupa’da yaşasaydık üniversiteye o kadar para vermezdik.” Annemin üniversite ücreti söylevine hazırlandım. “Brezilya’da ücretsiz eğitim veren üniversiteler var. Avrupa’nın çoğunda ve Çin’de de. Ama burada, kendi eyaletindeki devlet üniversitesi senden *yıllık yirmi beş bin dolar* istiyor. Kendi öğrenim kredimi ödemeyi daha birkaç yıl önce bitirdim, üstüne yakında seninkileri ödeyeceğiz.”

“Son sınıfa seneye geçeceğim. Piyangoyu kazanacak çok vaktim var. O da olmazsa meth satar harcı öyle öderim.”

Ruhsuzca gülümsedi. Okul için ödenecek para konusunda gerçekten endişeleniyordu. “İyi olduğuna eminsin?” dedi.

Başımla onaylarken göklerden bir zil sesi geldi ve beni tarih dersine yolladı.

Okuldan sonra arabama gittiğimde Daisy çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu. Lekeli tişörtünü çıkarıp kırmızı Chuck E. Cheese polosunu giymişti ve sırt çantası kucağında, öğle yemeğinde aldığı sütü içiyordu. Daisy, Harold’ın anahtarını

vermeyi göze aldığım tek kişiydi. Annemde bile Harold'ın anahtarı yoktu ama Daisy'de vardı.

"Lütfen Harold'da şeffaf olmayan sıvılar tüketme," dedim ona.

"Süt şeffaf bir sıvı," dedi.

"Bunlar hep yalan," deyip yola çıkmadan önce Harold'ı ön kapıya çektim ve Daisy'nin sütü çöpe atmasını bekledim.

Belki siz de sevmişsinizdir. Yani gerçek sevgiden bahsediyorum, anneannemin Havarî Pavlus'un Korintliler'e İlk Mektubu'ndan alıntı yaparak açıkladığı türde sevgiden... lütufla muamele eden, haset etmeyen; övünmeyen, kibirlenmeyen; her şeye katlanan, her şeye inanan ve her şeye sabreden. Öyle olduk olmadık yerlerde S'yle başlayan kelimeyi kullanmayı sevmiyordum; aşırı kullanarak değeri kaybettirilmeyecek kadar güzel ve nadir bir duyguydu. Korintliler tadındaki gerçek sevgiyi hiç bilmeden de iyi bir hayat sürebilirdiniz ama ben onu Harold'da bulduğum için şanslıydım.

Mistik Mavi adı verilen rengi, pirüpak metalik yüreğinin çarpıntıları ve düzenli bir ritimle tangırdayan motoruyla, on altı yaşında bir Toyota Corolla'ydı. Harold eskiden babamındı... aslırıda ismini veren de babamdı. Annem arabayı satmadığı için sekiz yıl boyunca garajda on altı yaşına girmemi beklemişti.

Harold'ın motorunu onca seneden sonra tekrar çalıştırabilmek hayatım boyunca biriktirdiğim harçlıklardan, annem beni sokağın başına market alışverişine yolladığında

kalan bozukluklardan, Subway'de çalıştığım yazlardan ve anneannemlerden gelen Noel hediyelerinden toparlayabildiğim dört yüz doların tamamına mal olmuştu, yani Harold bir nevi tüm varlığımın toplamıydı... hiç değilse finansal açıdan. Ve onu seviyordum. Sık sık rüyama giriyordu. Fazlasıyla geniş bir bagajı, sanayide taktirilmiş devasa bir beyaz direksiyonu ve çakıtaşı grisi deriden tek parçalı arka koltuğu vardı. Hiçbir şeyin aceleye getirilmemesi gerektiğini bilen bir Budist Zen ustasının aheste dinginliğiyle hızlanıyor, frenleri metal makine müziği gibi inliyordu ve onu seviyordum.

Ancak Harold'ın Bluetooth bağlantısı, hatta ona gelene kadar bir CD çaları bile olmadığı için Harold'la zaman geçirirken üç seçeneğiniz vardı: 1. Sessizlik içinde araba kullanmak; 2. Radyo dinlemek ya da 3. Missy Elliott'ın babamdan kalan harika *So Addictive* kasetinin B yüzünü dinlemek ki kendisi kasetçalardan çıkarılamadığı için şimdiye dek yüzlerce kez dinlemiştim.

En nihayetinde de Harold'ın kusurlu müzik sistemi, hayatımı değiştiren rastlantılar melodisinin son notası oldu.

Daisy'yle güzel ama kıymeti pek bilinmeyen bir müzik grubunun şarkısını bulmak için radyo kanallarını gezerken haberlere denk geldik. "...tüm dünyada on binden fazla çalışanı olan, Indianapolis merkezli inşaat firması Pickett Mühendislik bugün..." Tam parmağımı kanal tarama düğmesine götürüyordum ki Daisy elimi itti.

“İşte sana bundan bahsediyordum!” dedi radyo devam ederken. “...şirketin CEO’su Russell Pickett’in nerede olduğuna dair bilgi getirenlere yüz bin dolar ödül verileceği açıklandı. Yolsuzluk ve rüşvet soruşturması için yürütülecek inceleme kapsamında polisin evini aramasından bir gece önce ortadan kaybolan Pickett’in en son 8 Eylül’de nehir kıyısındaki evinde görüldüğü bildiriliyor. Nerede olabileceğini bilenlerin, Indianapolis Emniyet Müdürlüğü’nü araması isteniyor.”

“Yüz bin dolar,” dedi Daisy. “*Ve sen oğlunu tanıyorsun.*”

“Tanıyordum,” dedim. İki yaz boyunca, beşinci ve altıncı sınıfın sonunda Davis’le Hüzün Kampı’na gitmiştik, ebeveynleri sizlere ömür çocukların gittiği Brown County’deki Spero Kampı’na öyle diyorduk.

Hüzün Kampı’nda takılmamız haricinde Davis’le bazen okul açıkken de karşılaştırdım çünkü nehrin hemen aşağısında ama karşı yakasında otururlardı. Biz annemle nehrin bazen sular altında kalan tarafındaydık. Pickett’lar suyun bizim tarafımızda kabarmasına neden olan taşkın koruma duvarlı tarafta oturuyorlardı.

“Muhtemelen beni hatırlamıyordur.”

“Seni hatırlamamak mümkün mü, Holmesy?”

“Bence ben gayet...”

“Bir değer yargısından bahsetmiyorum. Çok iyisin, pek cömertsin, ne de naziksin filan demeye çalışmıyorum. Sadece *akılda kalıcısın* demeye çalışıyorum.”

“Onu yıllardır görmedim,” dedim. Ama tabii ki içinde golf sahası, adası olan bir havuz ve beş su kaydırağı bulu-

nan bir malikânede oyun oynamaya gittiğinizi unutmanız pek mümkün değildi. Davis karşılaştığım insanlar arasında gerçek bir ünlüye en yakın kişiydi.

“Yüz bin dolar,” dedi Daisy tekrar. Indianapolis’in etrafından dolanan I-465 çevreyoluna çıktık. “Saati 8,45’e, bozulan atari makinelerini filan tamir ediyorum, oysa burnumuzun dibinde yüz bin dolar var.”

“Ben olsam *burnumuzun dibinde* demezdim. Her neyse. Bu akşam çiçek hastalığının yerlilere etkilerini okumam lazım, o yüzden Kaçak Milyarder Vakası’nı çözemeyeceğim ne yazık ki.” Harold’ı nazikçe otoban hızına çıkardım. Hız sınırını asla aştırmıyordum. Onu biraz fazla seviyordum.

“Onu benden iyi tanıyorsun, o yüzden dünyanın en muhteşem pop grubunun üyelerinden alıntı yapmam gerekirse, ‘Aradığım sensin.’” Sevecek yaşı çoktan geçtiğim ama ne olursa olsun yine de sevdiğim müthiş dandik şarkının adıydı bu.

“Sana karşı çıkmak istiyorum ama o kadar güzel bir şarkı ki çıkamıyorum.”

“Aradığım sensin. ‘Binlerce defa seçtiğim. Asla kaybetmeyeceğim. Sonsuzum sensin. Yıldızlarım. Gökyüzüm. Nefesim. Hepsi sensin.’”

Güldük, ben radyo kanalını değiştirdim ve konu kapandı zannediyordum ki Daisy telefonundan *Indianapolis Star*’dan bir haber okumaya başladı. “Pickett Mühendislik’in CEO’su ve kurucusu, tartışmalı bir isim olan Russell Pickett polisin arama izniyle gittiği evinde bulunamadı ve cuma gününden beri kayıp olduğu söyleniyor. Pickett’in avukatı Simon Morris,

Pickett'in nerede olabileceğine dair hiçbir bilgisi olmadığını dile getirirken, bugünkü basın toplantısında Dedektif Dwight Allen, kaybolmasından bu yana Pickett'in kredi kartlarında veya banka hesaplarında bir hareketlilik görülmediği açıklamasında bulundu.' Vesaire vesaire vesaire... 'Allen ayrıca ön kapıdaki kamera haricinde yerleşkede hiçbir güvenlik kamerası olmadığını da altını çizdi. *Star*'ın eline geçen bir polis raporunda Pickett'in en son perşembe akşamı oğulları Davis ve Noah tarafından görüldüğü belirtiliyor.' Vesaire vesaire... 'Otuz Sekizinci Sokak'ın sonundaki evleri, bir sürü dava, hayvanat bahçesine verdiği destek,' vesaire vesaire vesaire... 'nerede olduğunu biliyorsanız polisi arayın,' vesaire vesaire... Bir dakika, nasıl güvenlik kamerası olmaz? Nasıl bir milyarderin güvenlik kamerası olmayabilir?"

"Şaibeli işlerinin kaydı olmasını istemeyen bir milyarderin," dedim. Araba sürerken bir yandan olayı zihnimde evirip çeviriyordum. Aklıma yatmayan bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum ki beyaz gözlü ürkünç yeşil çakallarla ilgili bir şey hatırlayıverdim. "Bir saniye, bir kamera vardı. Güvenlik kamerası değil ama Davis'le kardeşinin nehir kenarındaki ormanlık alanda hareket sensörlü bir kamerası vardı. Gece görüşü filan vardı, ne zaman önünden geyik ya da çakal makal, o tip bir şey geçse fotoğraf çekiyordu."

"Holmesy," dedi Daisy. "İpucunu bulduk işte."

"Ön kapıda kamera olduğu için kapıdan çıkmış olamaz," dedim. "Yani ya evinin duvarından atlamıştır ya da ormandan geçip nehre gitmiştir, olamaz mı?"

“Olabilir...”

“Yani kamerayı tetiklemiş olabilir. Gerçi oraya en son birkaç yıl önce gitmiştim, belki de artık yoktur.”

“Belki de vardır!” dedi Daisy.

“Evet. Belki vardır.”

Aniden, “Buradan sap,” deyince saptım. Yanlış sapak olduğunu biliyordum ama yine de saptım ve Daisy bana söylemeden şehre, evime doğru giden yola girdim. Davis’in evine.

Daisy telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. “Merhaba, Eric. Daisy ben. Şey, ya özür dilerim ama midemi üşüt-müşüm. Virüs galiba.”

“...”

“Tamam, ne demek. Kusura bakma tekrar.” Telefonu kapadı, çantasına koydu ve bana döndü. “İshali ima *ettiğin* anda hemen evde kal dinlen diyorlar çünkü salgından ölesiye korkuyorlar. Tamam o zaman, hadi bakalım. Şu sizdeki kano duruyor mu?”

ÜÇ

Seneler önce annemle bazen Beyaz Nehir’de kürek çekip Davis’lerin evinin önünden sanat müzesinin arkasındaki parka giderdik. Kanoyu kıyıya çekip biraz yürür, sonra hafif akıntıya karşı kürek çekerek eve giderdik. Ama nehre yıllardır inmemiştim. Beyaz Nehir kâğıt üstünde çok güzeldi –balıkçıllar, kazlar, geyikler, filan falan– ama suyun kendisi lağım gibi kokuyordu. Aslında lağım *gibi* kokmuyordu; lağım kokuyordu çünkü ne zaman yağmur yağsa kanalizasyon taşıyor ve Indiana’nın tüm atıkları doğruca nehre boşalıyordu.

Bizim evin garaj yoluna girdik. Arabadan indim, garaj kapısına gittim, çömeldim, parmaklarımı kapının altına sokup kapıyı kaldırdım. Geri döndüm, arabayı park ettiğim sırada Daisy hâlâ zengin olacağımızdan bahsediyordu.

Garaj kapısını açarken sarf ettiğim efor beni biraz terlettiğinden içeri girince dosdoğru odama gittim, klimayı açtım, yatağıma bağdaş kurup oturdum ve soğuk hava sırtıma sırtıma esti. Odam darmadağın bir keşmekeşti, her yerde kirli giysiler vardı ve karalama kâğıtları, eski testler ile annemin eve getirdiği üniversite broşürlerinden bir sel masamı kaplıyor, oradan da yere saçılıyordu. Daisy kapıda durdu. “Üstüme uyacak giysin var mıdır?” diye sordu. “Bir milyarderle tanışacaksan üstünde Chuck E. Cheese üniforması veya pembe saçının lekelediği tişört olmamalı bence ki tek seçeneklerim bunlar şu an.”

Daisy’nin bedeni anneminkine yakın olduğundan onun gardırobunu yağmalamaya karar verdik ve biz en az anneye benzer bluz-kot kombinasyonunu bulmaya çalışırken Daisy konuştu. Çok konuşurdu. “Üniformalar hakkında bir teorim var. Bence üniformaları öyle bir tasarlıyorlar ki giyen kişi insan olmaktan çıkıyor, yani mesela artık İnsan Daisy Ramirez olmuyorsun da birilerine pizza götüren ve biriktirdikleri fişleri alıp yerine plastik dinozor filan veren bir şey oluyorsun. Sanki üniforma *beni saklamak* için tasarlanmış bir şey.”

“Aynen,” dedim.

“Lanet olası baskıcı sistem,” diye mırıldandı Daisy, sonra dolaptan korkunç bir mor bluz çıkardı. “Annen lise matematik hocası gibi giyiniyor.”

“Eh, lise matematik hocası olduğundandır.”

“Bu bahanesi olamaz.”

“Elbise denesen?” Dizüstüne kadar inen pembe şal desenli siyah bir elbiseyi ona doğru tuttum. Korkunçtu.

“Üniformayla takılmaya karar verdim,” dedi Daisy.

“Bence de.”

Annemin arabasının sesini duyunca giysilerini ödünç almamıza bir şey demeyecek olmasına rağmen bir an paniğe kapıldım. Daisy bunu görünce bileğimi kavradı. Annem içeri girmeden arka bahçeye sıvıştık, sonra bahçe kenarındaki hanımeli çalılarının arasından kendimize yol açtık.

Hâlâ kanomuz *olduğu* ortaya çıktı; ters dönmüştü ve ölü örümceklerle doluydu. Daisy düz çevirdi; bir zamanlar turuncu olan canyelekleri ile kürekleri, üstlerini bürümüş sarmaşıkların arasından söküp çıkardı. Kanoyu eliyle şöyle bir sildi, yelekleri ve kürekleri içine fırlattıktan sonra nehir kenarına çekti. Kısa boyluydu ve fit görünmezdi ama müthiş güçlüydü.

“Nehir çok pis,” dedim.

“Holmesy, saçmalıyorsun. Gel de yardım et.”

Kanonun arkasını tuttum. “Yüzde ellisi idrardan oluşuyor. Üstelik bu temiz yarısı.”

“Aradığım sensin,” diye alıntıladı tekrar, sonra kanoyu hafifçe yüksekte kalan toprak setten aşağıdaki suya itti. Setin üstünden, çamurlu ufak çıkıntıya atladı, fazlasıyla ufak canyeleğini boynuna taktı ve kanonun önüne geçti.

Ben de onu takip edip arka tarafa oturdum, sonra kürekle kanoyu nehre ittim. Kanoyu yönlendirmeyeli çok zaman olmuştu ama su sığdı ve nehir o kadar genişti ki pek bir

şey yapmama gerek kalmıyordu. Daisy arkasına bakıp gülümsedi. Nehirde olmak bana küçüklüğümü hatırlatmıştı.

Çocukken sular çekildi mi nehir kenarında Daisy'yle ne çok oynardık. "Nehir çocukları" dediğimiz bir oyun oynar, nehirde tek başımıza yaşadığımızı ve bizi yetimhaneye kapamak isteyen yetişkinlerden saklanıp hayatımızı yiyecek arayarak geçirdiğimizi hayal ederdik. Daisy'nin, nefret ettiğimi bildiği için üstüme uzun bacaklı örümceklerden attığını hatırlıyordum, ben de çığlık çığlığa kaçar, kollarımı sağa sola sallardım ama aslında korkmazdım çünkü o zamanlar tüm duygular oyun gibi geliyordu, sanki o duygulara mahkûm olmaktan ziyade onları deniyordum. Esas dehşet veren korkmak değildi; konu hakkında tercih şansınızın olmamasıydı.

"Bu nehir olmasa Indianapolis diye bir yer olmayacağını biliyor muydun?" dedi Daisy. Bana bakmak için arkasına dönmüştü. "Indiana daha yeni eyalet olmuş, düşün, millet eyaletin başkenti olacak yeni bir şehir kurmak istiyor, o yüzden herkes nereye kurulsu diye düşünüyor. En bariz uzlaşma noktası olarak merkezi düşünüyorlar. Sonra elemanlar yeni eyaletlerinin haritasını açıp bakıyorlar, tam ortasında nehir var, of diyorlar, başkent için mükemmel yeri bulduk çünkü yıl 1819 mu ne ve mal filan taşıyıp gerçek bir şehir olabilmek için su lazım.

"Bu yüzden diyorlar ki yeni bir şehir kuracağız! Hem de nehir kenarında! Hem de çok zekiyiz ya, adına da Indiana-*polis* diyeceğiz! Bunları dedikten hemen sonra bir de bakıyorlar Beyaz Nehir bir karış derinliğinde ve içinde

bırak buharlı gemiyi, sal bile yüzdürmek zor. Bir süreliğine Indianapolis dünyadaki gemi seferine elverişli olmayan en büyük şehirmiştir.”

“Bunları nereden öğrenmiş olabilirsin?” diye sordum.

“Babam tarih manyağı.” Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. “Hasiktir. Adamın ruhunu çağırdım.” Telefonu kulağına götürdü. “Merhaba, baba... Eee, evet, tamam... Hayır, sorun etmez... Tamam, olur, altıda evdeyim.” Telefonu tekrar cebine soktu ve bana dönüp güneşe karşı gözlerini kıstı. “Elena’ya göz kulak olmak için vardiyamı değiştirmemi istedi çünkü annem ek derse kalmış, yani *hem* halihazırda işi ekmemle ilgili yalan söylemememe gerek kalmadı *hem de* babam kız kardeşimi umursadığımı zannediyor. Holmesy, her şey harika gidiyor. Kader yüzümüze gülmeye başladı. Amerikan Rüyası’nı yaşamak üzereyiz, yani bir başkasının talihsizliğinden fayda sağlayacağız tabii ki.”

Kahkaha attım ama ses, ıssız nehirde yankılanınca acayip yüksek çıktı. Nehir kenarının yakınlarında, yarıya kadar suya batmış bir kütükte duran su kaplumbağası bizi fark edince cup diye suya atladı. Nehir kaplumbağa doluydu.

Nehrin ilk kıvrımından sonra milyonlarca beyaz çakıltısından yapılmış alçak bir adacığın yanından geçtik. Rengi atmış eski bir tekerleğin tepesinde dikilen balıkçıl bizi görünce kanatlarını açıp kuştan ziyade dinozoru andırıcasına uçtu. Ada yüzünden nehrin doğu tarafındaki daha dar kanala girdik ve güneş ışığına uzanabilmek için suya doğru eğilmiş çınarların altından kayarcasına geçtik.

Ağaçların çoğu baştan aşağı yeşildi, bazılarıysa sonbaharın ilk dokunuşlarıyla pembeleşmişti. Ama ölü bir ağacın da altından geçtik, çıplaktı fakat ayakta idi ve dallarının arasından yukarıya baktığımda, kesiştikleri yerde bulutsuz gökyüzünü bin bir çeşit asimetrik çokgene böldüklerini gördüm.

Babamın telefonu hâlâ bendeydi. Onu ve şarj aletini Harold'ın bagajında, stepnenin yanında saklıyordum. Telefonundaki fotoğrafların birçoğu gökyüzünü parçalara ayıran yapraksız dallara aitti, tıpkı çınarın altından geçerken gördüğüm manzaraya benziyorlardı. O parçalara ayrılmış gökyüzünde ne gördüğünü hep merak etmiştim.

Her neyse. Gerçekten güzel bir gündü... Altın gibi gün ışığı sıcacık üstümüze vuruyordu. Pek dışarı meraklısı olmadığım için hava durumunu değerlendirme vesilesi bulamıyordum ama Indianapolis'te yılda sekiz ila on güzel gün yaşıyorduk ve bu da onlardan biriydi. Nehir batıya doğru kıvrılırken kürek çekmeme gerek bile kalmadı. Su güneş ışığıyla tiril tirildi. İki ördek bizi görünce kanatlarını umutsuzca çırparak kaçtı.

Nihayet çocukken Korsan Adası dediğimiz kara parçasına geldik. Gerçek bir nehir adasıydı, demin yanından geçtiğimiz çakıltaşı sahili gibi değildi. Korsan Adası'nda hanımeli çalıları ve bahar taşkınlarıyla gövdeleri yamru yumru olmuş uzun ağaçlar vardı. Nehre tarım arazilerinden çok su karıştığı için mahsul de bitmişti: Lağımın gübrelediği küçük domatesler ve soya fasulyeleri her taraftaydı.

Kanoyu yosunlu sahile yönlendirdim, sonra inip biraz yürüdük. Nehirde Daisy'yle beni sessizleştiren, adeta bir diğerimizin varlığını unutturan bir şey vardı, ikimiz de farklı yönlere yürüdük.

On birinci doğum günümü burada geçirmiştım. Annem define haritası yapmıştı ve evde pasta yedikten sonra Daisy ve annemle kanoya atlayıp Korsan Adası'na gelmiştik. Bir ağacın altını kürekle kazıp altın folyolu para çikolata dolu küçük bir sandık bulmuştuk. Davis kardeşi Noah'yla gelmişti. Küreğim plastik define sandığına çarpana kadar kazdığımı, sanki gerçek bir defineymiş gibi davrandığımı hatırlıyordum, hem de olmadığını bilmeme rağmen. Çocuk olmakta ne kadar da iyiydim, oysa şu an her neysem onu olmakta berbattım.

Kıyı boyunca yürüye yürüye, selin sürükleyip getirdiği, kabuğu soyulmuş bir ağacın üstünde oturan Daisy'yi buldum. Yanına oturup içinde kerevitlerin bir oraya bir buraya kaçıştığı ayaklarımızın altındaki havuzcuğa baktım. Havuz kademe kademe küçülmüş gibiydi... yaz normalden kurak ve sıcak geçmişti.

"Buradaki doğum günü partini hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. Partide Davis elinden düşürmediği Iron Man oyuncağını kaybetmişti. O kadar zamandır onunla oynuyordu ki tüm boyaları sökülmüştü; kırmızı gövdesi ve sarı kollarıyla bacakları kalmıştı sadece. Kaybedince resmen kafayı yemişti ama sonra annem bulmuştu, hepsini hatırlıyordum.

“İyi misin Holmesy?”

“Evet.”

“Evet dışında bir şey diyebilir misin?”

“Evet,” deyip hafiften gülümsedim.

Bir süre öylece oturduk, sonra konuşmadan kalkıp dize kadar gelen sudan nehir kenarına kadar bata çıka yürüdük. Beyaz Nehir’in pis sularını foşurdata foşurdata yürümek beni rahatsız etmiyorken neden birkaç saat önce kendi midemin gurultusunu duymaya katlanamamıştım? Keşke bilseydim.

Taşkın duvarındaki kayaları tutan tel örgüye tırmanıp aşağı uzanarak Daisy’ye yardım ettim. Nehir kenarından yukarı tırmanıp kendimizi çınar ve akçaağaçların arasında bulduk. Uzakta Pickett’ların bakımlı golf sahasını görebiliyordum, onun da ötesinde ünlü bir mimar tarafından tasarlanmış cam ve çelikten Pickett malikânesi vardı.

Ben yönümü bulmaya çalışırken bir süre dolandık ama sonra Daisy’nin, “*Holmesy*,” diye fısıldadığını duydum. Ağaçların arasından dikkatle yanına gittim. Yerden yaklaşık bir metre yüksekte, bir ağaca sabitlenmiş gece görüş kamerasını bulmuştu. Siyah bir halkadan ibaretti, üç santim ya var ya yoktu... nereye bakacağınızı bilmiyorsanız ormanda asla fark etmeyeceğiniz türde bir şeydi.

Telefonumu açıp şifresi olmayan kameraya bağlandım. Birkaç saniye içinde fotoğraflar telefonuma inmeye başladı. Kameranın bizi çektiği ilk ikisini sildim ve geçen haftadan kalan bir düzineyi hızla geçtim... Geyikler, çakallar,

rakunlar, keseli sıçanlar, hepsi ya gün içinde çekilmişti ya da parlak beyaz gözlü yeşil siluetlerdi.

“Seni endişelendirmek istemiyorum ama bu tarafa doğru gelen bir golf arabası var,” dedi Daisy sessizce. Başımı kaldırdım. Araba hâlâ uzaktaydı. Daha da çok fotoğrafı geçip 9 Eylül’e kadar geldim ve gerçekten de çalı çırpıların gölgesinde, entari giymiş tıknaz bir adamın sırtı karşımdaydı işte. Zaman damgası gece 1:01:03’tü. Ekran görüntüsünü aldım.

“Eleman bizi kesin gördü,” dedi Daisy gergin bir halde.

Kafamı tekrar şöyle bir kaldırıp, “Acele ediyorum,” diye mırıldandım. Önceki fotoğrafa bakmak için sola tıklamıştım ama yüklemesi saatler alıyordu. Daisy’nin topukladığını duydum ama fotoğrafı görmek için bekledim. Daisy’nin sinirleri laçka olurken benim sakın kalabilmem garipti. Gerçi başkalarını geren şeyler beni hiç korkutmazdı zaten. Golf arabasına binen adamlar veya korku filmleri veya hız trenlerinden korkmuyordum. Tam olarak *neyden* korktuğumu bilmiyordum ama bundan korkmadığımı kesindi. Fotoğraf yavaş çekimde saniyede bir piksel hızında netleşti. Bir çakal. Kafamı kaldırdım, golf arabasındaki adamın beni gördüğünü gördüm ve topukladım.

Dolana dolana nehre döndüm, setten aşağı atladım ve Daisy’yi ters çevrilmiş kanomun tepesinde, kocaman bir kaya parçasını havaya kaldırmış halde buldum. “Ne yapıyorsun!”

“O herif her kimse seni gördüğü kesin,” dedi, “o yüzden sana bahane üretiyorum.”

“Ne?”

“Kurtarılmaya ihtiyacı olan çaresiz genç kadın senaryosuna başvurmaktan başka çaremiz yok, Holmesy,” dedi ve kayayı olanca gücüyle kanoya indirip yeşil boyasını ve alttaki cam elyafını açığa çıkardı. Tekrar üstünü çevirince kano anında su almaya başladı. “Tamam, şimdi ben saklanacağım, sen de golf arabasıyla her kim geliyorsa onunla konuşacaksın.”

“Ne? Hayır. Katiyen olmaz.”

“Başı dertte genç bir kadının yanında kimsesi yoktur.”

“Olmaz diyorum.”

O anda set duvarın tepesinden bir ses duyuldu. “Bir sorun mu var?” Başımı kaldırıncı siyah takım ve beyaz gömlek giymiş, zayıf, yüzü kırış kırış bir yaşlı adam gördüm.

“Kanomuz,” dedi Daisy, “delindi. Aslında Davis Pickett’in arkadaşınız. Burada oturmuyor mu kendisi?”

“Ben Lyle,” dedi adam. “Güvenlik. Sizi eve götürebilirim.”

DÖRT

Lyle bizi golf arabasına götürüp golf sahasını boydan boya kesen dar asfalt yola girdikten sonra üstündeki ahşap tabe-
ladan KULÜBE olduğunu anladığımız, kütüklerden yapılmış
büyük bir kır evinin yanından geçtik.

Pickett arazisine yıllardır gelmemiştim, son gelişimden
bu yana daha da haşmetli hale gelmişti. Üstünde yol aldı-
ğımız patikada tek bir hendek veya tümsek yoktu. Kenar-
larını yeni dikilmiş akçaağaçlar süslüyordu. Ancak ben asıl
yabani otlardan arındırılmış, taze biçilmiş, elmas şeklindeki
çim alanı görüyordum. Pickett arazisi sessizdi, sterildi ve
sonsuzdu... tıpkı yeni inşa edilmiş bir uydukentin insanlar
taşınmadan önceki hali gibi. Çok seviyordum.

Giderken Daisy müthiş inceliksiz bir muhabbet konusu
açtı. “Yani şimdi siz buradaki güvenliğin başı mısınız?”

“Güvenliğin *kendisiyim*,” diye cevap verdi Lyle.

“Ne zamandır Bay Pickett için çalışıyorsunuz?”

“Davis’le arkadaş olmadığını bilecek kadar uzun zamandır,” diye cevap verdi adam.

Utanç duygusunu tecrübe etme kapasitesinden yoksun arkadaşım yılmadı. “Asıl arkadaşı Holmesy. Pickett kaybolduğu gün çalışıyor muydunuz?”

“Bay Pickett hava karardıktan sonra ve şafak sökmeden önce arazide kimsenin çalışmasını istemez.”

“Kaç tane çalışandan bahsediyoruz acaba?”

Lyle golf arabasını durdurdu. “Dua edin de Davis’i tanıyor olun yoksa sizi kulağınızdan tuttuğum gibi başkasının arazisine izinsiz girmekten gözaltına aldıracağım.”

Köşeyi dönünce havuzu, çocukluğumdan hatırladığım adasıyla o pırıl pırıl mavi enginliği gördüm ancak şimdi üstünü cam levhali, yarım küre şeklinde bir kubbe kaplıyordu. Birbirinin etrafından dolana dolana ilerleyen su kaydırakları da hâlâ duruyordu ama kuruydular.

Havuz kenarına bir düzine tik ağacından şezlong, hepsinin yastıklarının üstüne de beyaz havlular dizilmişti. Havuzun yanından geçip bir başka patikaya, Davis Pickett’ın şezlongda uzandığı yere döndük. Okulun polo tişörtü ile haki pantolon giymişti, elinde de okurken gözüne güneş girmesin diye eğik tuttuğu bir kitap vardı.

Arabanın sesini duyunca dikelip bize baktı. Bacakları çelimsizdi, güneşte yanmıştı, dizleri kemikliydi. Kemik çerçeveli gözlük ve Indiana Pacers şapkası takıyordu.

“Aza Holmes?” diye sordu.

Ayağa kalktı. Güneş arkasından vurduğu için yüzünü zar zor görüyordum. Golf arabasından inip ona doğru yürüdüm.

“Selam,” dedim. Ona sarılsam mı bilmiyordum, zaten o da bana sarılsa mı bilmiyor gibi görünüyordu o yüzden orada öylece birbirimize dokunmadan durduk ki dürüst olmam gerekirse tercih ettiğim selamlaşma şekli buydu zaten.

“Bu şerefi neye borçluyum?” diye sordu; sesi tekdüze, nötr ve anlaşılmazdı.

Daisy arkamdan gelip elini uzatarak Davis’in elini kuvvetle sıktı. “Ben Daisy Ramirez. Holmesy’nin arkadaşıyım. Kanomuzda delik açıldı da.”

“Bir kayaya çarpınca Korsan Adası’na çıktık,” dedim.

“Bu kızları tanıyor musun?” diye sordu Lyle.

“Evet, evet, sağ ol Lyle. Size bir şey ikram edeyim? Su? Dr Pepper?”

“Dr Pepper mı?” dedim, aklım karışmıştı.

“En sevdiğin o değil miydi?”

Bir saniyeliğine gözlerimi kırıştırdım. “Olur. Dr Pepper alırım.”

“Lyle, üç Dr Pepper alabilir miyiz?”

“Tabii, patron,” diye cevapladı Lyle ve golf arabasıyla gitti.

Daisy bana, *Sana hatırlar demiştin*, dercesine bakıyordu, sonra yavaşça uzaklaştı. Davis fark etmemiş gibiydi. Bana bakışlarında sevimli bir çekingenlik vardı; önce yüzüme bir bakıyor, sonra bakışlarını kaçıırıyordu, kahverengi gözleri gözlüğünün ardında akıl almaz büyüklükteydi. Gözleri, burnu, dudakları... tüm yüz hatları ona büyük geliyordu, sanki onlar büyümüş de suratı çocuk kalmış gibi.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi. “Ben pek... çene çalmakta iyi değilim.”

“Ne düşündüğünü söyle,” dedim. “Ben asla yapamıyorum.”

Hafiften gülümseyip omuz silkti. “Peki. *Keşke ödülün peşinde olmasa*, diye düşünüyordum.”

“Ne ödülü?” diye sordum, beceriksizce.

Davis tik şezlonglardan birine oturdu, ben de karşısına geçtim. Kemikli dirsekleri kemikli dizlerinde, öne eğildi. “İki hafta önce seni düşündüm,” dedi. “Babam kaybolduğunda haberlerde sürekli ismini duyuyordum ama her defasında tam ismini söylüyor, Russell Davis Pickett diyorlardı; ben de her seferinde, bu benim ismim, diye düşünüyordum; o kadar garipti ki, sunucuların, ‘Russel Davis Pickett’in kaybolduğu belirtiliyor,’ dediğini duyuyorsun filan. Yani ben olduğum yerdeydim.”

“Bu da sana beni mi hatırlattı?”

“Evet, ne bileyim, bana şey demiştin, hani sana bir keresinde isminin anlamını sormuştum da sen de annenin sana Aza ismi verdiğini çünkü kendine has bir ismin, sana ait bir sesin olmasını istediğini söylemiştin.”

“O babamdı aslında.” Babamın bana ismimden bahsettiğini hatırlıyordum, *Tüm alfabeyi baştan sona kat ediyor çünkü ne istersen onu olabileceğini bilmeni istedik*, diyordu. “Oysa senin baban...” dedim.

“Evet, beni kendisinin Jr.’ı yaptı. Beni astlığa mecbur etti.”

“Ama isminden ibaret değilsin,” dedim.

“Tabii ki öyleyim. Davis Pickett olmamazlık edemem. Babamın oğlu olmamazlık edemem.”

“Haklı olabilirsin,” dedim.

“Ve yetim kalamam.”

“Üzgünüm.”

Yorgun gözlerle bana baktı. “Son birkaç günde bir sürü eski arkadaşım aradı sordu ama aptal değilim. Neden arıyorlar biliyorum. Ama babamın nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Aslına bakarsan...” dedim, sonra üstümüze aniden bir gölge düşünce durdum. Arkama baktım. Daisy tepemde dikiliyordu.

“Aslına bakarsan,” dedi, “radyo dinliyorduk, babanla ilgili bir habere denk geldik, sonra sevgili Holmesy bana çocukken sana âşık olduğunu söyledi.”

“Daisy,” dedim tükürükler saçarak.

“Ben de dedim ki gidip görelim şu çocuk kimmiş, gerçek aşk olduğuna eminim dedim. Bunun üstüne gemi kazası olayını ayarladık, sonra sen onun Dr Pepper sevdiğini hatırladın ve olaya bak ki *GERÇEKTEN DE GERÇEK AŞKMIŞ*. Ay resmen Shakespeare’in *Fırtına*’sındaki gibi,

tamam o zaman, ben sizi kendi halinize bırakayım da son-
suza dek mutlu mesut yaşayın,” dedikten sonra gölgesi yok
oldu ve yerini güneşin altın ışıklarına bıraktı.

“Bu bence... Sahiden mi?” diye sordu Davis.

“Pek *Fırtına* gibi olduğunu düşünmüyorum,” dedim.
Ama ona gerçeği de söyleyemezdim. Hem zaten pek yalan
sayılmazdı... Yani kuyruklu yalan sayılmazdı. “Çocukluk
işte.”

Bir dakika sonra devam etti. “Aynı insan gibi görün-
müyorsun resmen.”

“Nasıl yani?”

“Yani, eskiden püf desen uçacak, küçük bir şimşek gi-
biydin, şimdiyse...”

“Ne olmuş şimdi?”

“Farklısın. Büyümüşsün.” Midem altüst oluyor gibiydi
ama nedenini bilmiyordum. Vücudumu katiyen anlamıyor-
dum... korkmuş muydu, heyecanlanmış mıydı?

Davis benden öteye, nehir kenarındaki ağaçlara bakı-
yordu. “Babanın olayına üzüldüm,” dedim.

Omuz silkti. “Babam tam bir göt. Tutuklanmadan önce
arkasına bakmadan kaçtı çünkü korkağın teki.” Nasıl karşılık
vereceğimi bilmiyordum. İnsanların babaları hakkında neler
neler dediklerini duyunca, babanız olmadığına neredeyse
şükreder hale geliyordunuz. “Nerede gerçekten bilmiyorum,
Aza. Bilen biri varsa o da hiçbir şey söylemeyecektir çünkü
babam onlara ödülünden çok daha fazlasını verebilir. Yani
yüz bin dolar ne ki? Yüz bin dolar büyük bir para değil.”

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. “Kusura bakma,” dedi. “İğrenç biri gibi konuştum galiba.”

“Yani...”

“Evet, şey,” dedi, “sadece... yanına kâr kalacak, onu diyorum. Hep yanına kâr kalıyor.”

Tam karşılık verecektim ki Daisy’nin döndüğünü duydum. Yanında bir adam vardı; uzun boylu, geniş omuzlu, haki şort ve polo gömlek giymiş bir adam. “Bir tuatarayla tanışacağız,” dedi Daisy heyecanla.

Davis ayağa kalkıp, “Aza, bu Malik Moore, zoologumuz,” dedi. Öyle bir “zoologumuz” demişti ki sanki günlük konuşmaların gidişatı içinde söylenmesi çok normal bir kelimeymiş, sanki hayatta belli bir mevkiye erişen herkes zoolog ediniyormuş gibiydi.

Ayağa kalkıp Malik’in elini sıktım. “Tuataraya ben bakıyorum,” dedi. Herkes resmen lanet olasıca tuataranın ne olduğunu bildiğimi varsayıyordu. Malik havuzun kenarına gitti, eğilip zemin seramiğinde gizli bir kapağı kaldırdı ve bir düğmeye bastı. Ağ örgüye benzeyen krom bir köprü havuzun kenarından çıkıp suyun üstünden aşarak adaya ulaştı. Daisy kolumu kavrayıp, “Gerçek hayatta mıyız?” diye fısıldadı, sonra zoolog elini dramatik bir tavırla savurup köprüden geçmemizi işaret etti.

Arkamızdan takip edip metal köprüden yarım küre şeklindeki yapıya yürüdü. Cam kapının yanından bir kart geçirdi. Kilidin yerinden çıktığını duydum, sonra da kapı açıldı. İçeri adım attığımda kendimi dışarıdan

en az beş derece daha sıcak ve hayli nemli bir tropik iklimde buldum.

Daisy'yle kapının yakınlarında kalırken Malik oraya buraya koşturup sonunda büyük, aşağı yukarı yarım metre uzunlukta ve beş parmak kalınlığında bir kertenkeleyle ortaya çıktı. Ejderhamsı kuyruğu Malik'in koluna sarılmıştı.

"Sevebilirsiniz," deyince Daisy sevdi ama ben Malik'in elinde, hayvanın pek de sevmekten hoşlanmadığına işaret eden çizikler gördüğüm için onu bana çevirdiğinde, "Kertenkelelerden pek hazzetmiyorum," dedim.

Bunun üstüne bana fazlasıyla ince detaylarıyla Tua'nın (adı da vardı) kesinlikle kertenkele olmadığını, ta iki yüz milyon yıl önceki Mezozoik Çağ'dan kalma, genetik açıdan çok özel bir yaratık olduğunu ve esasen canlı bir dinazor sayıldığını ve tuataraların yüz elli yaşına kadar yaşayabildiğini ve tuataranın çoğulunun İngilizcede yine tuatara olduğunu ve Rhynchocephalia takımından günümüze ulaşabilmiş tek tür olduğunu ve anavatanı Yeni Zelanda'da soylarının tükenmekte olduğunu ve doktora tezini tuataraların moleküler evrim hızı üzerine yazdığını ve durup dinlenmeden birtakım şeyler daha anlattı, ta ki kapı tekrar açılıp Lyle, "Dr Pepper'lar, patron," diyene kadar. Ben alıp birini Davis'e, ötekini Daisy'ye uzattım.

"Sevmek istemediğine emin misin?" diye sordu Malik.

"Ayrıca dinozorlardan korkuyorum," diye açıklama yaptım.

“Holmesy’de akla gelen her tür fobi var,” dedi Daisy, Tua’yı okşarken. “Her neyse. Bizim de gitmemiz lazım zaten. Bebek bakıcılığı yapmam gerekiyor da.”

“Sizi eve bırakayım,” dedi Davis.

Davis eve uğraması gerektiğini söylediğinde aslında kapının önünde onu bekleyecektim ama Daisy beni öyle sert itti ki kendimi Davis’in yanında yürürken buldum.

En az üç metre yükseklikteki kocaman cam kapıyı çekip açtıktan sonra mermer zeminli muazzam bir odaya adım attık. Solumda Noah Pickett bir kanepeye kurulmuş, devasa ekranda, uzayda geçen bir oyun oynuyordu. “Noah,” dedi Davis, “Aza Holmes’ü hatırladın mı?”

“N’aber?” dedi Noah, oyundan kafasını kaldırmadan.

Davis duvara monte edilmiş mermer basamaklardan hızla çıkıp beni Noah’yla yalnız bıraktı –daha doğrusu ben öyle zannedyordum– ki görmediğim bir kadın, “Şu gerçek bir Picasso,” dedi. Baştan ayağa beyaz giyinmişti, ıslıl ıslıl parlayan beyaz mutfakta kırmızı renkli meyveler dilimliyordu.

“Ya, inanılmaz,” dedim, bahsi geçen tabloya bakıp. Dalgalı çizgilerden oluşan bir ata binen dalgalı çizgilerden bir adam.

“Müzede çalışmak gibi,” dedi. Ona bakıp Daisy’nin üniformalarla ilgili gözlemini düşündüm.

“Evet, güzel bir ev,” dedim.

“Bir de Rauschenberg’leri var,” dedi, “üst katta.” Başımı yukarı aşağı salladım ancak onun kim olduğunu bilmiyordum. Mychal bilirdi muhtemelen. “Çıkıp bakabilirsin.” Merdiveni işaret edince üst kata çıktım ama merdivenin tepesindeki atık maddelerden oluşturulmuş heykeli incelemek için duraksamadım. Onun yerine önüme çıkan ilk açık kapıdan içeriye bir göz attım. Davis’in odasına benziyordu, müthiş temizdi, süpürgenin halıda bıraktığı izler bile duruyordu. Büyük çift kişilik yatağın üstünde bir sürü yastık, gece mavisi bir battaniye vardı. Bir köşede, büyük pencerenin önünde duran teleskop gökyüzüne dönüktü. Masasındaki tüm çerçeveli aile fotoğrafları yıllar öncesinden, küçüklüğünden kalmaydı. Çerçeveli konser posterleri duvarlardaydı... the Beatles, Thelonious Monk, Otis Redding, Leonard Cohen, Billie Holiday. Ciltli kitaplarla dolu kütüphanenin bir rafı naylon poşetlerinin içindeki çizgi romanlara adanmıştı. Ve komodininde, üst üste birkaç kitabın yanında Iron Man duruyordu.

Elime alıp bir o yana bir bu yana çevirdim. Plastik bacağının arkasındaki çatlaktan içindeki boşluk görünüyordu ama kollarıyla bacakları hâlâ dönüyordu.

“Dikkat et,” dedi arkamdan. “Şu hayatta sevdiğim tek maddi şeyi tutuyorsun.”

Iron Man’i yerine koyup arkama döndüm. “Pardon,” dedim.

“Iron Man’le çok şeyler atlattık.”

“Sana bir sır vermem lazım,” dedim. “Bence aralarında en fenası Iron Man.”

Davis gülümsedi. “Eh, güldük eğlendik Aza, ama arkadaşlığımız buraya kadarmış.” Gülüp merdivenlerde peşine düştüm. “Rosa, biz dönene kadar bekleyebilir misin?”

“Tabii,” dedi. “Akşam için dolaba soslu tavuk ve salata bıraktım.”

“Teşekkürler,” dedi Davis. “Noah, koçum, ben yirmi dakikaya dönerim, tamam mıdır?”

“Tamamdır,” dedi Noah uzaydan.

Davis’in, Daisy’nin yaslanmakta olduğu Cadillac Escalade’ine yürüdüğümüz sırada, “Kadın, hizmetçiniz miydi?” diye sordum.

“İdarecimiz. Ben doğduğumdan beri. Ebeveyn yerine o var gibi bir şey.”

“Sizinle yaşıyor mu?”

“Hayır, her gün altıda çıkıyor, yani o kadar da ebeveyn gibi değil.” Davis arabanın kilidini açtı. Daisy arka koltuğa geçip öne oturmamı söyledi. Arabanın önüne giderken Lyle’in, golf arabasının yanında dikildiğini gördüm. Sonbaharda dökülmüş ilk yaprakları tırmıklayan biriyle konuşuyor ama Davis’le bana bakıyordu.

“İkisini eve bırakacağım,” dedi Davis ona.

“Kendine dikkat et, patron,” diye karşılık verdi Lyle.

Kapılar kapanır kapanmaz, “Herkes sürekli beni izliyor. Tükendim resmen,” dedi.

“Üzgünüm,” dedim.

Davis bir şey diyecek oldu, bir an düşünüp vazgeçti ama hemen sonra devam etti. “Yani hani ortaokulda filan herkes sürekli sana bakıyormuş, arkandan konuşuyormuş gibi hissedersin ya? İşte aynen öyle ama insanlar gerçekten bakıyor ve arkamdan konuşuyor.”

“Belki de babanın nerede olduğunu bildiğini düşünüyorlardır,” dedi Daisy.

“Eh, bilmiyorum ama. Bilmek de istemiyorum.” Bunu sarsılmaz bir kesinlikle söylemişti.

“Niye ki?” diye sordu Daisy.

Konuştuğu sırada Davis’i seyrediyordum ve gözlerinin parıltısı söndü diyemem ama titreştiğini gördüm. “Bu noktada babamın Noah’yla benim için yapabileceği en iyi şey geri dönmek olur. Şimdiye dek bizimle ilgilenmişliği yok zaten.”

Evlerimizi sadece nehir ayırsa da bizimkine ancak on dakikalık, döne dolana giden bir yoldan varılıyordu çünkü mahallede sadece bir köprü vardı. Ara sıra yol tarif etmem haricinde sessizdik. Nihayet garaj yolumuza girince ondan telefonunu isteyip numaramı tuşladım. Daisy hiçbir şey demeden indi, ben de aynısını yapacaktım ki telefonunu uzattığım sırada Davis sağ elimi tutup avucumu çevirdi. “Bunu hatırlıyorum,” derken baktığı yere, parmağımın ucundaki yarabandına baktım. Elim çekip parmaklarımı avucuma kapadım.

“Canın acıyor mu?” diye sordu.

Neden bilmem, ona gerçeği söylemek istiyordum. "Asıl olay acıyıp acımamasında değil."

"Bayağı iyi bir hayat görüşü," dedi.

Gülümsedim. "Öyledir herhalde, bilmem. Neyse, gideyim ben."

Kapıyı kapamadan hemen önce, "Seni gördüğüme sevindim, Aza," dedi.

"Sağ ol," dedim. "Ben de."

BEŞ

Harold'ın sıcacık kucağında Daisy'lerin apartmanına doğru giderken Daisy benim nasıl da Davis'e kapıldığım ile ilgili susmak bilmedi. "Holmesy, ısılsın. Yüzün gözün aydınlandı. Parlıyorsun resmen."

"Yok öyle bir şey."

"*Var* öyle bir şey."

"Hoş bir çocuk mu ondan bile emin değilim."

"Ortalama tiplerden işte," dedi. "Aklımı çelmesine hayır diyemeyeceğim kadar eli yüzü düzgün. Mesele, erkeklerin yüzde doksan dokuzunun *eh işte* olmasında. Doğru dürüst giydirip hijyenik hale getirebilirsen ve dik durmalarını ve seni dinlemelerini, bir de embesil olmamalarını sağlayabilirsen dört dörtlük insanlar olurlar."

"Biriyle çıkmak filan istemiyorum." İçten içe romantizm arayışında olanların hep böyle dediğini biliyordum ama ben

ciddiydim. Bazı insanlara karşı bir şeyler hissediyordum hissetmesine, biriyle birlikte olma fikri de hoşuma gidiyordu ancak olayın işleyişi pek benim becerilerime uygun değildi. Yani mesela tipik romantik ilişkilerin beni geren bazı kısımları şunlardı: 1. Öpüşmek; 2. İnsanları kırmamak için doğru şeyleri söylemek zorunda olmak; 3. Özür dilemeye çalışırken daha da yanlış şeyler söylemek; 4. Sinema salonuna gidip el ele tutuşmak zorundaymış gibi hissetmek hem de elleriniz terledikten ve terleriniz birbirine karışmaya başladıktan sonra bile ve 5. Karşınızdaki, “Ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda sizin, “Seni düşünüyorum, aşkım,” filan demeniz gerekirken esasen ineklerin, midelerindeki bakteriler olmasa resmen hayatta kalamayacaklarını ve bunun bir nevi, ineklerin bağımsız yaşam formları olarak adedilemeyeceği anlamına geldiğini düşünmeniz ama bu sesli söylenebilecek türde bir şey olmadığından en nihayetinde yalan söylemek ile acayip bir şey söylemek arasında tercih yapmak zorunda kalmanız.

“Eh, *ben* biriyle çıkmak istiyorum,” dedi Daisy. “Minik Milyoner Yetim’e asılırdım ama kendisi gözlerini senden alamıyordu. Ha bu arada, sana hayranlık uyandırıcı bir bilgi vereyim mi? Öldüğü takdirde Pickett’ın milyarları kime gidecek, tahmin et.”

“Eee, Davis ile Noah’ya mı?”

“Hayır,” dedi Daisy. “Bir hakkın daha var.”

“Zooloğa mı?”

“Hayır.”

“Söylesene.”

“Tahmin et.”

“İyi. Sana.”

“Ne yazık ki hayır ki bu çok büyük bir haksızlık. Tam milyarder olmalık kadının da milyarlarım eksik, Holmesy. Özel jet sahibi birinin ruhuna sahibim ve toplu taşımada sürünen birinin hayatını yaşıyorum. Tam bir trajedi. Ama hayır, bana değil. Davis’e değil. Zooloğa değil. Tuataraya.”

“Ne, nasıl yani?”

“Tuataracığımızın ta kendisine, Holmesy. Malik bunu herkesin bildiğini söyledi ki hakikaten öyleymiş. Bak, dinle.” Telefonunu kaldırdı. “Geçen yılki *Indianapolis Star* haberi. ‘Pickett Mühendislik’in milyarder kurucusu ve yöneticisi Russell Pickett dün gece düzenlenen Indianapolis Ödül Gecesi’nde davetlileri şaşırttı. Tüm mal varlığının evcil tuatarasına kalacağını açıklayan ve yüz elli yaşından uzun yaşayan tuataraları “büyülü hayvanlar” olarak adlandıran Pickett, tuatarasının üstünde araştırma yapılabilmesi ve olabilecek en iyi şekilde bakılması için bir vakıf kurduğunu dile getirdi. Evcil hayvanına ismiyle hitap eden ve, “Tua’nın gizemlerini araştırarak insanlar uzun ömrü ve dünyadaki yaşamın nasıl evrim geçirdiğini daha iyi anlayacaklar,” açıklamasında bulunan Pickett, tüm mal varlığının tek bir hayvanın faydalanacağı bir kuruma bırakılmasıyla ilgili daha detaylı bilgi isteyen gazetecimizin sorusuna, “Varlıklarımdan sadece ve sadece Tua istifade edecek... öldüğü güne dek. Ondan sonra tüm dünyadaki tuataraların faydalanması için vakfa aktarılacak,” şeklinde yanıt verdi. Pickett Mühendislik adına konuşan bir sözcü, Pickett’in hususi işlerinin şirket için bir bağlayıcılığı

olmadığı açıklamasında bulundu.' Tüm mal varlığını bir kertenkeleye bırakmak kadar güzel bir çocuklarına siktir çekme yöntemi olamaz."

"Hatırlarsan kendisi kertenkele değil," dedim, altını çizerek.

"Holmesy, günün birinde Aşırı Detaycılık Nobel Ödülü'nü kazanacaksın ve ben de seninle çok gurur duyacağım."

"Sağ ol," dedim. Harold'ı Daisy'lerin sitesinin hemen önüne çekip park ettim. "Yani şimdi babası ölse Davis'le kardeşine *hiçbir şey* kalmayacak mı? İnsanın çocuklarına hiç değilse üniversite masraflarını filan karşılasınlar diye bir para bırakması gerekmiyor mu?"

"Bilmem ki," dedi, "ama Davis babasının nerede olduğunu bilse *kesin* ispiyonlarmış gibi geliyor bana."

"Aynen," dedim. "Birileri bir şeyler biliyordur mutlaka. Yardım almıştır, değil mi? Öylece ortadan kaybolamaz ki insan."

"Tamam ama çok fazla potansiyel işbirlikçi var. Pickett'ın hiç yoksa binlerce çalışanı vardır. Hem o arazide kim bilir kaç kişi çalışıyor. Yani adamların *zooğlu* var yahu."

"Tüm gün evinde bir sürü insan olması fena bence. Yani aileden olmayan birtakım insanlar sürekli alanını işgal ediyor, düşünsene."

"Çok haklısın, Holmesy, insan her dediğini yapmaya çalışan hizmetçilerin sebep olduğu ıstıraba nasıl katlanır aklım almıyor." Güldüm, Daisy de ellerini çırpıp devam etti. "Peki o zaman. Yapılacaklar listem: Vesayet olayını araştır. Polis raporunu bul. Senin yapılacaklar listen: Davis'e âşık

ol ki zaten o iş çoktan cepte. Getirdiğin için teşekkürler, gidip kız kardeşimi seviyormuşum gibi yapayım madem.” Sırt çantasını kaptığı gibi Harold’dan dışarı atladı ve zavallı, narin kapısını arkasından çarptı.

Eve gidince annemle televizyon seyrettim ama Davis’in parmağıma bakıp elimi tutmasını düşünmeden edemiyordum.

Dr. Karen Singh’in “sokulganlar” dediği düşüncelere kapılıyordum ama ilk söylediğinde “ısırganlar” dedi zannetmiştim ki öyle düşünmeyi daha çok seviyordum çünkü o tip düşünceler uzak mı uzak diyarlardan benim biyosferime giriyor ve ısırganotları gibi kontrolden çıkıp her yere yayılıveriyorlardı.

Sözümona bunlardan herkeste vardı... köprüden filan bakarken durup dururken aklınıza aşağı atlayabileceğiniz geliyordu. Çoğu insan gibiyseniz, *Ay ne garip düşünce*, deyip hayatınıza devam ediyordunuz. Fakat bazı insanlarda ısırganlar ipleri eline alarak diğer tüm düşünceleri, tek düşünebildiğiniz şey olana dek boğuyorlardı, böylece ya sürekli onu düşünüyor ya da kendinizi başka bir şey düşünmeye çalışırken buluyordunuz.

Annenizle televizyon izliyorsunuz, zamanda yolculuk yaparak adli vakaları çözenlerle ilgili bir dizi mesela ve bir çocuğun elinizi tuttuğunu, parmağınıza baktığını hatırlıyorsunuz, sonra hop, aklınıza bir şey geliyor: *Yarabandını açıp enfeksiyon var mı yok mu bakman lazım.*

Esasen bunu yapmak istemiyorsunuz; altı üstü bir ısırgan. Herkeste var. Ama siz kendinizinkini susturamıyorsunuz. Bir hayli bilişsel davranış terapisi aldığınızdan kendinize, *Ben düşüncelerimden ibaret değilim*, diyorsunuz ancak içten içe tam olarak neyden ibaret olduğunuzu bilmiyorsunuz. Sonra kendinize, düşüncenin sağ üst köşesindeki küçük x'e tıklayıp onu ortadan kaldırmayı telkin ediyorsunuz. Belki bir anlığına gidiyor; yine evinizde, kanepede, annenizin yanındasınız ama sonra beyniniz diyor ki, *Bir saniye. Ya parmağın enfeksiyon kaptıysa? Neden bakmıyorsun ki? Kantin o yarayı açmak için pek temiz bir yer değildi. Hem sonra da nehre girdin.*

Bu sefer endişeleniyorsunuz çünkü aynı teraneyi artık binlerce kez duydunuz, üstelik size ait denilebilecek düşünceleri tercih edebilmek istiyorsunuz. Öte yandan nehir gerçekten pisti. Elinize nehirden su bulaşmış olamaz mı yani? Çok bir şey yapmaya da gerek yok. *Yarabandını açma vakti.* Suya dokunmamak için özel çaba sarf ettiğinizi söylüyorsunuz kendinize ama kendiniz diyor ki, *Peki ya suya değmiş bir şeye değdiysen*, bunun üstüne kendinize yaranın çok büyük ihtimalle enfeksiyon kapmadığını söylüyorsunuz ama *çok büyük ihtimal* ile katien arasında bıraktığınız mesafeye, *Enfeksiyon var mı yok mu bakman lazım; bak ki rahatlayabilelim*, düşüncesi sizinca, evet, tamam o zaman deyip banyoya gidiyor, yarabandını çıkarıyor ve kan olmadığını görüyorsunuz ama o da ne, bandajda biraz nem mi var yoksa? Yarabandını banyonun sarı ışığına kaldırıyorsunuz ve bir de bakmışsınız, ıslaklık.

Terden de olabilir tabii ama nehir suyundan da olabilir veya daha kötüsü cerahat akıntısından ki bu, su götürmez bir enfeksiyon alameti olduğundan ecza dolabından dezenfektanı çıkarıp parmak ucunuza biraz sıkıyorsunuz, yara cayır cayır yanadursun ellerinizi güzelce sabunluyor, Hastalık Önleme ve Kontrol Merkezi'nin tavsiye ettiği şekilde aklınızdan bir çekirge iki çekirge diye saya saya en az yirmi saniye boyunca ellerinizi ovalayarak yıkayıp dikkatle havluya kuruluyorsunuz. Sonra başparmak tırnağınızı nasırdaki çatlağın ta dibine, kanayana kadar sokup kan çıkmayana kadar sıkıyor, ardından yarayı kâğıt havluyla kurutuyorsunuz. Pantolon cebinizden, hiç eksikliğini yaşamadığınız yarabantlarından birini çıkarıp dikkatlice yapıştırıyorsunuz. Televizyon izlemek için kanepeye dönüyorsunuz ve birkaç dakikalığına o gerginliğin rahatlamasıyla gelen ürpertiği hissediyor, tabiatınızın kötü huylu meleklerine teslim olmanın huzurunu yaşıyorsunuz.

İki veya beş veya altı yüz dakika geçtikten sonra merak ağır basmaya başlıyor, *Bir saniye, tüm cerahati akıtabildim mi? Cerahat var mıydı yoksa altı üstü ter miydi? Cerahatse yarayı yine sıkıp boşaltman gerekebilir.*

Sarmal böylece daralmaya devam ediyor, ebediyen.

ALTI

Ertesi gün okuldan sonra, lisenin ağızına kadar dolu koridorlarından dışarı akın eden insan sürüsüne katılıp Harold'ın yanına gittim. Yarabandını değiştirmem gerekiyordu, o da birkaç dakika sürdü ama zaten yola çıkmadan önce trafiğin azalmasını beklemeyi tercih ediyordum. Zaman öldürmek için Daisy'ye mesaj atıp birlikte çalışma mekânımız Applebee's'te buluşmayı teklif ettim.

Birkaç dakika sonra cevap verdi: *8'e kadar çalışmam lazım. Sonra buluşsak?*

Ben: *Seni alayım mı?*

O: *Babam aldı. Beni o götürüyor. Davis mesaj attı mı?*

Ben: *Hayır, ben atsam mı?*

O: *KESİNLİKLE OLMAZ.*

O: *24 ila 30 saat kadar bekleyeceksin tabii ki. İlgileniyorsun ama aklın fikrin de onda değil.*

Ben: *Tamamdır. Mesajlaşma Yasaları olduğunu bilmiyordum.*

O: *Ama var. Geldik sayılır, ben kaçıyorum. Gündemin ilk maddesi Chuckie kostümünü kimin giyeceğini seçmek için çöp çekmek. Benim için dua et.*

Harold'la eve dönüyorduk ki istediğim herhangi bir yere gidebileceğimi fark ettim. Yani *herhangi bir yere* gide-
mezdim herhalde ama ona yakın bir şeyler yapabilirdim. İstesem Ohio'ya veya Kentucky'ye kadar gidip eve giriş saatimden önce dönebilirdim. Harold sağ olsun Amerika Ortabatısı'nın birkaç yüz kilometrekaresi elimin altındaydı. Bu yüzden eve dönmek yerine Meridian Sokağı'ndan yukarı doğru çıkıp I-465'e girdim. Radyoyu açtığımda "aklımdan çıkmıyorsun" sözlerini yineleyip durdukları şu sevdiğim *Can't Stop Thinking About You* şarkısı çalıyordu ve Harold'ın fi tarihinde patlamış hoparlörlerinde baslar cızırdıyordu ve şarkı sözleri o kadar aptal, o kadar saçmaydı ve bu o kadar tam da ihtiyacım olan şeydi ki...

Hani bazen radyoda zincirleme harika şarkılara denk gelirsiniz ya, bir radyo kanalı reklama girince ötekisine geçtiğinizde sevdiğiniz ama aklınızdan uçup gitmiş bir başka şarkı yeni başlamıştır, hani düşündüğünüzde asla aklınıza

gelmeyecek fakat tam da bağıra çağıra eşlik etmelik bir şarkı, işte ben de aynen öyle bir mucizevi müzik listesiyle başımı almış gidiyordum. Otoyol sağa doğru kıvrıldı, sonra aşağı, sonra sağa, sonra yukarı, tekrar sağa derken Meridian Sokağı'ndaki ilk başladığım noktaya döndüm.

Indianapolis çevresindeki yolculuğum bana yedi dolarlık benzine mal olmuştu, savurganlık yaptığımı biliyordum fakat şehri turladıktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Garaj kapısını açmak için arabayı durdurduğumda Daisy'den bir sürü mesaj geldiğini gördüm:

*Kısa çöpü çektiğim için lanet Chuckie kostümünü
ben giyeceğim.*

Hayatta kalırsam görüşürüz.

*Ölürsem her gün mezarımın başında ağla,
toprakta bir tohum filizlenecek, sonra daha da
fazla ağla ki büyüsün çünkü o filiz güzel bir ağaç
olacak, kökleri bedenimi saracak.*

*Şu an beni çağırıyorlar telefonumu elimden alıyorlar
BENİ UNUTMA HOLMESY.*

*Güncelleme: Hayatta kaldım. İşten çıkınca arabayla
Applebee's'e bırakacaklar. Görüşürüz.*

Salonda annem ayaklarını sehpaye dayamış, sınav okuyordu. Yanına oturduğumda kafasını kaldırmadan, "Pickett'ların

evinde çalışan Lyle diye biri bugün kanomuzu getirdi, tamir ettirmişler. Daisy'yle nehirde gezerken kayaya çarpmışsınız.”

“Evet,” dedim.

“Sen ve Daisy,” dedi. “Nehirde gezerken.”

“Evet,” dedim.

Sonunda kafasını kaldırdı. “Bana böyle bir şeyi sadece, ne bileyim, Davis Pickett’la karşılaşmak için yaparmışsın gibi geldi.”

Omuz silktim.

“İşe yaradı mı bari?” diye sordu.

Yine omuz silktim ama bana yıldırana kadar bakmaya devam edince döküldüm. “Aklıma düştü, o kadar. Nasıl diye bakmak için bahanem olsun istedim.”

“Babası olmadan nasıl idare ediyor?”

“İyi gibi,” dedim. “Çoğu insan babalarını pek sevmiyor sanki.”

Bana yaslandı, omzu omzuma değiyordu. İkimiz de babamı düşünüyorduk, biliyordum, ama onun hakkında doğru düzgün konuşmayı hiç becerememiştik. “Babanla geçinebilir miydiniz merak ediyorum.”

Bir şey demedim.

“Seni anlardı, adım gibi eminim. Neyi neden yaptığını benim asla anlayamayacağım kadar iyi anlardı. Ama çok kaygılı biriydi, seni çok yorabilirdi. Kimi zaman beni yorduğu kesin.”

“Sen de kaygılı birisin,” dedim.

“Olabilir. Söz konusu sen olunca.”

“Kaygılanmak doğru bir dünya görüşü. Hayat kaygı verici.”

“Tıpkı onun gibi konuşuyorsun.” Hafifçe gülümsedi. “Bizi bıraktığına hâlâ inanamıyorum.” Sanki bu bir karar-mış gibi söylüyordu; sanki bir gün çimleri biçerken, *Şimdi şuracıkta düşüp öleceğim*, diye düşünmüş gibi.

O akşam yemeği ben yaptım. Konserve sebzelerle sos yaptığım hazır makarnanın üstüne şöyle güzel bir çedar peyniri rendeledim, sonra oturup sıradan insanların vahşi doğada hayatta kalmaya çalıştığı bir realite programı izlerken yemeğimizi yedik. Annemle bulaşıkları yıkarken nihayet telefonum titreşince –Daisy, Applebee’s’e geldiğini haber veriyordu– anneme gece yarısına kalmadan döneceğimi söyleyip her zamanki gibi büyük keyif veren Harold’ıma kavuştum.

Ortalama bir restoran zinciri olan Applebee’s’te “Amerikan yemekleri” servis ediliyordu, yani Her Şey Peynirli demekti. Geçtiğimiz sene kapımıza gelen bir çocuk, izci oymağını ya da onun gibi bir şeyi desteklemesi için anneme kalın bir koçan indirim kuponu satmayı becermişti ve koçanda Applebee’s’te geçerli altmış tane “İki burger 11\$” kuponu olduğu ortaya çıkmıştı. Daisy’yle o günden beri onları tüketmeye uğraşıyorduk.

Kenardaki masalardan birine geçmiş beni bekliyordu, işyeri tişörtünü çıkarıp derin yakalı turkuaz bir bluz giymiş, telefonunun derinliklerinde kaybolmuştu. Bilgisayarı olma-

dığından mesajlaşmaktan hayran kurgusu yazmaya kadar her işini telefonunda görüyordu. Benim sıradan klavyede yazabileceğimden daha hızlı yazardı.

“Hiç çük fotosu gönderdiler mi sana?” diye sordu, merhaba niyetine.

“Yani görmüşlüğüm var,” dedim, karşısındaki koltuğa geçerken.

“Of, tabii ki görmüşsündür, Holmesy. On yedinci yüzyıldan kalma bir rahibe misin diye sormadım. Yani hiç istemediğin bir anda, durduk yere çük fotosu aldın mı diyorum. Kendini tanıtmama babında çük fotosu yolladı mı biri?”

“Pek sayılmaz,” dedim.

“Şuna bak,” deyip telefonunu bana verdi.

“Evet, penis olduğu kesin,” dedim, gözlerimi kısıp telefonu biraz eğerek.

“Tamam ama hakkında konuşabilir miyiz?”

“Konuşmasak?” Telefonu bıraktığım sırada garsonumuz Holly masaya geldi. Sık sık bizim masaya bakan Holly, Daisy ve Holmesy fan kulübünün müdavimlerinden sayılmazdı, muhtemelen sebebi, kupona dayanan Applebee’s stratejimiz ve sınırlı bahşiş kapasitemizdi.

Her zamanki gibi Daisy konuşmaya başladı. “Holly, acaba sana hiç...”

“Hayır,” dedim. “Hayır hayır hayır.” Başımı kaldırıp Holly’ye baktım. “Ben sadece su istiyorum, yemek yemeyeceğim ama dokuz kırk beş gibi mayonezsiz ve sossuz bir sebzeli burger ve patates kızartması paket alabilir miyim lütfen?”

“Sana da Blazin’ Texan Burger mi getiriyorum?” diye sordu Holly Daisy’ye.

“Yanına da bir kadeh kırmızı şarap alayım, lütfen.”

Holly ona boş boş baktı.

“Tamam tamam. Su.”

“İkinizin de kuponu var diye tahmin ediyorum?” diye sordu Holly.

“Aslına bakarsan var,” dedim kâğıt parçasını masanın üstünden ona iterken.

Daha Holly arkasını dönmeden Daisy tekrar başladı. “Yani hayran mesajı olarak gönderilmiş, yarı erekte bir penise nasıl tepki vermem gerekiyor acaba? Merakımı mı cezbetmesi lazım?”

“Sonunun evlilik olacağını umuyor muhtemelen. Gerçek hayatta tanışacağınızı, âşık olacağınızı, günün birinde de çocuklarınıza her şeyin bağlamdan kopuk bir penis resmiyle başladığını anlatacağınızı filan.”

“Yazdığım hikâyeye verilecek tepki mi bu şimdi? Yani, hadi düşünce zincirinin üstünden birlikte geçelim: ‘Rey ve Chewbacca’nın, dillere destan Tulgah sabır iksirini bulabilmek için Endor’daki kaza yapmış Tulgah uzay gemisinin altını üstüne getirdikleri romantik maceraya dair öykü çok hoşuma gitti, teşekkür niyetine bu öykünün yazarına çükümün bir fotoğrafını göndermeyi uygun görüyorum.’ A noktasından B noktasına nasıl gelmiş olabilir, Holmesy?”

“Erkekler iğrenç,” dedim. “Herkes iğrenç. İnsanlar ve iğrenç bedenleri; düşündükçe kusasım geliyor.”

“Muhtemelen ezik Darth İbiş’in tekidir,” diye mırıldandı. Hayran kurgusu terminolojisini kesinlikle anlamıyordum.

“Başka bir şey konuşalım *ne olur*.”

“Tamam tamam. İşyerinde mola verdiğim sırada vasiyet konusunda uzman oldum. Şimdi şöyle ki, aslında öldüğünde insan harici bir hayvana para filan bırakamıyormuşsun ama tüm paranı, insan harici bir hayvanın yararlanabileceği bir kuruma *bırakabiliyormuşsun*. Yani, Indiana eyaleti evcil hayvanları insan kabul etmiyor ama kurumları insan kabul ediyor. Yani Pickett’in parası tuataranın menfaatine çalışan bir şirkete gidecek. Ayrıca öldüğünde çocuklarına *hiçbir şey* bırakmaman mümkünmüş meğer. Ne kadar zengin olursan ol... ne bir ev, ne üniversite parası, hiçbir şey.”

“Ya babaları hapse girerse ne oluyor?”

“Vasi atanıyor. Bu kişi evin idarecisi veya bir akraba filan olabilir ve para, çocukların masraflarını ödemesi için o kişiye veriliyor. Eğer kaçakları bulma işinde tutturamazsam, milyarlar çocukların vasiliğine soyunabilirim.

“Tamam, sen vakayla ve Pickett ailesiyle ilgili eski defterleri karıştırmaya başla. Benim de hem polis raporunu bulmam hem matematik ödevimi yapmam lazım çünkü günde kaç saat olduğu belli ve ben o saatlerin çoğunu Chuck E. Cheese’de geçirmek zorunda kalıyorum.”

“Polis raporunu nasıl bulacaksın ki?”

“Yani nasıl desem, cilveleşerek,” dedi.

Tesadüf eseri Davis Pickett'la Facebook'ta arkadaşım, profili çoktan terk edilmiş bir hayaletli kasabayı andırsa da beni kullanıcı isimlerinden birine yönlendirdi ve dallgoodman ismi de Instagram'a.

Instagram'da gerçek fotoğraflar yerine sadece flu ve buruşuk kâğıt fonlarının üstüne daktilo edilmiş gibi duran fontlarla yazılmış alıntılar vardı. İki yıl önce gönderilmiş ilki Charlotte Brontë'dendi. "Ben bakarım kendime. Ne kadar yalnız ne kadar ahbapsız ne kadar dayanaksız olursam kendime o kadar saygı duyacağım."

En son paylaşımdaki, "Ölümden korkmayan ancak bir kez ölür," alıntısının belki de babasına dair üstü örtülü bir gönderme olabileceğini düşündüm ama çözümleyemedim. (Bilginiz olsun diye söylüyorum, ölümden *korkan* da ancak bir kez ölüyordu ama her neyse.)

Alıntılara bakarken istikrarla Davis'in paylaşımlarını beğenen birkaç kullanıcı fark ettim, aralarından biri olan ponponanniebell'in neredeyse tüm hesabı ponpon kızlık fotoğraflarıyla doluydu ama bir yıldan geriye gidince, altlarında bir sürü kalp emojisi olan birkaç Davis'li fotoğrafını buldum.

İlişkileri dokuzuncu sınıfın yaz tatilinde başlayıp birkaç ay sürmüş gibiydi. Instagram profilinde Twitter hesabının linki vardı, Twitter'da hâlâ nkogneato diye bir kullanıcıyı takip ediyordu ki o da Davis'in hesabı çıktı... emindim çünkü kardeşiyle havuza bombalama atlarkenki bir fotoğrafını paylaşmıştı.

Nkognato kullanıcı ismi beni bir YouTube profiline götürdü. Kullanıcı genel olarak önemli basketbol anlatımlarını derlediği ve birisinin bilgisayar oyunu oynamasını seyrettiğiniz gerçekten uzun videoları beğenmişti. Sayfalarca arama sonucunu taradıktan sonra nihayet bir blog'a denk geldim.

Başta blog'un Davis'e ait olup olmadığını anlayamadım. Her paylaşımın başında bir alıntı, altında Davis'ten bahsedip bahsetmediğinden bir türlü emin olamadığım kısa bir paragraf vardı, mesela:

"Hayatın belli bir noktasında dünyanın güzelliği kâfi geliyor. Fotoğrafını çekmeye, resmini yapmaya, hatta hatırlamaya bile gerek yok. Başlı başına kâfi."

—TONI MORRISON

Dün gece donmuş toprakta uzanmış, ışık kirliliği ve kendi nefesimin buğusuyla hafiften bozulan bulutsuz göğe bakarken —teleskopum filan yoktu, sadece ben ve uçsuz bucaksız gök—, gökyüzünün sanki tek bir şeyden ibaretmiş gibi tekil isim olduğunu düşünüyordum. Oysa gökyüzü tek bir şey değil. Gökyüzü her şey. Ve dün gece başlı başına kâfiydi.

O olduğundan emin değildim, ta ki Instagram hesabındaki pek çok alıntıyı blog'da da kullandığını fark etmeye başlayana dek, ki aralarından biri Charlotte Brontë'li olandı:

"Ben bakarım kendime. Ne kadar yalnız ne kadar
ahhırsız ne kadar dayanaksız olursam kendime o
kadar sevgi duyacağım." —CHARLOTTE BRONTë

Sonunda yürümek güçleşince suları çekilmiş nehir
bakan bir banka oturduk ve bana güzelliğın esasen
ilgide yattığını söyledi. Dedi ki, "Nehir güzel
çünkü ona bakıyorsun."

Bir diğeri geçen kısımda, ponponanniebell'le Twitter'da
konuşmayı bıraktıkları dönemde yazılmıştı:

"Sıcak, soğuk ve renk insan ürünü tanımlardır,
aslanan atom ve boşluktur." —DEMOKRİTOS

Gözlemlerin hakikat ile çeliştiğinde neye
güvenirsin... duyularına mı yoksa doğrularına
mı? Antik Yunanların mavi için kullandıkları
bir kelime yokmuş. O renk onlar için yok
hükmündeymiş. Onu karşılayan bir kelime
olmadığından onu görmemişler.

Sürekli onu düşünüyorum. Onu gördüğümde
midem altüst oluyor. Ama bu sevgi mi yoksa
kelime karşılığı olmayan bir şey mi?

Bir sonrakinde donakaldım:

“Strese karşı en büyük silahımız bir düşünceyi bırakıp bir diğerini tercih edebilme yetimizdir.”

—WILLIAM JAMES

William James’in keyfini sürdüğü süpergücün ne olduğunu bilmiyorum fakat ismimi ne kadar seçebiliyorsam düşüncelerimi de o kadar seçebiliyorum.

Düşünceleri tıpkı benim deneyimlediğim şekilde dile getiriyordu... tercih değil, kader olarak. Bilincimin kataloğu değil, tekdibi gibi.

Küçükken anneme ısrıganlardan bahsederdim, o da bana hep, “Öyle şeyleri düşünme, Aza,” derdi. Ama Davis anlıyordu. Tercih edemiyordunuz. Mesele buradaydı.

Davis’in internet varlığıyla ilgili bir diğer ilginç konu da babasının kaybolduğu gün her şeyin bıçak gibi kesilmesi idi. Blog’unda iki yıldan uzun süre neredeyse her gün bir şeyler paylaşmış, sonra babasının kaybolduğu akşam şunu yazmıştı:

“İyi uykular, embesiller.”

—J. D. SALINGER

Sanırım bu bir veda, dostlarım; öte yandan kimse veda etmez, sizi tekrar görmek istemedikleri sürece.

Mantıklıydı tabii. Muhtemelen insanlar hafiyelik yapmaya başlamıştı... Yani eğer gizli blog’unu ben bulabiliyorsam

polisler de bulurdu herhalde. Peki Davis acaba interneti mi tamamen bırakmıştı yoksa daha uzak sahillere mi yelken açmıştı?

Ancak izini tekrar bulamadım. Kullanıcı isimlerini ve varyasyonlarını aratmaktan başka yapacak şeyim kalmayınca *benim* Davis Pickett'im olmayan bir sürü insana denk geldim: Wisconsin'de kamyon şoförlüğü yapan elli üç yaşındaki Dave Pickett; göz izleme yazılımı kullanarak yıllarca kısa blog yazıları yazdıktan sonra ALS'den ölen Davis Pickett; Kongre üyelerine savurduğu zehir zemberek tehditlerden oluşan blog'uyla dallgoodman isimli bir Twitter kullanıcısı. Butler basketbol takımıyla ilgili yorumlar yapan bir reddit hesabı buldum, yani muhtemelen Davis'indi fakat o bile Baba Pickett kaybolduğundan bu yana sessizdi.

"Çok yaklaştım," dedi Daisy bir anda. "Çok ama çok yaklaştım. Keşke hayatta da internette olduğum kadar iyi olsam." Kafamı kaldırıncaya Applebee's'in duyuşal düzlemine geri döndüm. Daisy tek eliyle telefonunu parmaklarken öteki eliyle su bardağını tutuyordu. Her şey gürültülü ve parlaktı. Tezgâhın orada insanlar bir tür spor hadisesiyle ilgili bağrışıyorlardı. "Ne buldun?" diye sordu, suyu bırakırken.

"Eee, Davis'in bir kız arkadaşı varmış ama geçtiğimiz kasım gibi ayrılmışlar. Blog'u var ama babası kaybolduğundan beri hiçbir şey yazmamış. Bilemedim. Blog'daki hali... tatlı mı desem."

"İnternet hafiyeliği yeteneklerini Davis'in tatlı olduğunu saptamak için kullanmana çok sevindim. Holmesy, seni severim bilirsin ama *vakayla ilgili* bilgi bul."

Ben de buldum. *Indianapolis Star*'da sık sık Russell Pickett'la ilgili haberler çıkıyordu çünkü şirketi Indiana'nın en çok işçi istihdam edenlerinden biriydi ama daha önemlisi hakkında sürekli dava açılıyordu. Şehir merkezindeki devasa bir gayrimenkul sözleşmesi yüzünden çok sayıda davayla karşı karşıya kalmıştı; hem eski asistanı hem de Pickett Mühendislik'in pazarlama kurulu başkanı cinsel taciz davası açmıştı; arazisinde çalışan bahçıvanlardan biriyle Engelli Amerikalılar Yasası'nı çiğnediği için davalık olmuştu ve liste uzadıkça uzuyordu.

Tüm haberlerde hep aynı avukattan bahsediliyordu: Simon Morris. İnternet sitesinde Morris'in bağlı olduğu büro "yüksek gelirli bireylerin kapsamlı ihtiyaçlarına odaklanan butik bir avukatlık bürosu" olarak betimlenmişti.

"Telefonumu senin bilgisayardan şarj edebilir miyim ltfn?" İnternet ağzıyla *ltfn* demişti gerçekten, harflerini tek tek söyleyerek yani. "Lütfen" demekten daha uzun sürdüğünün altını çizmek isterdim fakat bir şeylere odaklandığı her halinden belliydi. Gözlerini telefonundan kaldırmadan çantasına elini attı, bir USB kablosu çıkarıp bana uzattı. Dizüstü bilgisayarına taktığımda, "Böyle daha iyi, teşekkürler, çok yaklaştım da," diye mırıldandı.

Holly'nin paketimle geldiğini gördüm. Plastik kutusunu açıp Pickett araştırmama dönmeden önce ağzıma iki kızarmış patates attım. Bir firmada çalışanların veya eskiden çalışmış olanların firma hakkında isimlerini vermeden yorum yapabildikleri Glassdoor diye bir internet sitesi

bulmuştum. Russell Pickett hakkındaki yorumlar arasında şöyle şeyler vardı:

“CEO’su tam bir çakal.”

“Russell Pickett megalomanın önde gideni.”

“Pickett yöneticilerinin sizi yasalara karşı gelmeye zorladığını söylemiyorum ama yöneticiler sık sık ‘Yasalara karşı gelin demiyorum ama...’ diye başlayan cümleler kuruyor.”

Demek Pickett böyle bir insandı. Tüm davaların çaresine karşı tarafla anlaşarak bakmıştı fakat cezai soruşturmadan bir türlü yırtamamıştı. Anlayabildiğim kadarıyla şirket, Indianapolis’e yapılacak daha iyi bir atık su sisteminin inşaat ihalelerini kazanabilmek için bir sürü devlet memuruna rüşvet vermişti.

On beş yıl önce hükümet nehrin temizlenmesine yönelik olarak, daha çok kanalizasyon suyu bekletme havuzu inşa edilmesi ve şehir merkezinin altından geçen tünel sistemini genişletip Pogue Deresi’nin yatağının değiştirilmesi için belli bir miktar para ayırmıştı. On yıl içinde, kanalizasyonların her yağmur yağdığında nehre su taşırmasını önlemeyi hedefliyorlardı. İhaleyi Pickett Mühendislik kazanmıştı fakat işi bitiremedikleri gibi bütçeyi de fena halde aştıkları için hükümet anlaşmayı feshetmiş ve projeyi tekrar ihaleye çıkarmıştı.

İlk seferde işi eline yüzüne bulaştırmış olmasına rağmen Pickett Mühendislik yeni ihaleyi de kazanmıştı... rüşvet sayesinde olduğu ortadaydı. Pickett'in iki yöneticisi çoktan tutuklanmıştı ve polisle işbirliğine yanaştıkları söyleniyordu. Pickett hakkında henüz suçlama yoktu ancak kaybolmasından üç gün önceki başmakalede yetkililer eleştiriliyordu: "Kanıt Var Milyardere Dava Açacak Savcı Yok!"

"Veeeeee oluyor. Tamam. Dur. Dur. Zip'li dosya insin diye bekliyorum, evet, açılıyor, tamam... işte bu." Daisy nihayet bana bakıp gülümsedi. Ön dişleri üst üste bindiği için biraz yamuktu ve Daisy onları göstermeyi pek sevmeyişinden nadiren genişçe gülümserdi. Ama şu an dişetlerini bile görebiliyordum. "Hani *Scooby-Doo*'nun sonunda filan yapıyorlar ya, ben de ne yaptığımı öyle anlatabilir miyim?"

Başımla onayladım.

"Pickett'in ortadan kaybolmasıyla ilgili ilk haberde *Indianapolis Star*'ın da eline geçirdiği bir polis raporundan bahsediliyor. O haberi Sandra Oliveros diye biri yazmış, ek birkaç bilgiyi de Adam Bitterley diye biri vermiş ki soyadı şahane gerçekten ama her neyse, olayın peşindeki elemanlardan kıdemsiz olan belli ki o, internette araştırınca Indiana Üniversitesi'nden daha yeni mezun olduğunu görüyorsun zaten.

"Ben de Sandra Oliveros'un e-posta adresine tıpatıp benzeyen bir adres alıp Bitterley'e polis raporunu yollaması için mesaj attım. O da 'Atamam, ev bilgisayarım da yok,' filan dedi, ben de hemen ofise gidip yollamasını söyledim, 'Cuma gecesi,' filan oldu, bunun üstüne 'Cuma gecesi oldu-

ğunun gayet farkındayım ama haberler hafta sonu veya tatil dinlemiyor, git işini yap yoksa yaptıracak birini bulurum,' dedim. O da bildiğin ofise gidip taranmış polis raporunu bana gönderdi."

"İnanamıyorum."

"Geleceğe hoş geldin, Holmesy. Artık bilgisayarları kırmakla kalmıyoruz, insanların ruhlarını kırıyoruz. Dosyayı e-postana yolladım." Bazen Daisy'nin benimle, sırf şahidi olsun diye arkadaşlık yaptığından şüpheleniyordum.

Dosyayı indirirken ekrandan kafamı kaldırıp jaluzilerin arasından otoparka baktım. Tam tepemizde yanan sokak lambası yüzünden çevredeki diğer her şey zifiri karanlıkta kalıyordu.

Bir düşünceyi zihnimden atmaya çalışıyordum ama polis raporunu açıp da göz gezdirmeye başladığım sırada düşünce büyüdükçe büyüdü.

"Ne oldu?" diye sordu Daisy.

"Hiç," deyip düşünceyi derinlere gömmeye çalıştım. Ama gömemedim. "Ya başı belaya girerse? Yani pazartesi işe gidince patronuna neden o dosyayı istediğini sormaz mı, o da 'Ne dosyası,' filan olursa çocuğun başı belaya girmez mi? İşten bile atılabilir."

Daisy gözlerini devirmekle yetindi ama ben çoktan sarmala girmiş, Bitterley'nin Daisy'nin peşine düşmenin bir yolunu bulacağından, onu tutuklatacağından, hatta muhtemelen suç ortağı olduğum için beni bile yakalatabileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Aptalca bir oyun oynuyorduk ve çok daha basit suçlar yüzünden insanlar hapse giriyordu.

Haber başlığını görebiliyordum: Korsan kızlar milyarder oğlanın peşinde.

“Bizi bulacak,” dedim biraz sonra.

“Kim?” diye sordu.

“Çocuk işte,” dedim. “Bitterley.”

“Hayır, bulmayacak; Applebee’s’te herkese açık Wi-Fi’a, beni Brezilya’daki Belo Horizonte’de gösteren bir IP adresiyle bağlandım. Ve beni bulursa senin ne yaptığıma dair hiçbir fikrin olmadığını söylerim, senin için hapis yatarım ve seni ispiyonlamayı reddettiğim için suratımın resmini koluna dövme yaptırırsın. Harika olur.”

“Daisy, dalga geçmez misin.”

“Ben ciddiylim. Cılız kolunun tek eksiği suratımın dövmesi. Ayrıca işten atılmayacak. Bizi bulamayacak. En fazla, hayatının ve çalıştığı şirketin çok küçük bir zarar gördüğü, önemli bir e-dolandırıcılık dersi almış olacak. Sakinleşir misin? Chewbacca’nın birey olup olmadığına dair internetteki şu yabancıyla yaptığım çok önemli tartışmaya dönmem lazım.”

Holly, masayı fazlasıyla uzun süredir işgal ettiğimizizin incelikten yoksun bir hatırlatması olan hesapla yanımıza geldi. Annemin verdiği kredi kartını uzattım... Daisy’nin asla parası olmuyordu, annem de her dersten A aldığım sürece haftada yirmi beş dolar harcamama izin veriyordu. Masanın altında başparmağımı nasıra sürttüm. Daisy’nin muhtemelen haklı olduğunu, muhtemelen hiçbir sorun çıkmayacağını söyledim kendime. Muhtemelen.

Daisy telefonda kafasını kaldırmadı ama, “Ciddiyim, Holmesy. Başına bir şey gelmesine izin vermem. Söz,” dedi.

“Kontrol edemezsin ki, olay orada,” dedim. “Hayat, üstünde hâkimiyet kurabileceğin bir şey değil.”

“Tabii ki de öyle,” diye mırıldandı, kafası telefonunda. “Of, şimdi de eleman kalkmış, hayvanlarla cinsel ilişkiye dair yazılar yazdığımı söylüyor.”

“Ne?”

“Yazdığım kurguda Chewbacca’yla Rey birbirine âşık. Eleman diyor ki, bu ‘suç teşkil eder’miş çünkü türler arası romantizmmiş. *Seks* bile değil çünkü çoluk çocuk okur diye Gençlik kategorisinde yazıyorum, sadece *aşk*.”

“İyi de Chewbacca insan değil ki,” dedim.

“Konumuz, Chewie’nin *insan* olup olmaması değil, Holmesy; onun bir birey olması.” Sesini yükseltmişti. Yıldız Savaşları’nı fazla ciddiye alıyordu. “Ve kendisi *gayet de* birey. Seni birey yapan ne? Onun da bedeni var, ruhu var, duyguları var, ayrıca bir dil konuşuyor, yetişkin ve Rey’le birbirlerine karşı ateşli, kıllı tüylü, iletişime dayalı bir tür aşk besliyorlarsa iki rıza gösteren, farkındalık sahibi yetişkin karanlık ve kırık dökük bir galakside birbirini bulduğu için sevinmeliyiz bence.”

Beni korkunun pençesinden öyle kolay kolay hiçbir şey kurtamazdı ama kimi zaman Daisy’yi dinlemek işe yarıyordu. İçimde bir şeyleri yoluna koyuyordu, artık girdabın içindeymişim veya gittikçe daralan bir sarmalda yürüyormuşum gibi hissetmiyordum. Benzetmelere ihtiyacım kal-

mamıştı. Tekrar kendimin içindeydim. “Yani farkındalık sahibi olduğu için mi birey?”

“İnsan erkeklerin dışı Twi’leklerle yatıp kalkmasına kimse bir şey demiyor ama! Çünkü *erkekler*, tabii ki kime sokmak istiyorlarsa ona sokabilirler. Ama bir insan kadın bir Wookiee’ye âşık olmaya görsün, aman tövbeler olsun. Yani trollerle boşu boşuna uğraştığının farkındayım Holmesy, ama dayanamıyorum.”

“Yani, hani bebekler de farkındalık sahibi değil ama yine de birey sayılıyorlar.”

“Konumuz bebekler değil, Holmesy. Bu, insan olan yetişkin bir bireyin, Wookiee olan yetişkin başka bir bireye âşık olmasıyla ilgili.”

“Rey, Wookiee konuşabiliyor mu ki?”

“*Benim* yazdıklarımı okumuyor olman biraz sinir bozucu fakat *hiçbir* Chewie kurgusunu okumuyor olman daha da sinir bozucu. Okusan, Wookiee’nin dil değil, tür olduğunu bilirdin. En az üç Wookiee dili varmış. Rey, Jakku’ya gelen Wookiee’lerden Shyriiwook öğrenmiş ama genelde konuşamıyormuş çünkü Wookiee’ler genel olarak Temel anlıyormuş.”

Gülmeye başlamıştım. “Peki, neden geçmiş zamanda anlatıyorsun?”

“Çünkü tüm bunlar uzun zaman önce çok çok uzak bir galakside olmuş, Holmesy. Yıldız Savaşları’ndan bahsederken hep geçmiş zaman kullanıldığını nasıl bilmezsin, hayret.”

“Bir saniye, insanlar Shyri... Wookiee dilini biliyor mu?”

Daisy hiç de fena olmayan bir Chewbacca taklidiyle karşılık verdikten sonra çevirisini yaptı: "Patateslerini yiyecek misin diye sordum." Paketi masadan ona ittim, bir avuç alıp ağzı doluyken tekrar Chewbacca sesi çıkardı.

"O ne demekti?" diye sordum.

"Yirmi dört saati geçti, Davis'e mesaj atma vakti."

"Wookiee'lerde mesajlaşma mı var?"

"Var-mış," diye düzeltti beni.

YEDİ

Pazartesi sabahı annemi okula götürdüm çünkü arabası tamirdeydi. Çıkmadan önce sürdüğüm dezenfektan yüzünden ortaparmağım yandığı için yarabandına bastırıyor, acıyı hem artırıp hem rahatlatıyordum. Hafta sonu Davis'e mesaj atmamıştım. Düşünüp durmuştum ama Applebee's'teki akşam gelip geçmişti, sonra da acaba çok mu zaman geçti diye gerilmiştim, tüm hafta sonu çalıştığı için beni zorlayacak Daisy de yoktu.

Annem yarabandına bastırıldığımı fark etmiş olacak, "Dr. Singh'le randevun yarındı," dedi sorarcasına.

"Evet."

"İlaç durumunla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Bilmem ki, iyi," tamamen doğru bir betimleme değildi. Öncelikle, yuvarlak beyaz hapi almamın bir işe yaradığına inanmıyordum; öte yandan, teknik açıdan almam gereken

sıklıkla almıyordum. Bir sebebi, sürekli unutmamdı fakat tam olarak açıklayamadığım, kendim olabilmek için ilaç almamın gerekmesiyle ilgili derinlerde bir yerde yatan bir korku da vardı.

“Orada mısın?” diye sordu annem.

“Evet,” dedim. Sesini duymama, gide gele aşındırdığım okul yolunu takip etmeme yetecek kadar bir kısmım –ama ancak o kadarım– hâlâ Harold’ın içindeydi.

“Dr. Singh’e karşı dürüst ol, tamam mı? Acı çekmeye gerek yok.” Ki bence, insan olma belası ancak bu kadar yanlış anlaşılabilirdi ama her neyse.

Öğrenci otoparkına park ettim, annemle yollarımızı ayırdım, sonra metal dedektörlerinden geçmek için sıraya girdim. Silahsız olduğum beyan edilince koridorları damardaki kan hücreleri gibi dolduran beden akışına katıldım.

Dolabıma birkaç dakika erken varınca Daisy’nin dolandırdığı gazeteci Adam Bitterley’i araştırmaya koyuldum. Daha o sabah bir kitabın yasaklanması için oy kullanan bir okul yönetim kuruluyla ilgili yazdığı haberin linkini paylaştığına göre işten kovulmamıştı. Daisy haklıydı... hiçbir şey olmamıştı.

Tam sınıfa gidiyordum ki Mychal hızlı adımlarla dolabıma kadar gelip beni banka çekti. “Nasılsın Aza?”

“İyi,” dedim. Nasıl bir parçanızın bir yerde olup da en önemli parçalarınızın aynı anda bambaşka, duyularınızla ulaşamayacak bir yerde olabileceğini düşünüyordum. Me-

sela aslında arabanın içinde olmadan ta okula kadar araba kullanmıştım. Mychal'a bakmaya, koridordaki yaygarayı duymaya çalışıyordum ama orada değildim; tam olarak; içten içe orada değildim.

"Eee," dedi, "şey diyecektim, arkadaş grubumuzu bozmak istemiyorum çünkü çok güzel, hoş ama şey, böyle de garip oldu ama acaba diyorum ki, hayır da diyebilirsin tabii..." Cümlesini tamamlayamadı ama ne demeye çalıştığını anlamıştım.

"Şu aralar kimseyle birlikte olabileceğimi zannetmiyorum," dedim. "Yani ben..."

Araya girdi. "Şimdi iyice garip oldu. Daisy benimle çıkar mı yoksa hiç aklımdan bile geçirmesem mi diye sana sorayım demiştim. Yani bence sen de çok iyi bir insansın, Aza ama..."

Mychal yakın arkadaşım olduğu için utancımdan *oracıkta* ölmeyecektim ama ölmenin eşiğindeydim. "Evet," dedim. "Harika fikir. Ama benimle değil, onunla konuşsan daha iyi. Ama çıkın tabii. Yani elbette teklif et. Şu an yer yarılsa keşke. Sen Daisy'ye çıkma teklif et. Ben de geriye kalan özsaygımla kalkıp bu sohbeti tam olarak şu anda sonlandırayım."

"Çok özür dilerim," dedi ayağa kalkıp geri geri giderken. "Yani bence çok güzelsin, Aza. Ondan değil."

"Hayır," dedim. "Hayır. Başka tek kelime etme. Tamamen benim hatam. Ben... gidiyorum. Sen Daisy'ye çıkma teklif et." Büyük bir lütufla yukarılardan çalan zil sayesinde alelacele biyoloji dersine gidebildim. Öğretmen geciktiği için

herkes muhabbet ediyordu. Ben de sandalyemde kaykılıp anında Daisy'ye mesaj çektim.

Ben: *Mychal bana çıkma teklif ediyor sanıp kibarca reddedeyim dedim ama bana çıkma teklif etmiyormuş. Bana, ONUN ADINA sana çıkma teklif edebilir miyim diye soruyormuş. Utanç seviyem göklerde şu an. Ama bence kabul et. Tatlı bir çocuk.*

O: *Tanrım. Panik. Dev bir bebeğe benziyor.*

Ben: *Ne?*

O: *Dev bir bebeğe benziyor. Molly Krauss dediğinden beri ne zaman baksam öyle görüyorum. Dev bir bebekle takılamam.*

Ben: *Tıraşlı kafası yüzünden mi?*

O: *Her şeyi yüzünden Holmesy. Dev bir bebeğe benzemesi yüzünden.*

Ben: *Hiç de benzemiyor.*

O: *Bir dahaki sefere gördüğünde bak ve bana dev bir bebeğe benzemediğini söyle. Drake ve Beyonce'nin dev bir bebeği olsa aynen onun gibi olurdu.*

Ben: *Seksi bir dev bebek olurdu.*

O: *Bu mesajı olur da ileride sana şantaj yapmam gerekir diye kaydediyorum. BU ARADA POLİS RAPORUNA BAKTIN MI?*

Ben: *Hayır, sen?*

O: *Baktım ama dün kapanıştım VE cumartesi de kapanıştım VE Sanskritçeye benzeyen şu matematik ödevim vardı VE Chuckie kostümünü on iki kez filan giymek zorunda kaldım. Hiç ipucu bulamadım ama baştan sona okudum. Gerçi acayip sıkıcı. Bu araştırmamanın gizli kahramanı benim sahiden.*

Ben: *Bence pek gizli değilsin. Bugün okurum gitmem lazım Bayan Park bana bakmaya başladı.*

Biyoloji dersi boyunca Bayan Park ne zaman tahtaya dönse telefonumdan kayıp kişi raporunu okudum.

Rapor sadece birkaç sayfa olduğu için gün içinde tamamını okuyabildim. Kayıp şahıs elli üç yaşında, gri saçlı, mavi gözlü, sol omzunda *Nolite te bastardes carborundorum* ("Piçlerin canını sıkmasına izin verme" demekti) dövmesi olan, karnında safra kesesi ameliyatından kalma üç küçük cerrahi yara bulunan, yüz seksen iki santim boyunda, yüz kilo ağırlığında bir erkekti ve en son lacivert beyaz çizgili gömlek ile açık mavi şorttan oluşan uyku giysileri giyerken görülmüştü. Polis yolsuzluk suçlamaları nedeniyle saat 05.35'te evine baskın yaptığında kaybolduğu anlaşılmıştı.

Raporun büyük kısmı hiçbir şeye tanıklık etmemiş tanıkların “tanık ifadeleri”nden oluşuyordu. Noah ve Davis hariç gece kimse orada değildi. Ön kapıdaki kameradan 17.40’ta iki saha görevlisinin arabayla çıktığı görülmüştü. Zoolog Malik o gün 17.52’de çıkmıştı. Lyle 18.02’de, Rosa 18.04’te gitmişti. Yani Lyle bize Pickett’in gece evde kimsenin çalışmasını istemediği konusunda yalan söylememişti.

Bir sayfa Davis’in tanık ifadesine ayrılmıştı:

Rosa bize pizza bırakmıştı. Noah’yla yerken oyun oynadık. Babam birkaç dakikalığına aşağı inip pizza yerken yanımızda oturdu, sonra tekrar yukarı çıktı. Garip bir durum yoktu. Çoğu akşam babamı sadece birkaç dakikalığına görürüm, bazen hiç görmem. Endişeli durmuyordu. Sıradan bir gündü. Noah’yla yemeği bitirince tabakları lavaboya koyduk. Bir ödevine yardım ettim, sonra o oyun oynarken ben okul için bir şeyler okudum. 10 gibi yukarı çıktım, odamda biraz ödev yaptım, teleskopumla yıldızlara baktım; Vega, Epsilon ve Lyrae’ye. 11 gibi yattım. Şimdi bile düşününce o gün hiç garip bir şey olmuş gibi gelmiyor.

(Tanık teleskopla da farklı bir şey görmediğini dile getirdi. “Benim teleskopum etrafa bakılacak türden bir şey değil. Her şeyi tersyüz görürsünüz.”)

Sonraki Noah’nın ifadesiydi:

Biraz Davis'le Battlefront oynadım. Akşam pizza yedik. Babam biraz bizimle oturdu, Cubs'tan bahsetti. Davis'in bana daha iyi göz kulak olması gerektiğini söyledi, Davis de ben babası mıyım filan dedi. Babamla hep öyle atışırılar zaten. Babam kalkacağı zaman elini omzuma koyunca biraz garipsedim. Omzumu kavradı resmen. Neredeyse canımı acıtiyordu. Sonra bırakıp üst kata çıktı. Davis matematik ödevime yardım etti, sonra biraz daha Battlefront oynadım. Gece yarısı gibi üst kata çıkıp uyudum. İyi geceler diledikten sonra babamı bir daha görmedim.

Ayrıca evdeki her odanın neredeyse yüz tane fotoğrafı vardı.

Hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi. Pickett'ın çalışma odasında bir ömürlüğüne değil, bir geceliğine oraya bırakılmış gibi görünen bazı kâğıtlar vardı. Komodininde cep telefonu duruyordu. Halılar o kadar temizdi ki çalışma masasına giden ve oradan uzaklaşan bir çift ayak izini görebiliyordum. Dolaplar ağzına kadar takım elbise doluydu, onlarcası en açık griden en koyu siyaha kadar muntazaman dizilmişti. Mutfak lavabosundaki üç kirli bulaşığın fotoğrafı çekilmişti, her tabakta ufak pizza yağı ve salça lekeleri vardı. Fotoğraflara bakılacak olursa Pickett sırta kadem basmış gibi değil de durduğu yerde yok olmuş gibi görünüyordu.

Ancak raporda gece görüşüyle çekilmiş fotoğraftan hiç bahsedilmiyordu, yani elimizde polislerde olmayan bir şey vardı: Zaman çizelgesi.

Okuldan sonra Harold'a bindim ve Daisy aniden arka koltukta belirince çığlık attım. "Siktir, ödüm koptu."

"Kusura bakma," dedi. "Saklanıyorum çünkü Mychal'la tarih dersimiz ortak ve henüz bununla uğraşmak istemiyorum, ayrıca cevap vermem gereken bir sürü yorum var. Küçük bir hayran kurgusu yazarının hayatı çok zor oluyor. Polis raporunda gözüne bir şey çarptı mı?"

Hâlâ nefes nefeseydim ama sonunda konuşabildim. "Bizden biraz daha az şey biliyorlar."

"Öyle," dedi Daisy. "Bir saniye. Holmesy, işte bu. İşte bu! Bizden biraz daha az şey biliyorlar!"

"Eee yani?"

"Ödül 'Russell Davis Pickett'ın nerede olduğuna dair bilgi getirenlere' verilecek. Nerede olduğunu bilmiyor olabiliriz ama onların bilmediği bir bilgiye sahibiz ve Pickett'ın yerini bulmalarına yardımcı olabilir."

"Veya olmaz."

"Aramamız lazım. Arayıp varsayımlar üstünden konuşabiliriz, Pickett'ın kaybolduğu gece nerede olduğunu biliyorsak kaç para eder diye sorarız. Yani belki yüz binin hepsine değmez ama *bir şey* eder mutlaka."

"Davis'le konuşayım önce," dedim. Onu doğru dürüst tanımasam bile ihanet etmek de istemiyordum.

"Kalp kır, sözünden dönme, Holmesy."

“Ama iyi de... Yani böyle bir şey için bize para verecekleri ne malum? Altı üstü fotoğraf. İşe gidecek misin?”

“Aslına bakarsan, evet.”

Annemle o akşam televizyonun önünde oturmuş yemek yerken vakayı düşünüp duruyordum. Ya bize ödülü verirlerse? Poliste olmayan değerli bir bilgiydi. Olur da öğrenirse Davis benden nefret edebilirdi fakat Hüzün Kampı'ndan bir çocuğun hakkımda ne düşündüğünü niye kafaya takacaktım ki?

Bir süre sonra ödevlerimi bahane edip odama kaçtım. Belki polis raporunda bir şeyleri gözden kaçırmışımdır diye tekrar incelediğim sırada Daisy aradı. Benim daha, “Alo,” dememe kalmadan konuşmaya başlamıştı.

“Polisle telefonda son derece farazi bir konuşma yaptım, dediler ki ödülü polis değil şirket verdiği için hangi bilginin yararlı olduğuna da şirket karar veriyormuş, ayrıca ödül Pickett bulunduktan sonra verilecekmiş. Elimizdeki bilgi kesinlikle yararlıydı ama sırf gece görüşüyle çekilmiş fotoğraftan Pickett’i bulamazlar, o yüzden ödülü başkalarıyla paylaşmak zorunda kalabiliriz. Ya da onu hiç bulamazlar, o zaman hiç alamayız. Yine de hiç yoktan iyidir.”

“Ya da hiç yoka eşittir, onu bulamazlarsa yani.”

“Evet ama elimizde bir kanıt var. Ödülün bir kısmını alırız kesin.”

“Onu bulurlarsa.”

“Suçlu yakalanacak. Biz paramızı alacağız. Niye abuk subuk konuştuğunu anlayamıyorum, Holmesy.”

Tam o anda telefonum titredi. "Kapamam lazım," deyip kapadım.

Davis'ten mesaj gelmişti: *Eskiden sadece parana veya olanaklarına veya o tip şeylere yakın olmak isteyenlerle asla arkadaş olmaman gerektiğini düşünürdüm.*

Karşılık verecektim ki bir mesaj daha geldi. *Yani SENİ sevmeyen birisiyle asla arkadaş olmamalıydın.*

Tekrar yazmaya başladım ama ... işareti hâlâ yazdığı anlamına geldiğinden durup bekledim. *Ama belki de para benim bir parçamdır. Belki olduğum şeydir.*

Bir saniye sonra ekledi: *Kim olduğunla sahip oldukların arasındaki ayrım ne? Belki de ayrım yoktur.*

Artık herhangi birisinin beni neden sevdiğini umursamıyorum. Ölesiye yalnızım sadece. İçler acısı, farkındayım. Ama böyleyken böyle.

Babamın golf sahasındaki bir kum tepesine uzanmış, gökyüzüne bakıyorum. Baktan bir gündü. Mesajlarım için özür dilerim.

Örtümün altına kıvrılıp cevap yazdım. *Selam.*

O: *Çene çalmakta iyi olmadığımı söylemiştim. Tabii ya. Sohbet böyle başlatılıyordu. Selam.*

Ben: *Sen parandan ibaret değilsin.*

O: *Öyleyse ben neyim? Herhangi biri ne?*

Ben: *Betimlemesi en zor kelime ben.*

O: *Belki de insan olamayacağı şeylerden ibarettir.*

Ben: *Olabilir. Gökyüzü nasıl?*

O: *Harika. Muazzam. Şahane.*

Ben: *Gece dışarıda olmayı seviyorum. Sanki sıra hasreti çekiyorum ama özlediğim evim değil, öyle garip bir his geliyor. Gerçi güzel bir his.*

O: *Şu an o duygu bende buram buram. Dışarıda mısın?*

Ben: *Yataktayım.*

O: *Işık kirliliğinden çıplak gözle yıldızları seyretemiyorsun pek ama Alcor'u da sayarsan Büyükayı'nın sekiz yıldızını da görebiliyorum.*

Ben: *Günün neden boktan geçti?*

Yanıp sönen ... işaretini seyredip bekledim. Uzun bir süre yazdı, yazıp yazıp sildiğini gözümde canlandırabiliyordum.

O: *Burada yapayalnızım, ondan herhalde.*

Ben: *Ya Noah?*

O: *O da yapayalnız. En kötüsü de bu. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Canının nasıl daha*

az acımasını sağlayabileceğimi bilmiyorum. Hiç ödev yapmıyor. Düzenli duş bile aldıramıyorum. Yani artık çocuk değil ki. Ona bir şeyleri ZORLA yaptırمام.

Ben: Bir şey biliyor olsaydım... yani babanla ilgili. Bildiğim şeyi söyleseydim daha mı iyi olurdu daha mı kötü?

Uzun süre yazdı. Nihayet, *Çok daha kötü*, oldu cevabı.

Ben: *Neden?*

O: İki sebepten: Noah babasının hapse girdiğini on sekizinde veya on altısında, hatta on dördünde bile görse, on üç yaşında görmesinden daha iyi olur. Ayrıca babam bizimle iletişime geçti diye yakalanırsa o kadar da sorun olmaz. Ama bizimle iletişime geçmeMEsine rağmen yakalanırsa Noah perişan olur. Babamızın bizi hâlâ sevdiğini filan sanıyor.

Bir an, sadece bir an Davis'in, babasının ortadan kaybolmasına yardım ettiği fikrine kapıldım. Ama onu babasının işbirlikçisi olarak hayal edemedim.

Ben: *Üzgünüm. Bir şey söylemeyeceğim. Merak etme.*

O: Bugün annemin doğum günü ama Noah onu tanımıyor neredeyse. Onun için durum bambaşka.

Ben: *Üzgünüm.*

O: *Ve asıl olay, birisini kaybettiğinde eninde sonunda herkesi kaybedeceğini fark ediyorsun.*

Ben: *Doğru. Ve bunu fark edince bir daha unutamıyorsun.*

O: *Bulutlar geliyor. Ben artık yatayım. İyi geceler, Aza.*

Ben: *İyi geceler.*

Telefonu komodinime koyup battaniyeyi iyice üstüme çekerken Davis'in tepesindeki koca gökyüzünü ve üstümdeki örtülerin ağırlığını, babasını ve kendiminkini düşünüyordum. Davis haklıydı: Herkes eninde sonunda kayboluyordu.

SEKİZ

Harold'la ertesi sabah okula gittiğimizde Daisy hep park ettiğim yerin yanında duruyordu. Indianapolis'te yaz pek uzun sürmezdi ve hâlâ eylül ayında olmamıza rağmen Daisy kısa kollu bluz ve etekle, hava için fazla ince giyinmişti.

“Bir kriz söz konusu,” diye açıkladı, arabadan indiğimde. Otoparkta yürürken detaylandırdı. “Dün gece Mychal çıkma teklif etti, mesajlaştık gayet iyi idare edebildim aslında ama telefonda geriliyorum, biliyorsun, ayrıca Mychal'ın tüm... *bunların* altından kalkabileceğine hâlâ emin değilim,” derken genel olarak kendisini gösteriyordu. “Dev bebeğe bir fırsat tanımaya karar verdim. Fakat telaşlandığım bir anda, hakiki bir randevu gibi olmasın diye o, sen, ben ve Davis, hep beraber takılmayı önermiş olabilirim.”

“Böyle bir şey yapmadım de.”

“Aza bana kimseyle çıkmak istemediğini söyledi,’ falan oldu, ben, ‘Aspen Hall’da okuyan birinden hoşlanıyor çünkü,’ falan oldum, o, ‘Zengin adamın çocuğu,’ falan dedi, ben, ‘Evet,’ falan dedim, o da, ‘Uyduruktan bir sebeple yalancılıktan reddedildiğime inanamıyorum,’ falan oldu. Yani her neyse, cuma akşamı, sen, ben, Davis ve yetişkin insan boyunda bir bebek piknik yapıyoruz.”

“Piknik mi?”

“Evet, süper olacak.”

“Dışarıda yemek yemeyi sevmiyorum,” dedim. “Niye Applebee’s’e gidip bir değil de iki kupon kullanamıyoruz?”

Durup bana döndü. Okulun önündeki merdivendeydik, her yanımızda insanlar vardı ve ezileceğimizden korkuyordum ama Daisy denizleri bile yarabilirdi. Herkes ona yol açtı. “Şuracıkta hemen endişelerimi sayayım,” dedi. “Bir: İlk ve muhtemelen tek randevumuzda Mychal’la yalnız kalmak istemiyorum. İki: Ona Aspen Hall’a giden bir çocuktan hoşlandığını söylemiş bulundum. Sözümü geri alamam. Üç: Bir insan evladıyla *aylardır* yiyişmedim. Dört: Bu sebeple tüm bu olay beni çok gerdi ve yanımda en yakın arkadaşım olsun istiyorum. Görebileceğin üzere endişe listemin ilk dördüne piknik yapıp yapmayacağımız katiyen girmiyor, o sebeple canın Applebee’s mi çekiyor, bana göre hava gayet hoş.”

Bir saniyeliğine düşündüm. “Denerim,” dedim. Bunun üstüne ikinci zilin çalıp da biyolojiyi başlatmasını beklerken Davis’e mesaj attım.

İki arkadaşla cuma akşamı 86.'yla Ditch'in köşesindeki Applebee's'te buluşacağım da boş musun?

Anında cevap verdi. *Evet. Seni alayım mı orada mı buluşuruz?*

Orada buluşalım. Yedi uygun mu?

Evet. Görüşürüz.

O gün okuldan sonra Dr. Singh'le Carmel'deki devasa Indiana Üniversitesi Kuzey Hastanesi'ndeki penceresiz muayenehanesinde randevum vardı. Annem beni götürmeyi teklif etti fakat Harold'la biraz yalnız kalmak istiyordum.

Yol boyunca Dr. Singh'e ne diyeceğimi düşündüm. Aynı anda hem doğru dürüst düşünüp hem radyo dinleyemediğim için Harold'ın mekanik kalbinin patırtısı haricinde içerisi sessizdi. Ona daha iyiye gittiğimi söylemek istiyordum çünkü hastalığın olay örgüsü böyledir: Üstünden atladığınız bir engel veya kazandığınız bir savaş. Hastalık, geçmiş zamanda dile getirilen bir hikâyedir.

"Nasılsın?" diye sordu, oturduğum sırada. Dr. Singh'in muayenehane duvarları, balık ağıyla sahilde duran bir balıkçının küçük fotoğrafı haricinde boştu. Stok fotoğraf gibi görünüyordu, sanki çerçeveyi aldığı anda içinde o varmış gibi. Duvarda diploması bile yoktu.

"Bilinç otobüsümü ben kullanmıyormuşum gibi geliyor," dedim.

“Hâkim değilsin,” dedi.

“Öyle de denebilir.”

Bacak bacak üstüne atmıştı, sol ayağını Mors alfabesiyle imdat çağrısı gönderiyormuş gibi yere vuruyordu. Dr. Karen Singh sanki kötü çizilmiş bir karikatür gibi sürekli devinim içindeydi fakat şimdiye dek gördüğüm en harika ifadesiz yüze sahipti. Asla tiksinti veya şaşkınlık açığa vurmuyordu. Bir keresinde ona bazen ortaparmağımı yerinden söküp üstünde tepinmek istediğimi söylediğimde, “Çünkü hissettiğin acının odağı orada,” demişti, “Olabilir,” dediğimde omuz silkip, “Bu görülmeyen bir şey değil,” diye yanıt vermişti.

“Rüminasyonlarında veya sokulgan düşüncelerinde artış gözledin mi?”

“Bilmem. Sokulmaya devam ediyorlar.”

“O yarabandını ne zaman taktın?”

“Bilmem,” diye yalan söyledim. Göz kırpmadan bana baktı. “Öğle yemeğinden sonra.”

“*C. diff* korkun nasıl?”

“Bilmem. Bazen geliyor.”

“Peki bu güdüye karşı koyabiliyormuşsun gibi...”

“Hayır,” dedim. “Yani, hâlâ deliyim, eğer onu soruyorsan. Delilik yakasında bir değişiklik olmadı.”

“*Delî* kelimesini sık kullandığını görüyorum. Söylerken de kızgın gibisin, sanki kendine hakaret etmek istiyormuşsun gibi.”

“Eh, bugünlerde herkes deli, Dr. Singh. Yeniyetmelerin akıl sağlığının yerinde olması yirminci yüzyılda kaldı.”

“Bence kendine karşı fazla acımasısın.”

Bir saniye sonra karşılık verdim: “İnsan nasıl kendine karşı *bir şey* olabilir ki? Yani kendine karşı bir şey olabiliyorsan o zaman benliğin tekil olamaz.”

“Konuyu değiştiriyorsun.” Gözlerimi dikip baktım. “Benliğin basit olmadığı konusunda haklısın, Aza. Hatta belki tekil bile değil. Benlik çoğulluk barındırıyor ama çoğulluk da bütünleşik olabilir, değil mi? Gökkuşağını düşün. Işıktan bir kemer fakat öte yandan yedi ayrı renkten oluşan bir ışık kemeri.”

“Tamam, peki, bir değil de yedi şeymişim gibi hissediyorum diyelim.”

“Düşünme şeklin günlük hayatına ket vuruyor mu sence?”

“Yani, *evet*,” dedim.

“Bir örnek verebilir misin?”

“Bilmiyorum ki yani mesela kantindeyim, sonra içimde yemeğimi benim yerime yiyen bir sürü şey yaşadığını, aslında benim de bir nevi *onlar* olduğumu filan düşünüyorum, yani bir insan birey değilmişim de iğrenç, kıvıl kıvıl bakteri kaynayan bir *kütleymişim* gibi ve kendimi temizlememin de imkânı yok çünkü pislik ta içime kadar uzanıyor. Yani sanki derinlerdeki saf veya el değmemiş veya her neyse o parçamı, aslında ruhumun olması gereken kısmı bulamıyormuşum gibi bir şey. Ki bakterilerin ne kadar ruhu varsa benim de o kadar ruhum varmış gibi geliyor.”

“Bu görülmeyen bir şey değil,” dedi. Meşhur lafı. Sonra ona gelmeye başladığım ilk zamanlarda yaptığı maruz bırakma terapisini tekrar denemek ister miyim diye sordu.

Temel olarak, nasırlı parmağım ile kirli bir yüzeye dokunuyor, sonra da temizlemiyor veya yarabandı takmıyordum. Bir süre işe yarar gibi olmuştu ama şimdi tek hatırlayabildiğim beni ne kadar korkuttuğuydu ve yine o kadar korkmayı kaldırmayacağım için söyler söylemez kafamı iki yana salladım. “Lexapro’yu alıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Gözlerini dikip bana baktı. “Almak biraz korkutuyor, o yüzden her gün almıyorum.”

“Korkutuyor mu?”

“Bilmem ki.” Ayağını yere vurarak bana bakmaya devam ediyordu. Odada hava ağırlaşmıştı. “Eğer bir hap seni değiştiriyorsa, yani içindeki seni... Bu çok berbat bir şey, tamam mı? Ben ne anlama geliyorum kim karar veriyor, ben mi yoksa Lexapro’yu üreten fabrikanın çalışanları mı? Sanki içimde bir iblis var, çıksın gitsin istiyorum ama onu hapla yollama fikri... bilmiyorum... garip işte. Ama çoğunlukla düşünceyi geçiriyorum çünkü iblisten gerçekten nefret ediyorum.”

“Deneyimini sık sık metaforlarla anlamaya çalışıyorsun, Aza: Sanki içinde iblis var; bilincine otobüs veya hapishane hücresi diyorsun veya sarmal veya girdap veya döngü veya... galiba bir keresinde çalakalem çizilmiş bir çember demiştin, çok ilginç gelmişti.”

“Evet,” dedim.

“Acının, fiziksel veya ruhsal acının zorluklarından biri de ona sadece metaforlarla yaklaşabilmemizde. Masa veya beden gibi tasvir edilemiyor. Bir açıdan acı, dilin tam zıttı.”

Bilgisayarına döndü, uyandırmak için fareyi hareket ettirip masaüstündeki bir resme tıkladı. “Sana Virginia Woolf’un yazdığı bir şeyi okumak istiyorum: ‘Hamlet’in düşüncelerini veya Lear’ın trajedisini ifade edebilen İngilizce, titremeye, baş ağrısına geldi mi kifayetsiz... Öğrenci bir kızcağız âşık olduğunda duygularını ifade etmek için Shakespeare veyahut Keats’ten yardım alabilir ama acı çeken denesin, başındaki ağrıyı bir doktora anlatmayı, lisan kuruyakalır.’ Biz de öyle dile bağımlı yaratıklarız ki isimlendiremediğimiz şeyi belli bir nebze kadar bilemiyoruz. Bu yüzden gerçek olmadığını varsayıyoruz. Onu kapsayıcı terimlerle, *deli* diye veya *kronik ağrı* diye betimliyoruz ve bu terimler hem dışlayıcı hem de küçültücü. *Kronik ağrı* terimi insanı ezip geçen, bitmek bilmeyen, kaçıışı olmayan ıstırabın en ufak parçasını yansıtmaz. *Deli* kelimesini, içinde yaşadığın dehşete ve kaygıya hiç değinmeden telaffuz edersin. Öte yandan bu terimlerin hiçbirisi bu cefaları çeken insanların cesaretini dile getirmez, işte bu sebeple senden akıl sağlığını *deli* haricinde bir kelime çerçevesinde değerlendirmeni rica ediyorum.”

“Peki,” dedim.

“Bunu dile getirebilir misin? Cesur olduğunu söyleyebilir misin?”

Suratımı buruşturdum. “Şu terapi ıvır zıvırlarını yaptırma bana.”

“O terapi ıvır zıvırları işe yarıyor.”

“İçimdeki cehennemî savaşta yürekli bir savaşçıyım,” dedim ruhsuz bir sesle.

Neredeyse gülümseyecekti. “Şu ilacı her gün almanla ilgili konuşalım biraz da,” deyip ilacı sabah mı almak iyi akşam mı konusuna geçti, oradan ilacı değiştirip yeni birini deneyebileceğimize ama bunun daha az stresli bir dönemde, mesela yaz tatilinde denenmesinin daha iyi olabileceğine vesaire vesaire.

Bu sırada nedense mideme bir sancı girdi. Muhtemelen Dr. Singh’in dozajlardan bahsetmesini dinlemekten kaynaklı, sinirlerim gerilmişti. Ama aynı zamanda *C. diff* de böyle başlıyordu... mideniz ağrıyordu çünkü birtakım kötücül bakteriler incebağırsağa yerleşiyor, sonra bağırsaklarınız parçalanıyordu ve yetmiş iki saat içinde ölüyordunuz.

Karın ağrısı haricinde semptom göstermeyen ama aslında *C. diff* kapmış şu kadınla ilgili vaka çalışmasını tekrar okumam gerekiyordu. Çok kızacağı için şu an telefonumu çıkaramazdım ama acaba o kadın başka bir semptom sergilemiş miydi yoksa durumumuz tıpatıp aynı mıydı? Tekrar sancı girdi. Ateşi var mıydı? Hatırlayamıyordum. Lanet olsun. Oluyordu işte. Terliyorsun. Anlayacak. Ona söylemeli misin? Doktor ne de olsa. Belki de söylemek daha iyi.

“Karnım ağrıyor biraz,” dedim.

“*C. diff* kapmadın,” diye karşılık verdi.

Başımı sallayıp yutkundum, sonra kısık sesle, “İyi de bunu bilemezsin ki,” dedim.

“Aza, ishal misin?”

“Hayır.”

“Son dönemde antibiyotik aldın mı?”

“Hayır.”

“Son dönemde hastaneye kaldırıldın mı?”

“Hayır.”

“*C. diff* kapmadın.”

Başımla onayladım ama gastroenterolog değildi ki, hem ben resmen *C. diff*’le ilgili ondan daha çok şey biliyordum. *C. diff*’ten ölen insanların neredeyse yüzde 30’u hastalığı hastaneden kapmıyordu ve yüzde 20’sinde ishal görülmüyordu. Dr. Singh ilaç muhabbetine geri döndü, bense yarım yamalak dinlerken kusacağımı düşünmeye başladım. Midem artık çok ağrıyordu, sanki içe doğru büzüşüyor, içimdeki trilyonlarca bakteri şehre yeni gelen, içimi paramparça edecek türe yer açıyordu.

Her yerimden ter fışkırıyordu. Şu vaka raporunu bir okuyabilseydim... Dr. Karen Singh neler olduğunu gördü.

“Nefes egzersizi deneyelim mi?” Denedik, yavaşça nefes alıp mumu titreştirecek ama söndürmeyecek hızda nefes verdik.

Beni on gün içinde tekrar görmek istediğini söyledi. Ne kadar deli olduğunuzu sizi ne kadar zaman içinde görmek istediklerine bağlı olarak anlayabiliyordunuz. Mesela geçen sene sekiz haftada bir geliyordum. Artık iki haftadan kısaydı.

Muayenehanesinden Harold’a yürürken vaka raporuna baktım. O kadının ateşi de vardı. Kendime rahatlamam gerektiğini söyledim ki bir süreliğine rahatladım da galiba ama eve döndüğümde fısıltılar tekrar başlamış, içimi kemiren ağrı yok olmadığı için midemde kesin bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyorlardı.

Bundan asla kurtulamayacaksın, diye düşündüm.

Düşüncelerini seçemiyorsun, diye düşündüm.

Ölüyorsun ve içindeki mikroplar seni kemirerek derinden dışarı püskürecek, diye düşündüm.

Ve düşündüm, düşündüm, düşündüm.

DOKUZ

Öte yandan bir hayatım vardı, normalimsi bir hayattı ve devam ediyordu. Düşünceler beni saatlerce veya günlerce kendi halime bırakıyordu ve aklıma bir seferinde annemin söylediği bir şey geliyordu: Şu anın sonsuz değil. Derslere girdim, iyi notlar aldım, ödevler hazırladım, öğle yemeklerinden sonra annemle konuştum, akşam yemeği yedim, televizyon izledim, okudum. Her saniye kendi içimde veya kendilerimin içinde tutsak kalmıyordum. *Sadece* deli değildim.

Randevu akşamı okuldan eve gelip net iki saati üstüme giysi bulmakla geçirdim. Eylül sonunda bulutsuz bir gündü, ceket giymeyi makul kılacak kadar soğuk, kollu bir elbise ve çoraba izin verecek kadar ılıktı. Öte yandan fazla önemsiyormuşum gibi görünme ihtimali de vardı fakat Daisy'ye mesaj atmak hiçbir işime yaramadı çünkü gece

elbisesi giyeceğini söylemişti ve dalga geçip geçmediğinden tam da emin olamıyordum.

Sonunda en sevdiğim kotu; Daisy'nin hediye ettiği, sarmaş dolaş Han Solo ile Chewbacca baskılı lila tişörtü ve kapüşonlu hırkamı giydim.

Sonraki yarım saati makyaj yapıp silmekle geçirdim. Genelde böyle şeylere pek kafa yormazdım fakat gergindim ve bazen makyaj bir tür zırh gibi hissettiriyordu.

"Göz kalemi mi çektin sen?" diye sordu annem, odamdan çıktığımda. Faturalarla uğraşıyordu, hepsini sehpayaya yaymıştı. Elindeki kalemle çek defterine bir şeyler yazıyordu.

"Sayılır," dedim. "Garip mi durmuş?"

"Farklı olmuş," dedi, hoşnutsuzluğunu gizlemeyi beceremeyerek. "Nereye gidiyorsun?"

"Daisy, Davis ve Mychal'la Applebee's'e. Gece yarısından önce dönerim."

"Randevuya mı çıkıyorsun?"

"Akşam yemeğine çıkıyorum," dedim.

"Davis Pickett'la çıkıyor musunuz?"

"İkimiz de aynı saatte aynı restoranda yemek yiyoruz. Evlenmiyoruz."

Kanepede oturduğu yerin yanını işaret etti. "Yedide orada olmam lazım," dedim. Tekrar kanepeyi işaret etti. Oturdum, o da bana sarıldı.

"Annenle pek konuşmuyorsun."

Bir keresinde Dr. Singh bana, aynı odada çok iyi akort edilmiş bir gitar ile çok iyi akort edilmiş bir keman varsa, gitarın Re telini çekince odanın öteki ucundaki kemanın

da Re telinin titreşeceğini söylemişti. Annemin titreşen tellerini her seferinde hissedebiliyordum. “Başkalarıyla da pek konuşmuyorum.”

“Şu Davis Pickett denen çocuk konusunda dikkatli ol, tamam mı? Zenginlik pervasızlık demek... o yüzden yanında dikkati elden bırakma.”

“O zenginlik kavramı değil. Bir birey.”

“İnsanlar da pervasız olabilir.” Beni o kadar sert sıktı ki nefessiz kalacaktım. “Sen sen ol, dikkat et.”

Son giden bendim, kalan yer de Mychal’ın yanında, Davis’in karşısındaydı. Davis jilet gibi ütülü, ekose bir gömlek giymiş, manşetlerini birkaç kere katlamıştı, önkolları da ortaya çıkmıştı. Neden bilmiyorum ama erkek önkolu hep hoşuma gitmiştir.

“Güzel tişört,” dedi Davis.

“Daisy doğum günümde vermişti,” dedim.

“Bir Wookiee’nin bir insanı sevmesini, hayvanlarla insanların cinsel ilişkiye girmesiyle aynı kefeye koyanlar var, biliyor muydun?” dedi Daisy.

Mychal iç geçirdi. “Sakın ‘Wookiee’ler Birey Sayılır Mı’ konusunu açmayın.”

“Bence Yıldız Savaşları’nın en ilgi çekici kısmı o,” dedi Davis.

Mychal sızlandı. “İnanamıyorum. Başlıyoruz.” Daisy anında Wookiee-insan aşkını savunmaya geçti. “Star Wars Apocrypha’da kısa süreliğine Han bir Wookiee’yle *evlendi*

ama kimse bununla ilgili kafayı yiyor mu?” Davis ilgiyle dinleyerek öne yaslanmıştı. Mychal’a göre ufak tefekti ama daha çok yer kaplıyor, ince uzuvları bölgeyi hâkimiyetine alıyordu.

Davis ile Daisy Klon askerlerin insani özellikleri hakkında hararetle muhabbet ederken Mychal araya girip Daisy’nin aslında Yıldız Savaşları hayran kurgusu dünyasında ünlü sayılabilecek bir yazar olduğunu söyledi. Davis telefonuyla kullanıcı ismini aratınca en son öyküsünü iki bin kişinin okumuş olmasına hayran kaldı, sonra benim pek anlayamadığım bir Yıldız Savaşları şakasına güldüler.

“Herkes su,” dedi Daisy, içecek siparişini almaya gelen Holly’ye.

Davis bana döndü. “Burada Dr Pepper yok mu?”

“Gazlı içecekleri kupon karşılamıyor,” diye açıkladı Holly, tekdüze bir sesle. “Ayrıca yok. Pepsi var.”

“Bence kimse birer Pepsi’ye hayır demez,” dedi Davis.

Ardından gelen sessizlikte Davis’in tişörtüne iltifatına karşılık verdikten sonra ağzımı açmadığımı fark ettim. Davis, Daisy ve Mychal yeniden Yıldız Savaşları muhabbetine dönüp evrenin genişliğinden, ışıktan hızlı seyahatten bahsetmeye başladılar. Bir noktada Davis, “Yıldız Savaşları Amerika’nın dini,” dedi, Mychal, “Bence din Amerika’nın dini,” diye karşılık verdi, ben de onlarla kahkaha atsam dahi sanki her şeyi başka bir yerden seyrediyormuşum, sanki hayatımı yaşamak yerine onu bir film gibi izliyormuşum gibi hissediyordum.

Bir süre sonra ismimi duyunca vücuduma geri döndüm; sırtım yeşil koltukta, kızartma yağı kokularının arasında Applebee's'te oturuyordum, konuşma uğultusu her yanıma sarmıştı. "Holmesy'nin de Facebook'u var," dedi Daisy, "ama profilini en son ortaokulda güncellemiştir." Tam çözümleyemediğim bir bakış attıktan sonra devam etti: "Holmesy konu internet oldu mu yaşlı amcalar gibi." Tekrar duraksadı. Bir şeyleri ima edercesine, "*Değil misin?*" deyince, konuşmam için bana fırsat tanımaya çalıştığını anladım nihayet.

"İnternet kullanıyorum. Sadece ona katkıda bulunasım gelmiyor, o kadar."

"İnternette zaten fazlasıyla veri var bence," diye kabullendi Davis.

"Yanlış," dedi Daisy. "Mesela internette romantik ve kaliteli Chewbacca kurguları çok az, benim de elimden ancak bu kadarı geliyor. Dünyanın Holmesy'nin yazacağı Wookiee aşk hikâyelerine ihtiyacı var." Muhabbet bir süreliğine kesildi. Gerginlikten tüylerimin diken diken olduğunu, ter bezlerimin her an ter pompalamaya başlayabileceğini hissediyordum. Sonra tekrar konuşmaya döndüler, sohbetleri bir o yana kaydı bir bu yana, herkes bir şeyler anlatıyor, birbirinin lafını bölüyor, gülüyordu. Gülümsemeye ve doğru zamanlarda kafamı sallamaya çalıştım fakat onları hep bir an geriden takip ediyordum. Onlar komik buldukları için gülüyorlardı, ben onlar güldü diye gülüyordum.

Aç değildim ama yemekler gelince aslında midemin kaldırabileceğinden daha fazla yemişim gibi görünmek için çatal bıçakla sebzeli burgerimi didikledim. Muhabbet ye-

mek yüzünden bir süreliğine bölünmüştü ki Holly hesapla çıkageldi, ben de aldım.

Davis masanın karşısından uzanıp elini benimkinin üstüne koydu. “Bana bırak,” dedi. “Benim için sorun değil.” Almasına izin verdim.

“Bir şeyler yapalım,” dedi Daisy. Ben eve gidip kendi başıma bir şeyler yemeye ve uyumaya hazırdım. “Sinemaya filan gidelim.”

“Bizim evde izleyebiliriz,” dedi Davis. “Tüm filmleri alıyoruz.”

Mychal başını eğdi. “Tüm filmleri alıyoruz ne demek?”

“Yani vizyondaki tüm filmleri alıyoruz. Bir sinema salonumuz var, bize... yani para filan veriyoruz herhalde. Tam nasıl oluyor ben de bilmiyorum.”

“Yani bir film vizyona girince... sizin eve de mi geliyor?”

“Evet,” dedi Davis. “Ben küçükken eve makinist gelmesi gerekiyordu ama şimdi hepsi dijital.”

“Evin içinde mi yani?” diye sordu Mychal, aklı hâlâ almıyordu.

“Evet, gelin göstereyim,” dedi Davis.

Daisy bana baktı. “İster misin, Holmesy?” Suratıma bir gülümseme oturtup başımla onayladım.

Harold’ı Davis’in evine sürdüm; Daisy Mychal’ların minivanına bindi, Davis de Escalade’iyle öne geçti. Küçük kervanımız Seksen Altıncı Cadde’den batıya, oradan Michigan Asfaltı’na, Walmart’ın, rehin dükkânlarının, hafta-

lık kredi veren aracı kurumların yanından geçip müzenin karşısındaki arazinin kapısına geldi. Pickett arazisi pek iyi bir mahallede sayılmazdı ancak o kadar büyüktü ki kendi başına mahalle vasfı görüyordu.

Kapılar açılınca Davis'in peşinden cam malikânenin yanındaki park yerine gittik. Ev karanlıkta daha da muhteşem görünüyordu. Duvarlardan tüm mutfağın altın gibi ışıkla aydınlandığını görebiliyordum.

Harold'dan indiğim sırada Mychal yanıma koştu. "Of inanamıyorum... var ya, hep bu evi görmek istemiştin. Tu-Quyen Pham'ın eseri de."

"Kimin?"

"Mimar," dedi. "Tu-Quyen Pham. Çok ünlü bir kadın. Amerika'da sadece üç ev tasarladı. Ay, bunu gördüğüme inanamıyorum."

Peşinden eve girdik, Mychal bir sürü sanatçı ismi sıraladı. "Pettibon! Picasso! Ay, inanmıyorum bu KERRY JAMES MARSHALL." Sadece Picasso'yu biliyordum.

"Evet, onu babama aldırın bendim aslında," dedi Davis. "İki yıl önce beni Miami Beach'te bir sanat fuarına götürdü. KJM'nin işlerine bayılıyorum." Noah'nın aynı kanepede uzanmış, muhtemelen aynı oyunu oynadığını gördüm. "Noah, arkadaşlar geldi. Arkadaşlar, bu Noah."

"N'aber," dedi Noah.

"Ben azıcık etrafta gezinsem olur mu acaba?" diye sordu Mychal.

"Tabii ki. Üst kattaki Rauschenberg'in kombinesine de bak."

“Yok artık,” diyen Mychal merdivenden hızla çıkarken Daisy de peşinden gitti.

Mychal’ın “Pettibon” dediği resme çekilirken buldum kendimi. Renkli bir sarmal veya rengârenk bir gül veya girdaptı. Kıvrımlı çizgilerin hilesiyle gözlerim resimde kaybolduğu için küçük parçalarına tekrar tekrar odaklanmak zorunda kalıyordum. Baktığım değil de parçası olduğum bir şey gibiydi. Resmi duvardan kaptığım gibi kaçma dürtüsüne kapıldım, sonra düşünceyi bir kenara ittim.

Davis elini belime koyunca sırıyordum neredeyse. “Raymond Pettibon. Sörfçü resimleriyle tanınıyor ama ben sarmallarını seviyorum. Ressam olmadan önce punk müzik yapıyormuş. Black Flag, Black Flag olmadan önce üyesiymiş.”

“Black Flag ne bilmiyorum,” dedim.

Telefonunu çıkarıp birkaç şeye baktıktan sonra cızırtılı bir ses dalgası pürüzlü bir çığlıkla birlikte tepedeki hoparlörlerden yayılmaya başladı. “Black Flag bu,” dedi, sonra müziği durdurmak için telefonunu kullandı. “Sinemayı görmek ister misin?”

Başımınla onaylayınca beni merdivenden bodruma götürdü ancak burası aslında bodrum filan değildi çünkü tavanı beş metre vardı. Koridorda yürüyüp ciltli kitaplarla dolu bir kitaplığın önünde durduk. “Babamın ilk baskı koleksiyonu,” dedi. “Tabii ki hiçbirini okumamıza izin yok. İnsan elinin yağı zarar veriyor. Ama bunu alabilirsin,” deyip ciltli *Buruktur Gece*’yi işaret etti.

Uzanıp elimi cilde değdirdiğim anda kitaplık tam ortadan ikiye ayrılıp içeri doğru açılarak altı sıra siyah deri koltuğun

olduğu amfi gibi sinema salonunu gözler önüne serdi. “F. Scott Fitzgerald’ın,” diye açıklamaya başladı Davis, “tam adı Francis Scott *Key* Fitzgerald. Anahtar da demek.” Bir şey söylemedim; sinema perdesinin boyutunu algılamakla meşguldüm. “Muhtemelen seni ne kadar çok etkilemeye çalıştığım barizdir,” dedi.

“Ama işe yaramıyor. Her günümü gizli sinema salonları olan malikânelerde geçiriyorum ben zaten.”

“Bir şeyler izlemek ister misin? Yürüyüşe de çıkabiliriz. Dışarıda göstermek istediğim bir şey var.”

“Daisy ile Mychal’ı satmış gibi olmayalım.”

“Hemen haber veririm.” Telefonunu kurcalayıp alıcısına konuştu. “Biz yürüyüşe çıkıyoruz. Siz istediğiniz gibi takılın. Bir şeyler izlemek isterseniz, sinema bodrum katta.”

Bir saniye sonra sesi, hoparlörlerden söylediği şeyi tekrar etti. “Ona mesaj da atabilirdim,” dedi.

“Ama bu kadar havalı olmazdı o zaman.”

Kapüşonlu hırkamın önünü kapayıp Davis’in peşinden dışarı çıktım. Asfalt golf yollarının birinden sessizce geçip içi kırmızıdan turuncuya, sarıdan yeşile aydınlanan havuzu geride bıraktık. Teraryumun pencerelerine tekinsiz bir ışık yansıtıyor, bana kuzey ışıklarının fotoğraflarını anımsatıyordu.

Golf sahasının elips kum kapanına kadar yürüdük. Davis içine uzanıp başını çim kenarına dayadı. Ben de yanına uzandım, giysilerimiz birbirine değiyor, tenlerimiz değmiyordu. Gökyüzünü işaret etti. “Işık kirliliği fena ama gördüğün en

parlak yıldız... bak şurada, gördün mü?” Başımla onayladım. “O yıldız değil. Jüpiter. Ama Jüpiter yörüngelere filan bağlı olarak yaklaşık beş yüz seksen ila bir milyar seksen milyon kilometre uzağımızda. Şu anda aramızdaki mesafe sekiz yüz beş milyon kilometre civarında, o da yaklaşık kırk beş ışık dakikası ediyor. Işık yılı ne biliyor musun?”

“Sayılır,” dedim.

“Işık hızıyla seyahat edebilsek Dünya’dan Jüpiter’e gitmemiz kırk beş dakika alırdı, yani şu an gördüğümüz Jüpiter aslında kırk beş dakika öncesinin Jüpiter’i. Ama mesela şu ağaçların oradaki yamuk W gibi gözüken beş yıldız var ya?”

“Evet,” dedim.

“İşte o Kraliçe takımyıldızı. İşin en acayip kısmı şurada, en tepedeki yıldız var ya, o Caph ve 55 ışık yılı uzakta. Sonra Shedar var, 230 ışık yılı uzakta. Navi 550 ışık yılı uzakta. Sadece biz onlara uzak değiliz, onlar da birbirine uzak. Belki Navi beş yüz yıl önce patlamıştır, hiçbir fikrimiz yok.”

“İnanılmaz,” dedim. “Yani geçmişe bakıyorsun aslında.”

“Aynen öyle.” Bir şey aradığını hissettim, telefonunu arıyordu galiba ama sonra bakınca elimi tutmaya çalıştığını fark ettim. Elini tuttum. Yukarıdaki yaşlı ışığın altında sessizdik. Gökyüzünün, en azından bu gökyüzünün aslında siyah olmadığını düşünüyordum. Asıl karanlık yalnızca siluetleri görünen ağaçlardaydı. Ağaçlar, gece göğünün yoğun gümüşü maviliğine karşı kendilerinin gölgesi olmuştu.

Başını bana çevirdiğini duydum, bana baktığını hissedebiliyordum. Neden beni öpmesini istediğimi merak ettim,

birisiyle neden beraber olmak istediğinizi nasıl bilebileceğinizi, isteğin karman çorman düğümlerinin nasıl çözülebileceğini. Bir de başımı ona çevirmekten neden korktuğumu.

Davis yine yıldızlardan bahsetmeye başladı, gece kardıkça sönük ve titrek, göz ucunda belirip kaybolan daha çok yıldız görür olmuştum ve Davis bana ışık kirliliğinden; yeterince beklersem yıldızların hareket ettiğini görebileceğimden; bir Yunan filozofun, yıldızları kozmik kefende iğne delikleri diye betimlediğinden bahsetti. Bir süre sessizlikten sonra, “Pek konuşmuyorsun, Aza,” dedi.

“Ne diyeceğimi hiç bilemiyorum.”

Havuzun kenarında tekrar görüştüğümüz ilk gün dediklerimi taklit etti. “Ne düşündüğünü söyle. Ben asla yapamıyorum.”

Ona gerçeği söyledim. “Organizmaları filan düşünüyorum.”

“Neyi?”

“Açıklayabileceğim bir şey değil,” dedim.

“Denesene.”

Bu sefer ona baktım. Yeşil veya mavi gözlerin çekiciliğini göklere çıkarmak herkese kolay geliyordu ancak Davis’in kahverengi gözlerinde, daha açık renklerde olmayan öyle bir derinlik vardı ki bana bakışı, sanki kendi gözlerimin kahverengisinde de büyüleyici bir şeyler varmış gibi hissettiriyordu.

“Bir beden içinde yaşamaktan hoşlanmıyorum sanırım. Bilmiyorum bir şey ifade ediyor mu ama? İçten içe, oksijeni karbondioksit çevirmekten başka işe yaramayan bir

araç, tüm bu... enginlikte altı üstü bir organizma olduğumu düşünüyorum. Benim tırnak içinde *kendim* diye düşündüğüm şeyin aslında benim kontrolümde olmaması da biraz korkutucu geliyor. Yani mesela kesin fark etmişsindir, şu an elim terliyor, oysa hava terlenecek kadar sıcak değil ve bir kere terlemeye başladım mı bir daha durduramamaktan gerçekten nefret ediyorum, üstelik nasıl terlediğim haricinde bir şey düşünemez oluyorum. Ayrıca ne yaptığını veya ne hakkında düşündüğünü tercih edemiyorsan, belki de gerçekten gerçek değildir, anlatabiliyor muyum? Belki de kendime fısıldayıp durduğum bir yalanım.”

“Açıkçası terleyip terlemediğin kesinlikle anlaşılmıyor. Ama eminim bunu söylemem bir işe yaramıyordur.”

“Evet, yaramıyor.” Elimi ondan çekip kotuma sildim, sonra hırkamın koluyla suratımı kuruttum. Kendimden tiksiniyordum. İğrençtim ama kendimden kaçınamıyordum çünkü içine hapsolmuştum. Ter kokusunun aslında terden değil, onu yiyen bakterilerden kaynaklandığını düşündüm.

Davis’e garip bir parazit olan *Diplostomum pseudospathaceum*’dan bahsetmeye başladım. Balıkların gözlerinde erişkinliğe ulaşıyordu ama ancak bir kuşun midesinde üreyebiliyordu. Olgunlaşmamış parazitleri taşıyan balıklar derin sularda yüzdüklerinden kuşlar onları zor görüyorlardı ama parazit üremeye hazır olduğu anda hastalığa yakalanmış balıklar yüzeye yakın yüzmeye başlıyorlardı. Yani temel olarak kuşlar tarafından yenilmek için uğraşıyorlardı, nihayet başardıklarında da aslında ta baştan beri öykünün yazarı olan parazit kendisini, olmak istediği yerde bulmuş

oluyordu: kuşun midesinde. Orada ürüyordu, sonra bebek parazitler kuşların dışkısıyla suya karışıyor, orada da balıkları bekliyor ve döngü baştan başlıyordu.

Bunun bana neden bu kadar kafayı yedirdiğini açıklamaya çalışıyor ama başaramıyordum ki konuşmayı el ele tutuşup öpüşmenin eşiğinde olduğumuz noktadan çok uzaklara taşıdığımı, parazitli kuş pisliklerinden bahsettiğimi ki bunun da romantizmin tam tamına zıttı olduğunu fark ettim ancak kendimi durduramıyordum çünkü kendimi o balık gibi, sanki tüm hikâyem başkası tarafından yazılıyormuş gibi hissettiğimi anlamasını istiyordum.

Hatta Daisy'ye veya Dr. Singh'e veya başka herhangi birine söylemediğim bir şeyi bile söylemiştim: parmak ucuma tırnağımı batırmaya, kendimi gerçek olduğuma ikna etme yöntemi olarak başlamıştım. Ufakken, annem bana, kendini çimdikleyip de uyanmazsan rüya görmediğine emin olabilirsin demişti; ben de gerçek olmayabileceğimi her düşündüğümde tırnağımı parmak ucuma batırıyor, acıyı hissediyor ve bir saniyeliğine, *Tabii ki gerçeğim*, diye düşünüyordum. Ama acıyı balıklar da hissediyordu. Birtakım parazitlerin yönlendirmesiyle hareket etmediğinizi asla *bilemezsiniz*.

Tüm bunları söyledikten sonra bir süre sessizdik, ta ki o, "Annem beyin kanaması geçirdikten sonra altı ay filan hastanede yattı, biliyor muydun?" diyene kadar. Başımı iki yana salladım. "Yani komada gibi bir şeydi... konuşamıyordu, yemek filan yiyemiyordu ama bazen biri elini avucuna koyduğunda sıkıyordu.

“Noah ziyarete gelemeyecek kadar küçüktü ama ben gidiyordum. Her gün okuldan sonra Rosa hastaneye götürüyordu, ben de yanına uzanıyordum, odasındaki televizyonda *Ninja Kaplumbağalar*’ı seyrediyorduk.

“Gözleri filan açıktı hep, kendi kendine nefes de alabiliyordu, ben de yanına yatıyordum, *Ninja Kaplumbağalar*’ı açıyordum, elimde de hep Iron Man, elimi yumruk yapıp sıkar, annem’in eline koyardım, o da bazen sıkardı, eli yumruğumun üstüne kapandığında bana kendimi... ne bileyim... *seviliyormuşum* gibi hissettiriyordu sanırım.

“Her neyse. Bir keresinde babam geldi, sanki annem bulaşıcı hastalık saçıyormuş gibi odanın en köşesinde duvara yaslandı. Bir ara annem elimi sıktı, ben de söyledim. Bak dedim, elimi tutuyor, o da dedi ki, ‘Refleks o sadece.’ Ben de, ‘Ama baba bak, elimi tutuyor,’ dedim. Bana şey dedi, ‘Orada değil o, Davis. Artık orada değil.’

“Ama işler böyle yürümüyor, Aza. O hâlâ gerçektir. Hâlâ hayattaydı. Diğer herkes gibi bir insandı; sen de gerçeksin ama bedeninin veya düşüncelerin yüzünden değil.”

“Ne yüzden peki?” dedim.

İç geçirdi. “Bilmiyorum.”

“Bana anlattığın için teşekkürler,” dedim. Ona döndüm, yüzüne yandan bakıyordum. Kimi zaman Davis solgun teni, çenesinde sivilceleriyle küçük bir çocuğa benziyordu fakat şu anda yakışıklı görünüyordu. Aramızdaki sessizlik o kadar rahatsız edici boyuta ulaştı ki sonunda olabilecek en aptalca soruyu sordum çünkü gerçekten cevabını merak ediyordum. “*Sen ne düşünüyorsun?*”

“Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Neyin?”

“Senin.”

“Ya.” Bir saniye sonra ekledim: “Kimse herhangi bir şeyin gerçek olamayacak kadar kötü olduğunu söylemiyor.”

“Fotoğrafı gördüğünü biliyorum. Gece görüş modunda çekilmiş fotoğrafı.” Ben karşılık vermeyince devam etti. “Olay, polislere söylemek istemende. Ödül verecekler miymiş bari?”

“Ben buraya bunun için...”

“İyi de nereden bilebilirim ki, Aza? Nasıl emin olabilirim? Herhangi birinden nasıl emin olabilirim? Verdiniz mi peki?”

“Hayır, vermeyeceğiz. Daisy vermek istiyor ama ben izin vermeyeceğim. Söz.”

“Bundan emin olamam,” dedi. “Unutmaya çalışıp duruyorum ama emin olamam.”

“Ödülü istemiyorum,” dedim ama ciddi olup olmadığımından ben bile emin değildim.

“Hassas olmak, kullanılmaya davetiye çıkarır.”

“İyi de bu herkes için geçerli,” dedim. “Önemli bir şey bile değil. Altı üstü bir fotoğraf. Nerede olduğunu göstermiyor ki.”

“Onlara bir zaman ve mekân veriyor. Ama haklısın. Onu bulamayacaklar. Yine de o fotoğrafı neden teslim etmediğimi soracaklar. Ve bana asla inanmayacaklar çünkü iyi bir sebebim yok. Sadece o yargılanırken okuldaki elemanlarla

uğraşmak istemiyorum. Noah'nın da bunlarla uğraşmasını istemiyorum. Her şeyin... eskisi gibi olmasını istiyorum. Bu duruma en yakın şey onun hapiste olmasındansa ortaklıkta olmaması. Açıkçası, bana gideceğini söylemedi ama söyleseydi önüne çıkmazdım.”

“Onlara fotoğrafı versek bile seni tutuklamazlar ki.”

Bir anda Davis ayağa kalkıp hızlı hızlı golf sahasında yürümeye başladı. Kendi kendine, “Bu gayet de çözülebilir bir problem,” dediğini duydum.

Patikadan kır evine doğru peşine düştüm, içeri girdik. Her tarafı ahşap kaplı, tavanı yüksek ve duvarlarında dudak uçuklatacak kadar çeşitli hayvan kafaları asılı rüstik bir kulübeydi. Ekoseli, kabarık bir kanepa ile uyumlu sandalyeler devasa bir şöminenin karşısında yarım çember oluşturuyordu.

Davis bar tezgâhının o tarafa gitti, lavabonun üstündeki dolabı açtıktan sonra Cheerios kutusunu çıkarıp içindekileri salladı. Birkaç mısır gevreği kutudan lavaboya döküldü, ardından kâğıt şeritle tutturulmuş bir deste para çıktı. Yaklaşınca kâğıdın üstünde “10.000\$” yazdığını gördüm ki bu mümkün olamazdı çünkü deste olsa olsa yarım santim kalınlığındaydı. Cheerios kutusundan bir deste, sonra bir deste daha çıktı. Davis buğday patlağı kutusunu alıp aynı şeyleri yaptı. “Sen... ne yapıyorsun?”

Üçüncü gevrek kutusuna elini attığı sırada karşılık verdi. “Babam bunları her yere saklar. Deste deste. Geçen gün salondaki kanepenin kenarında buldum. Alkoliklerin votka şişesi saklaması gibi para saklıyor.” Yüzlük banknotların üstünden gevrek tozlarını silkeleyip lavabonun kenarına

dizdi, sonra hepsini kavradı. Tüm desteler tek eline sığıyordu. “Yüz bin dolar,” dedi ve bana uzattı.

“Hayatta olmaz, Davis. Ben...”

“Aza, polisler arama izniyle geldiğinde iki milyon dolar buldular ama yarısını bile bulamadıklarına bahse girerim. Nereye baksam tomar tomar para buluyorum, tamam mı? Dünyada olup bitenlerden haberim yokmuş gibi konuştuğum için özür dilerim ama babam için bunlar ufak küsuratlar. Fotoğrafi *paylaşmaman* için ödül gibi düşün. Avukatıma söylerim, seni arar. Simon Morris. İyidir ama biraz fazla *avukat*, o kadar.”

“Ama ben buraya bunun için...”

“Bundan emin *olamam*,” dedi. “Lütfen işte... sonra yine de ararsan veya mesaj atarsan veya artık her neyse, o zaman meselenin ödül olmadığını anlarım. Sen de anlarsın. Güzel bir şey anlamış oluruz... aramazsan da öyle.” Bir dolabın önüne gitti, kapağını açtı, paraları mavi bir bez çantaya tıkıp bana uzattı.

İşte şimdi çocuk gibi görünüyordu; ıslak kahverengi gözleri, yüzündeki korku ve bitkinlikle kâbustan uyanmış bir çocuk gibiydi. Çantayı aldım.

“Seni arayacağım,” dedim.

“Göreceğiz.”

Kulübeden sakince çıktım, sonra golf sahası boyunca koştum, havuzun yanından geçip malikâneye daldım. Üst kata çıkıp koridorun yarısına gelmiştim ki kapalı kapının ardından

Daisy'nin sesini duydum. Kapıyı açtım. Daisy ile Mychal sayvanlı dev gibi bir yatakta yiyişiyordu.

“Şey,” dedim.

“Mahremiyetimize saygı gösterir misin lütfen?” dedi Daisy.

“İyi de burası sizin eviniz değil ki,” diye homurdanarak kapıyı kapadım.

Sonra nereye gideceğimi bilemedim. Tekrar alt kata indim. Noah kanepede oturmuş, televizyon seyrediyordu. Yanına giderken on üç yaşında olmasına rağmen pijama giydiğini fark ettim, Kaptan Amerika'lı pijama. Kucağında sütsüz bir kâse Lucky Charms vardı. Bir avuç alıp ağzına tıktı. “N’aber,” dedi çiğnerken. Saçları yağlanmış, matlaşıp alnına yapışmıştı, yakından solgun hatta kâğıt gibi beyaz görünüyordu.

“Nasılsın Noah?”

“Bomba gibiyim,” dedi. Ağzındakileri yutup devam etti. “Ee, bir şey bulabildiniz mi?”

“Nasıl yani?”

“Babamla ilgili,” dedi. “Ödülün peşindeymişsiniz, Davis öyle dedi. Bir şey bulabildiniz mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Sana bir şey gönderebilir miyim? iCloud’dan babamın telefonundaki notları aldım da. İşine yarar belki. Belki ipucu filan vardır. Son notta, o gece yazdığı notta ‘kanalın sonu’ yazıyor. Sence ne demek?”

“Bilemiyorum.” Notları yollayabilsin diye telefon numaramı verip araştıracağımı söyledim.

“Sağ ol,” dedi. Sesi tizleşmişti. “Kaçması bizim için daha iyiymiş, Davis öyle dedi. Hapiste olsa daha kötü olurmuş.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Bir an kafasını kaldırıp bana baktı. “Eve dönmesini istiyorum.”

Kanepede yanına oturdum. “Geleceğine eminim.”

Omzu benimkine değene kadar kaykıldığını hissettim. Yabancılara dokunmaya pek bayılmıyordum, hele ki Noah bir süredir duş yapmamıştı fakat, “Korkman doğal, Noah,” dedim. Bana dönüp hıçkırmaya başladı. “Geçecek,” dedim, yalandı. “Geçecek. Baban dönecek.”

“Doğru dürüst düşünemiyorum,” derken, ağlamaktan sesi boğuk çıkıyordu. “Gittiğinden beri doğru dürüst düşünemiyorum.” O hissi biliyordum... hayatım boyunca doğru dürüst düşünememiş, tek bir düşünceyi bile sonuna kadar düşünememiştim çünkü düşüncelerim çizgi halinde değil kendi içlerine doğru kıvrılan düğümlü ilmekler, içine çeken bir bataklık, ışığı yutan karadelikler gibi geliyordu. “Geçecek,” diye yalan söyledim gene. “Biraz dinlenirsen iyi gelir.” Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. O kadar küçük, o kadar yalnızdı ki.

“Haber verirsin, değil mi? Yani babamla ilgili bir şey bulursan.”

“Tabii ki.”

Bir süre sonra dikeldi, suratını koluna sildi. Gidip uymasını söyledim. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Lucky Charms kâsesini sehpa üzerine bıraktı, ayağa kalktı ve iyi geceler demeden üst kata çıktı.

Nereye gideceğimi bilmiyordum, elimde bir çanta dolusu para taşımak da biraz kafayı yedirttiği için kendimi evden çıkarken buldum. Harold'a doğru giderken gökyüzüne bakıp benden ve birbirlerinden yüzlerce ışık yılı uzakta olan Kraliçe takımyıldızındaki yıldızları düşündüm.

Yürürken çanta elimde ileri geri savruluyordu. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

ON

Ertesi sabah daha yataktan çıkmadan Daisy'ye mesaj attım.

Önemli bir haberim var müsait olunca ara.

Anında aradı.

“Alo,” dedim.

“Dev bir bebek olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdi, “ama daha yakından incelediğinde aslında çekici olduğunu düşünüyorum. Genel olarak bayağı etkileyici, cinsel açıdan açık fikirli ve rahat, gerçi *öyle bir şey* yapmadık.”

“Senin adına çok sevindim ama dün akşam...”

“Hem benden bayağı hoşlanıyor gibiydi. Genelde erkekler benden biraz çekiniyormuş gibi gelir ama o öyle değil. Seni tutunca, *tutulmuşsun* gibi hissediyorsun, anlatabiliyor muyum? Hem ayrıca bu sabah da aradı ki bence

gayet sevimli ve hiç de endişe verecek kadar heveslilik belirtisi değil ama lütfen âşık olup da ekürisini ekenlerden olacağımı aklına bile getirme. Bir saniye, inanamıyorum, demin âşık olduğumu söyledim. Daha yirmi dört saattir bile takılmıyoruz ve A-bombası patlatıyorum. Bana neler oluyor? Neden sekizinci sınıftan beri tanıdığım çocuk bir anda bu kadar şahane görünmeye başladı?”

“Çok fazla romantik hayran kurgusu okumandan dolayı olabilir mi?”

“Böyle bir şey kesinlikle mümkün değil,” diye yanıt verdi. “Davis nasıl?”

“Seninle onu konuşacaktım. Bir yerde buluşabilir miyiz? Gösterirsem daha iyi olur.” Parayı gördüğünde yüzünün ifadesini merak ediyordum.

“Ne yazık ki kahvaltıya birine söz verdim.”

“Hani ekürilerini ekmiyordun?”

“Ekmiyorum. Bay Charles Cheese’le kahvaltı yapacağız. Ne yazık ki. Pazartesiye kalamaz mı?”

“Kalmasa daha iyi,” dedim.

“Tamam, altıda işten çıkıyorum. Applebee’s’te buluşuruz. Fakat aynı anda bir sürü iş yapmam gerekebilir çünkü bir öyküyü bitirmeye çalışıyorum ama... üstüne alınma da o arıyor kapamam lazım sağ ol kendine iyi bak sonra görüşürüz.”

Telefonu kapatırken annemin eşikte durduğunu gördüm. “Her şey yolunda?” diye sordu.

“Sürekli tepemde dikilmesen mi acaba, anne?”

“Şu çocukla randevun nasıl geçti?”

“Hangi çocukla? O kadar çok var ki. Sırf karıştırmayayım diye çizelge tutmaya başladım.”

O sabah vakit geçirebilmek için Noah’nın yolladığı not dosyasını inceledim. Uzun ve görünüşte rasgele bir listeydi... kitap isimlerinden alıntılara kadar her şey vardı.

Zaman içinde piyasalar hep daha serbest
olmaya çalışır.

Deneyimsel değer.

Kat beş Merdiven bir.

Utanç—Coetzee

Kendisinden başka kimseye bir şey ifade etmeyecek kısa notlar böyle sayfalarca devam ediyordu. Fakat son dört not ilgimi çekti:

Maldivler Kosova Kamboçya
İşimizden Kimselere Bahsetme
Geride bacağın kalmazsa
Kanalın sonu

Bu notların ne zaman veya hepsinin arka arkaya mı yazıldığını anlamak mümkün değildi fakat bağlantılı oldukları kesindi: Hızlı bir araştırma sonucu Kosova, Kamboçya ve Maldivler’in Amerika Birleşik Devletleri’yle suçlu iadesi anlaşması olmayan ülkeler olduğu ortaya çıktı, yani Pickett, ülkesinde açılacak davalara rağmen o ülkelerde yaşayabilirdi. *İşimizden Kimselere Bahsetme* babası kanun kaçağı olarak

yaşayan bir kadının anı kitabıydı. “Geride bacağı kalmazsa”yla ilgili en alakalı sonuç “Beyaz Yakalı Suçlular Nasıl Kaçak Hayatı Sürdürebiliyor” isimli bir makalenin, sahte ölüm kurgulamanın ne kadar zor olduğundan bahseden bir paragrafında geçiyordu.

“Kanalın sonu” bana hiçbir şey ifade etmedi, araştırınca da iflas eden televizyon kanalları haricinde bir şey bulamadım. Ama hepimiz sadece bize bir şeyler ifade eden saçma sapan notlar yazardık. Notlar *bu* işe yarıyordu zaten. Belki de o sırada saçma sapan bir program yayınlayan bir televizyon kanalı izliyordum. Noah’ya üzüliyordum fakat sonunda listeyi kenara bıraktım.

Harold’la o ikinci Applebee’s’e yarım saat erken gittik. Nedense arabadan inmekten korkuyordum ama Harold’ın arka koltuğunun ortasını çekince bagaja ulaşılabilirdi için sığışmaya çalışarak arkaya geçtim, orayı burayı yoklayarak para dolu çantayı, babamın telefonunu ve şarj aletini buldum.

Çantayı yolcu koltuğunun altına tıktım, babamın telefonunu şarja taktım ve açılana kadar şarj etmesini bekledim.

Yıllar önce annem babamın çektiği fotoğraflarla e-postaları bilgisayara ve birkaç harici diske kopyalamıştı ama ben telefonundan bakmayı seviyordum, kısmen onlara hep bu şekilde bakmış olmamdandı ama bunun *onun* telefonu olmasında, vücudu çalışmayı bıraktıktan sekiz yıl sonra hâlâ çalışmasında büyülü bir şeyler vardı asıl.

Ekran aydınlandı, sonra ana ekran açıldı, arka planda annemle ben, Juan Solomon Parkı'ndaydık, yedi yaşındaki ben parktaki salıncakta arkasına o kadar yaslanmıştı ki fotoğraf makinesine bakan yüzü baş aşağıydı. Annem, fotoğraf çekildiği sırada ne yaşandığını değil de fotoğraf karelerini hatırladığımı söyler dururdu ama olsun, hatırlayabiliyormuşum gibi hissediyordum; babamın beni salıncakta itişini, sırtım büyüklüğündeki elini, ondan uzağa sallanırken tekrar ona döneceğimden emin oluşumu.

Fotoğraflarını açtım. Çoğunu o çektiği için o içlerinde pek yoktu; onun gördüklerini, ilgisini çekenleri görüyordunuz ki çoğunda ben, annem ve ağaç dallarıyla bölünmüş gökyüzü vardı.

Sağa doğru gidip hepimizin giderek gençleşmesini seyrettim. Annem, minik ben omuzlarında, üç tekerli bisiklete binerken; ben tüm suratım tarçınlı şekere batmışken. Onun olduğu fotoğraflar kendisini çektiği fotoğraflardı ama o zamanlar telefonlarda ön kamera olmadığından kadraj konusunda tahmin yürütmesi gerekmişti. Sonuç olarak fotoğraflar eğikti, bazımız kadraja girememiştik fakat en azından her karede anneme sokulmuş ben görünüyordum, tam bir ana kuzusuydum.

Kırıksız teni, ince suratıyla çok genç görünüyordu. Babam birini tuttururum umuduyla sık sık beşer altışar fotoğraf çekmişti ve arka arkaya baktığınızda annemin gülümsemesinin bir genişleyip bir kaybolduğunu, benim altı yaşın kımıl kımıllığıyla bir o yana bir bu yana hareket ettiğimi ama babamın yüzünün hiç değişmediğini görüyordunuz.

Düştüğünde kulaklığından hâlâ müzik sesi yükseliyordu. Bunu hatırlıyordum işte. Dinlediği eski soul parçası, kulaklıklarından yüksek sesle çıkıyordu, bedeni yan yatmıştı. Orada öylece yatıyordu, çim biçme makinesi ön bahçemizdeki ağacın yakınlarında durmuştu. Annem ambulans çağırmamı söyledi, çağırdım. Telefonu açan kadına babamın düştüğünü söyledim. Nefes alıp almadığını sordu, ben de anneme sordum, hayır dedi ve bu esnada duruma tamamen aykırı bir soul parçası karatahtaya sürtünen tebeşir gibi bir sesle kulaklıklarından yükseliyordu.

Annem ambulans gelene kadar kalp masajı yapmıştı. Aslında babam hayatta değildi fakat biz bunu bilmiyorduk. Hastanede doktor, beklediğimiz penceresiz “aile odasının” kapısını açıp da “Kocanızın kalp rahatsızlığı mı vardı?” diye sorana dek bilmiyorduk. Geçmiş zamanda sorulan bir soru.

Babamın en sevdiğim fotoğrafları flu göründükleriydi çünkü insanlar da öyleydi, ben de onlardan birinde karar kıldım, arkadaşıyla Pacers maçında, arkalarında basket sahasıyla kendi hatları bulanık bir fotoğrafını çekmişti.

Sonra anlattım. Elime bir şekilde biraz para geçtiğini, onunla iyi şeyler yapmaya çalışacağımı, onu özlediğimi anlattım.

Daisy gelene kadar telefonu ve şarjı kaldırmıştım. Harold'ın açık penceresinden ona seslendiğim sırada Applebee's'e doğru yürüyordu. Gelip yolcu koltuğuna oturdu.

“Buradan sonra beni eve bırakır mısın? Babam Elena’yı matematik bir şeyisine götürüyormuş.”

“Tamam olur. Koltuğunun altında bir çanta var,” dedim. “Kafayı yeme sakın.”

Uzanıp çantayı çektikten sonra açtı. “*Hasiktir*,” diye fısıldadı. “İnanamıyorum, Holmesy, bu ne? Bu gerçek mi?” Gözlerinden yaşlar boşandı. Ağladığını hiç görmemiştim.

“Davis, burnumuzu oraya buraya sokmamızdansa ödülü direkt vermeyi tercih edeceğini, buna değeceğini söyledi.”

“Gerçek mi bu?”

“Öyle gibi. Galiba avukatı yarın beni arayacakmış.”

“Holmesy, bu, bu... bu yüz bin dolar mı?”

“Evet, elli bin, elli bin. Geri vermeli miyiz?”

“Tabii ki de vermeyeceğiz.”

Davis’in bu paraları küsurat diye adlandırdığını fakat yine de kara para olabileceğinden veya Davis’i kendi çıkarımız için kullandığımızdan endişelendiğimi anlattım ve bir de... derken Daisy beni susturdu. “Holmesy. Parayı geri çevirmenin yüce bir davranış olduğu fikrinden bıktım usandım artık.”

“İyi de... Bu para bize sırf birisini tanıyoruz diye geldi.”

“Evet, Davis Pickett’a da parası sırf birisini tanıyor diye geldi, bilhassa babasını. İllegal veya etik dışı bir durum değil. *Harika*.”

Ön camdan dışarı bakıyordu. Biraz yağmur atıştırmaya başlamıştı, gökyüzünün toprağa çok yakın gibi görüldüğü bulutlu Indiana günlerinden biriydi.

Ditch Caddesi'nde trafik lambası sarıya, sonra kırmızıya döndü. "Üniversiteye gideceğim," dedi. "Hem de akşam değil."

"Yani tüm üniversite masraflarını karşılamaya yetmez ki."

Gülümsedi. "Evet, tüm üniversite masraflarını karşılamaya yetmeyeceğini ben de biliyorum, Profesör Keyif Kaçıran. Ama üniversiteyi acayip kolaylaştıracak bir elli bin dolardan bahsediyoruz." Bana dönüp omuzlarımı kavradı ve sarsmaya başladı. "HOLMESY. MUTLU OL. ZENGİN OLDUK." Bir desteden yüz dolarlık bir banknot çekti. "Hadi gidip Applebee's'in en iyi yemeğini yiyelim."

Her zaman oturduğumuz masada Daisy'yle iki gazlı içecek sipariş ederek Holly'yi şoka soktuk. İçeceklerimizi getirdiğinde Daisy'ye, "Blazin' Texas burger mi istiyorsun?" diye sordu.

"Holly, en iyi bifteğiniz hangisi?"

Holly her zamanki gibi donuk bir ifadeyle, "Hiçbiri o kadar iyi değil," diye yanıtladı.

"Eh o zaman yine Blazin' Texas burger olsun ama yanına soğan halkası da istiyorum. Ve evet ücretli olduğunun farkındayım."

Holly başıyla onaylayıp gözlerini bana çevirdi. "Sebzeli burger," dedim. "Peynirsiz, mayonezsiz ve..."

"Senin siparişini biliyorum," dedi Holly. "Kuponla mı?"

"Bugün değil, Holly," diye cevap verdi Daisy. "Bugün değil."

Akşam yemeğinin büyük kısmını Daisy'nin Chuck E. Cheese'den tam olarak nasıl istifa edeceğini hayal ederek geçirdik. "Yarın herhangi bir günmüş gibi işe gidince kısa çöpü çekip Chuckie kostümü giymek zorunda kaldıktan sonra kostümle çekip gitmek, kapıdan çıkıp yepyeni arabama binmek, Chuckie'yi eve götürmek, içini doldurtup av hatırasıymış gibi duvarıma asmak istiyorum."

"Öldürdüğün şeylerin kafalarını duvara asmak çok acayip bir şey," dedim. "Davis'lerin misafir evi hayvan kafası doluydu."

"Sen onu bir de bana anlat," dedi Daisy. "Mychal'la resmen doldurulmuş bir geyik kafasının gölgesinde yiyiştik. Bu arada dün gece bizi bastığın için çok sağ ol, sapık."

"Kusura bakma, zengin olduğunu söylemeye gelmiştim." Kahkaha atıp yine hayretle başını salladı. "Bu arada Noah'yla konuştum, kardeşi var ya? Babasıyla ilgili bir şey biliyor muyum diye sordu, sonra babasının notlarını verdi. Bak," deyip telefonumdaki listeyi gösterdim. "Son notu 'kanalın sonu'. Bir şey ifade ediyor mu?" Daisy hayır dercesine yavaş hareketlerle başını salladı. "Onun adına üzülüyorum," dedim. "Ağladı filan."

"Çocuk senin problemin değil," dedi Daisy. "Milyarder yetimlere yardım etmek bizim işimiz değil, bizim işimiz zengin olmak ve işler gayet tıkırında."

“Eh, elli bin dolara zengin denmez,” dedim. “Yani Indiana Üniversitesi’nin masraflarının yarısını bile karşılamaya yetmez.” Bloomington’daki kampüsü iki saatlik mesafedeydi.

Daisy bir şeylere odaklanarak boş bakmaya başladı ve uzun süre sessizdi.

“Peki,” dedi sonunda. “Biraz hesap yaptım. Elli bin dolar demek, çalıştığım işte beş bin dokuz yüz saat demek. Yani yedi yüz tane sekiz saatlik vardiya yapar ki o da ancak tüm gün çalışabilirsen ki genelde çalışamıyorsun, yani haftada yedi gün, günde sekiz saat çalıştığını düşünsen iki yıl boyunca çalışmak demek. Bu sana zenginlik gibi gelmiyor olabilir Holmesy, ama benim için zenginlik.”

“Haklısın,” dedim.

“Üstüne üstlük Cheerios kutusunda duruyormuş.”

“Eh, yarısı filan buğday patlağındaydı.”

“Sen neden harika bir arkadaşınsın, biliyor musun Holmesy? Gelip de bana parayı söyledin. Yani umarım piyangodan filan altı rakamlı bir para çıkarsa seninle yarı yarıya bölüşecek türde bir insanımdır ama tamamen dürüst olmam gerekirse kendime güvenmiyorum.” Hamburgerini ısıırıp lokmasını daha tam yutmamıştı ki devam etti. “Şu avukat herif parayı geri almaya çalışmayacak, değil mi?”

“Zannetmiyorum.”

“Bankaya gitmemiz lazım,” dedi. “Parayı bankaya yatırmalıyız.”

“Davis avukatla konuşana kadar beklememizi söyledi.”

“Ona güveniyor musun?”

“Evet. Güveniyorum gerçekten.”

“Yaa, Holmesy, ikimiz de âşık olduk. Ben bir sanatçıya, sen bir milyardere. Nihayet hep hak ettiğimiz şaşaalı hayatları yaşıyoruz.”

Sonunda yemeğimiz otuz dolardan az tuttu ama Holly’ye, bize onca zamandır katlandığı için yirmi dolar bahşış bıraktık.

ON BİR

Ertesi sabah telefonumdan video izlerken biri aradı. “Alo?” dedim.

“Aza Holmes’le mi görüşüyorum?”

“Benim.”

“Ben Simon Morris. Anladığım kadarıyla Davis Pickett’la bir münasebetiniz varmış.”

“Bir saniye.” Ayakkabılarımı giydim, salonda sınavları okurken bir yandan televizyon izleyen annemin yanından geçip dışarı çıktım. Bahçenin en ucuna kadar gidip eve dönük oturdum.

“Merhaba, buyurun,” dedim.

“Davis’ten bir hediye aldığınız söylendi bana.”

“Evet,” dedim. “Arkadaşımla yarı yarıya bölüştüm, sorun olur mu?”

“Mali işlerinizi nasıl yürüttüğünüz benim için bir önem teşkil etmiyor. Bayan Holmes, eğer bir genç, elinde dizi dizi yüz dolarlık banknotla rasgele bir bankaya girerse normal şartlar altında banka durumdan şüphelenir, o sebeple Second Indianapolis'teki bankacılarımızdan biriyle iletişime geçtim ve işlemlerinizi onunla yapacaksınız. Pazartesi günü College Bulvarı ile Seksen Altıncı Cadde'nin köşesindeki şubede saat üçü çeyrek geçeye randevu ayarladım. Derslerinizin iki buçukta bittiğini biliyorum, yani oraya gitmek için yeterli vaktiniz kalmış olacak.”

“Siz bunu nasıl öğr...”

“Titiz biriyim.”

“Bir soru sorabilir miyim?”

“Sordunuz bile,” dedi duygusuzca.

“Kendisi yokken Pickett'ın işlerini siz mi hallediyorsunuz?”

“Doğrudur.”

“Eğer Pickett bir yerlerde ortaya çıkarsa...”

“Öyleyse her tür keyfi de sıkıntısı da yine kendisinin sorunu olur. O zamana dek bazılarını ben üstlenmek durumundayım. Sadede gelebilir misiniz artık?”

“Noah hakkında endişeleniyorum da.”

“Endişeleniyorum derken?”

“Çok üzülüyor ve onunla ilgilenecek kimse yok. Yani başka akrabaları yok mu?”

“Pickett'ların yakın ilişkide oldukları bir akrabaları bulunmuyor. Davis reşit olmamasına rağmen yasal olarak reşit sayılıyor ve kardeşinin koruyucusu kendisi.”

“Yasal koruyucusundan bahsetmiyorum. Ona gerçekten göz kulak olabilecek birisinden bahsediyorum. Yani Davis *ebeveyn* değil. Sonsuza kadar yalnız kalmayacaklar herhalde, değil mi? Ya babaları ölmüşse?”

“Bayan Holmes, yasal ölüm, biyolojik ölümden farklılık gösterir. Russell’ın hem yasal hem de biyolojik açıdan hayatta olduğuna inancım tam ancak kendisinin yasal olarak hayatta olduğunu *biliyorum* çünkü Indiana yasalarına göre bir kişi, ölümüne dair biyolojik kanıt ortaya çıkana veya hayatta olduklarına dair son kanıtın üstünden yedi sene geçene kadar yaşıyor kabul edilir. Yani yasal açıdan...”

“*Yasal açıdan* bahsetmiyorum,” dedim. “Yani onlara kim göz kulak olacak diyorum.”

“Ancak bu soruya sadece yasal açıdan cevap verebilirim. Ve yasal cevap şu ki, ben mali işlere bakıyorum, ev idarecisi ev işlerine bakıyor ve Davis de koruyucu. Alakadar olmanız çok hoş, Bayan Holmes, fakat her şeyin icabına bakılıyor, yasal açıdan. Yarın üç on beşte. Bankacınızın ismi Josephine Jackson. Durumunuzla alakalı olarak soracağınız başka bir soru var mıdır acaba?”

“Yok sanırım.”

“Telefon numaram sizde var. İyi günler diliyorum, Bayan Holmes.”

Ertesi gün okulda kendimi iyi hissediyordum, ta ki Daisy’yle bankaya gitmek için yola çıkana dek. Arabayı ben kullanıyordum, Daisy en son yazdığı kurgunun Yıldız Savaşları

hayran kurgusu dünyasında nasıl ünlendiğini ve nasıl bir sürü insanın onu tebrik ettiğini ve nasıl tüm gece uyumayıp *Kızıl Damga*'yla ilgili ödevini bitirdiğini ve nasıl artık nihayet uyuyabileceğini çünkü Chuck E. Cheese'den "emekli" olduğunu anlatıyordu ve kendimi iyi hissediyordum. Tamamen normal bir insanmışım, düşünmekten nefret ettiğim şeyleri düşünmeye zorlayan bir iblisle beraber yaşamıyormuşum gibi hissediyordum, *bu hafta daha iyiydim*, diye düşünüyordum, *belki de ilaç işe yarıyordur*, derken aniden bir başka düşünceye kapıldım: *İlaç seni kanaatkâr yaptı ve bu sabah yarabandını değiştirmeyi unuttun.*

Aslında uyandıktan hemen sonra, dişlerimi fırçalamadan önce yarabandını değiştirdiğime bir hayli emindim ama düşünce, yakamı bırakmıyordu. *Değiştirdiğini sanmıyorum. Bence bu dün gecedan kalan yarabandı.* Dün gecenin yarabandı değil çünkü dün öğle yemeğinde değiştirdiğime eminim. *Emin misin gerçekten? Öyle yaptım galiba. GALİBA mı? Bayağı eminim. Ve yara açık.* Ki bu doğrudu. Henüz kabuk bağlamamıştı. *Ve aynı yarabandını yaklaşık otuz yedi saattir kullanıyorsun, inanamıyorum, o ılık ve nemli yarabandının içinde neler kaynıyor şimdi kim bilir.* Yarabandına baktım. Yeni gibi duruyordu. *Değiştirmedin işte.* Değiştirdim bence. *Emin misin?* Hayır, ama her beş dakikada bir kontrol etmiyorsam buna ilerleme denir. *Evet, enfeksiyona doğru ilerleme.* Bankada yaparım. *Muhtemelen çok geç artık.* Saçmalıyorsun. *Enfeksiyon kana karışınca...* Yeter saçmalama kırmızı veya şişik bile değil. *Öyle olmak zorunda olmadığını...* Lütfen yeter

bankada değiştireceğim tamam... *HAKLI OLDUğUMU BİLİYORSUN.*

“Öğle yemeğinden önce tuvalete gittim mi ben?” diye sordum Daisy’ye, kısık sesle.

“Bilmem,” dedi. “Bizden sonra geldin, herhalde gitmişsindir.”

“Ama bir şey demedim mi?”

“Hayır, ‘Merhabalar sevgili yemekdaşlar. Tuvaletten geliyorum,’ gibi bir şey söylemedin.”

Arabayı kenara çekip yarabandını değiştirme isteği ile Daisy’nin deli olduğuma şüphe götürmez şekilde inanması endişesi arasında gidip geliyordum. Kendime iyi olduğumu, beynimin bir arıza çıkardığını, düşüncelerin sadece düşünce olduğunu söyledim fakat tekrar yarabandına baktığımda lekeli olduğunu gördüm. Lekeyi görebiliyordum. Kan. Veya irin. Kesin bir şey vardı.

Bir göz doktoru muayenehanesinin önüne çektim, yarabandını çıkarıp yaraya baktım. Kenarları kızarıktı. Yarabandında kurumuş kan vardı. Bir süredir değiştirilmemiş gibiydi.

“Holmesy, tuvalete gittiğine eminim. *Her seferinde* gidiyorsun.”

“Artık hiçbir önemi yok, enfeksiyon kapmış,” dedim.

“Nereden çıkarıyorsun?”

“şu kızarıklığı görüyor musun?” Yaranın iki tarafındaki kızarık kısımları gösterdim. “Bu enfeksiyon. Bu büyük bir problem.” İnsanlara yarabandı olmadan parmağımı nadiren gösterirdim fakat Daisy’nin anlamasını istiyordum. Bu, öteki

seferler gibi bir şey değildi. Bu akıldışı bir kaygı değildi çünkü kurumuş kan, nasırı kopardığımda bile olan bir şey değildi. Yarabandının fazla uzun zaman kaldığına delaletti. Bu normal değildi. Öte yandan her sefer farklıymış gibi gelmiyor muydu? Hayır, bu sefer *farklı* olan öteki farklılardan farklıydı. Enfeksiyon bariz şekilde ortadaydı.

“Parmağın diğer endişelendiğin seferlerde her nasılsa aynen öyle görünüyor.”

Kesiğin üstüne biraz dezenfektan döktüm, cayır cayır yanarken yeni yarabandını paketinden çıkarıp parmağıma sardım. Bir süre orada öylece, utançla, yalnız olmayı dileyerek ve bir o kadar korku içinde oturdum. Aklım fikrim derinin parazit bakterilerin istilasına tepki vermesinde, kızarıklıkta ve şişkinlikteydi. Kendimden nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum.

“Pişt,” dedi Daisy. Elini dizime koydu. “Aza’nın Holmesy’ye kötü davranmasına izin verme, olur mu?”

Bu seferki farklıydı. Dezenfektanın acısı geçmişti, demek ki bakteriler tekrar üremeye başlamış, parmağımdan kanıma yayılıyorlardı. Neden o nasırı açıp duruyordum ki? Niye kendi haline bırakamıyordum? Neden sürekli açık bir yarayla dolaşıyordum, hem de olabilecek onca yer arasında ola ola parmağımda olan bir yarayla. Eller vücudun en kirli bölgesiydi. Neden kulakmememi veya karnımı veya bileğimi çimdiklemiyordum? Muhtemelen kendimi kan zehirlenmesinden öldürmüştüm, hem de kanıtlamasını istediğim şeyi kanıtlamaya bile yaramayan, çocukluktan kalma aptal bir alışkanlık yüzünden, hem de bilmek istediğim şeyin

bilinmesi mümkün olmamasına rağmen, çünkü *hiçbir şeyden* emin olmak mümkün değildi zaten.

Dezenfektanı tekrar sürersen kendini daha iyi hissedeceksin. Birkaç kere daha sadece. Saat 15.12'ydi. Bankaya gitmemiz gerekiyordu. Yarabandını çıkardım, dezenfektanı tekrar sürdüm, yarabandını tekrar yapıştırdım. Saat 15.13'tü. Daisy, "Arabayı ben kullanayım ister misin?" dedi. Başımı iki yana salladım. Harold'ı çalıştırdım. Geri vitese taktım. Sonra yine durdum.

Yarabandını çıkardım, biraz daha dezenfektan sürdüm. Bu sefer daha az yakmıştı. Belki bu, çoğunun öldüğü anlamına geliyordu. Belki de çoktan derinlere inmişler, deriden kana karışmışlardı. Bir kere daha bak. Şişkinlik iniyormuş gibi görünüyor mu? Sadece sekiz dakika oldu, anlamak için çok erken. Saat 15.15'ti. "Holmesy," dedi Daisy. "Gitmemiz lazım. Ben sürerim."

Başımı tekrar salladım, geri vitese taktım ve bu sefer hareket etmeyi başardım. "Keşke anlasam," dedi, giderken. "Yani güven vermeye çalışmak mı daha iyi yoksa seninle beraber endişelenmek mi? İyi gelecek *herhangi* bir şey var mı?"

"Enfeksiyon kaptım," diye fısıldadım. "Bunu kendim yaptım. Her zamanki gibi. Nasırı kopardım, o da enfeksiyon kaptı işte." Parazit bulaştığı için yüzeye yakın yüzmeye başlayıp kendini yem eden balıktan farkım yoktu.

Nihayet bankaya gittiğimizde ben geride beklerken Daisy kendisini veznedara tanıttı, bir eşlikçi bizi arka kısımdaki

cam duvarlı özel ofise yönlendirdikten sonra siyah takım elbiseli zayıf bir kadın paramızı bir makineye yerleştirip banknotları saydı. Birtakım formlar doldurunca yepyeni banka hesaplarımızla birlikte yedi ila on gün içinde gelecek banka kartlarımız olmuştu. Kadın, asılları gelene kadar kullanabilmemiz için bize beş geçici çek verip en azından altı ay boyunca büyük alımlardan uzak durmamızı tembihleyerek parayı yatırabileceğimiz üniversite birikim hesapları veya yatırım hesapları veya tahvil veya hisse senetleri olduğundan bahsetmeye başlamıştı ve ben de ona kulak vermek istiyordum fakat mesele şu ki, aslında bankada değildim. Zihnimin içindeydim, düşünce sağanağı yarabandını bir günden uzun süre değiştirmeyerek kaderimi belirlediğimi, artık çok geç olduğunu haykırıyordu, zaten artık parmak ucumun ısındığını ve acıdığını da hissedebiliyordum ki fiziksel olarak hissedebildiğinizde gerçek olduğunu anlıyordunuz çünkü duyular yalan söylemezdi. Yoksa söyler miydi? *Oluyor işte*, diye düşündüm, cümlenin gizli öznesi o kadar korkutucu ve muazzamdı ki dile getirebilmek mümkün dahi değildi.

Daisy'lerin apartmanına giderken trafik lambasında durduğumda sürekli neden durduğumu unutup Harold'ın freninden ayağımı çekmiş, kafamı kaldırdınca, *ah tabii ya* olmuştum. Kırmızı yanıyordu.

Deliliğin yararlarını filan hep duyarsınız, mesela bir keresinde Dr. Karen Singh bana Edgar Allan Poe'dan bir alıntı yapmıştı: "Deliliğin en üstün zekâ olup olmadığı so-

rusunun cevabında henüz karar kılınamadı.” Galiba kendimi iyi hissedeyim diye uğraşıyordu fakat akıl hastalıklarının aşırı abartıldığını düşünüyordum. Kısıtlı olduğu su götürmeyen deneyime dayanarak, delilik, beraberinde herhangi bir süpergüç getirmiyordu; akli dengeniz yerinde değilken, grip kapığınızda olduğunuzdan daha üstün bir zekâ sahibi olmuyordunuz. Yani keskin zekâlı bir dedektif filan olmam gerekiyorsa bile gerçekte, tanıştığım insanlar arasında gözlem yeteneği en düşük insandım. Daisy’nin apartmanına, oradan da kendi evime giderken katiyen kendim haricinde bir şey düşünemiyordum.

Eve girince banyoya gidip yarayı inceledim. Şişkinlik inmiş gibiydi. Belki de banyonun ışığı iyi görebileceğim kadar parlak değildi. Yarayı sabunlayıp yıkadım, sıvazlamadan kuruladım, dezenfektan sürdüm, üzerine tekrar yarabandı yapıştırdım. Ayrıca her zaman aldığım ilacı yuttum, birkaç dakika sonra da paniğe kapılır gibi olduğumda almam söylenen beyaz elips hapı aldım.

Hapı dilimin üstünde, belli belirsiz tatlılığını alana kadar eritip etki etmesini bekledim. Bir şeylerin beni öldüreceğine şüphem yoktu ve tabii ki haklıydım: Bir şeyler sizi günün birinde öldürecek ve o günün bugün olup olmadığını bilmeniz mümkün değildi.

Bir süre sonra kafam ağırlaşınca televizyonun önündeki kanepeye çöktüm. Açmaya bile enerjim olmadığından boş ekrana bakıyordum sadece.

Elips hap bende aşırı uyuşukluk yapıyordu ama sadece burun kemerimden yukarısı etkileniyordu. Bedenim her

zaman olduğu gibi bozuk ve yetersiz hissediyordu fakat beynim, maraton koşmuş bir sporcunun pelteleşmiş bacakları misali bitkin ve dermansızdı. Annem eve gelince kendini yanıma attı. “Uzun bir gün oldu,” dedi. “Öğrenciler hiç sorun değil, Aza. Asıl işimi zorlaştıran ebeveynler.”

“Üzüldüm,” dedim.

“Senin günün nasıl geçti?”

“İyi,” dedim. “Ateşim yok, değil mi?”

Elinin tersiyle alnımı yokladı. “Zannetmiyorum. Hasta gibi misin?”

“Sadece yorgunum herhalde.” Annem televizyonu açtı, ben de uzanıp biraz ödev yapacağımı söyledim.

Bir süre tarih kitabımı okudum fakat bilincim kirli lensli bir kamera gibi olduğundan Davis’e mesaj atmaya karar verdim.

Ben: *Merhaba.*

O: *Merhaba.*

Ben: *Nasılsın?*

O: *Fena değilim, sen?*

Ben: *Fena değilim.*

O: *Bu garip sessizliği yüz yüze sürdürelim.*

Ben: *Ne zaman?*

*O: Perşembe akşamı meteor yağmuru olacak.
Bulutlu olmazsa hoş olur.*

*Ben: Tamamdır. Görüşürüz o zaman. Ben gideyim
annem geldi.*

Gerçekten de gelmiş, eşikten içeri bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordum.

“Birlikte akşam yemeği hazırlayalım mı?”

“Bir şeyler okumam lazım.”

İçeri girdi, yatağın kenarına oturup, “Korkuyorsun galiba?” dedi.

“Gibi.”

“Neyden?”

“Öyle bir şey değil. Cümlelerin bir nesnesi yok. Sadece korkuyorum.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Aza. Yüzündeki ıstırabı görüyorum ve senden alıp yok etmek istiyorum.”

Onu incitmekten nefret ediyordum. Onu çaresiz hissettirmekten nefret ediyordum. Nefret ediyordum işte. Saçlarımı parmaklarıyla taramaya başladı. “Geçecek,” dedi. “Hepsi geçecek. Ben yanıdayım. Hiçbir yere gitmiyorum.” Saçımla oynamaya devam ettikçe gerildiğimi hissettim. “Belki biraz dinlenirsen iyi gelir,” dedi sonunda... Ben de Noah’ya aynı yalanı söylemiştim.

ON İKİ

Meteor yağmurunun sabahında Harold’la okula gittiğimde her zaman park ettiğim yerde parlak turuncu bir Volkswagen Beetle durduğunu fark ettim. Arabanın yanına çekerken sürücü koltuğunda Daisy’yi gördüm. Penceremi indirdim. “Bankacı Josephine bize altı ay içinde büyük bir harcama yapmamamızı söylememiş miydi?”

“Evet, evet anladık,” dedi Daisy. “Ama satıcı elemanı on binden sekiz bin dört yüz dolara inmeye razı ettim, o yüzden aslında para *biriktirdim* sayılır. Renginin adı ne biliyor musun?” dedi heyecanla. “Ateş turuncusu! Çünkü çok *ateşli*.”

“Daha fazla para harcama, tamam mı?”

“Merak etme, Holmesy. Bu araba zaman içinde değer kazanacak. Liam koleksiyoncuların ilgisini çekecek bir araç.

Ona Liam adını taktım bu arada.” Gülümsedim... Aramızda, başka kimsenin katiyen anlamayacağı bir şakaydı.

Otoparkta yürürken Daisy kalın bir kitap uzattı; *Fiske Üniversite Rehberi*. “Bir de bunu aldım ama ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı çünkü kesinlikle Indiana Üniversitesi’ne gidiyorum. Üniversitelerin pahalı olduğunu zaten biliyordum ama bazılarının *yıllık* ücreti yüz bin dolar. Ne yapıyor olabilirler ki? Yatta mı ders işliyorlar? Seni şatoya yerleştirip işlerini yapacak ev cinleri mi tahsis ediyorlar? Zenginken bile havalı üniversiteleri karşılayamıyorum.”

Hele ki gidip de araba alırsan, demek istedim fakat onun yerine Pickett’in kaybolmasıyla ilgili bir soru sordum. “Kanalın sonu’ ne demekmiş anlayabildin mi?”

“Holmesy,” dedi. “Ödülü aldık. Bitti artık.”

“Evet, biliyorum,” dedim ama başka bir şey söyleyemedim Daisy otoparkın öteki tarafında Mychal’ı görüp ona doğru koşmaya başladı.

Daisy’nin üniversite rehberine dalıp tüm sabahı öyle geçirdim. Ara sıra bir zil çalıyor, farklı bir odaya yollanıp farklı bir masada oturuyor, masanın altında tutarak tekrar rehberine dönüyordum. Indiana Üniversitesi veya Purdue haricinde bir üniversiteye gitmeyi hiç düşünmemiştim, ne de olsa annem Indiana, babam Purdue’ya gitmişti ve ikisi de eyalet dışındaki üniversitelere nazaran ucuzdu.

Fakat rehberdeki, akademik derecesinden yemekhane kalitelerine kadar her şeyi değerlendirilmiş yüzlerce üniver-

siteye göz gezdirirken kendimi bir tepede, hiçliğin ortasında iki yüz yıllık binaları olan küçük bir üniversitede hayal etmekten alamıyordum. Alice Walker'ın kullandığı kütüphane masasını kullanabileceğiniz bir okul vardı. Tamam, bendeki elli bin dolar, okul harcında çentik bile açamazdı ama belki burs kazanırdım. Notlarım iyiydi, başarılı bir standardize test çözücüsüydim.

Hayallere kapılmama izin verdim... Siyasi Coğrafya veya On Dokuzuncu Yüzyılda İngiliz Kadın Edebiyatçıları gibi, herkesin küçük sınıflarda daire şeklinde oturduğu dersler alıyordum. Sınıftan, arkadaşlarımla çalışacağım kütüphaneye yürürken ayaklarımın altında ktırdayan çakıltaşlı patikaları, mısır gevreğinden suşiye kadar her şeyin bulunabildiği yemekhanede akşam yemeği yemeye gitmeden önce uğrayacağımız üniversitenin kafesinde felsefe veya güç sistemleri veya üniversitede artık her ne konuşuluyorsa onları konuştuğumuzu hayal ettim.

İhtimalleri düşlemek o kadar keyifliydi ki... Batı yakası mı, doğu yakası mı? Şehir merkezi mi, kırsal mı? Her yere gidebilirmişim gibi geliyordu; sahip olabileceğim tüm gelecekleri, olabileceğim tüm Aza'ları hayal etmek şu an olduğum kendimle yaşamaktan uzaklaştıran, memnuniyetle karşıladığım harikulade bir tatil gibiydi.

Üniversite rehberinden sadece öğle yemeği için ayrıldım. Masanın karşısında oturan Mychal yeni bir sanat projesi üstünde çalışıyor, bir şarkının ses dalgalarını ince, yarı şeffaf bir kâğıda tek tek geçirirken Daisy, araba alma öyküsünü, gerekli sermayeye nasıl kavuştuğunu tam olarak

açıklamadan anlatarak yemek masamızı renklendiriyordu. Sandviçimden birkaç ısırık aldıktan sonra telefonumu çıkarıp Davis'e mesaj attım. *Bu akşam kaçta?*

O: *Galiba bu akşam bulutlu olacak o yüzden meteor yağmurunu göremeyeceğiz.*

Ben: *Asıl ilgi alanım meteor yağmuru değil.*

O: *Ya. O zaman okuldan sonra?*

Ben: *Daisy'yle ödev yapmaya söz verdim. Yedi?*

O: *Yedi olur.*

Okuldan sonra Daisy'yle çalışabilmek için kendimizi birkaç saatliğine odama kapadık. "Chuck E. Cheese'den ayrılalı altı üstü üç gün oldu ama okulun ne kadar basitleştiğini sana anlatamam," derken sırt çantasını açtı. Yepyeni dizüstü bilgisayarını çıkarıp masama koydu.

"İnanamıyorum, Daisy, hepsini bir anda harcama," dedim, annem duymasın diye kısık sesle. Daisy sertçe bana baktı. "Ne var?"

"Senin araban da bilgisayarın da *vardı*," dedi.

"Hepsini harcama diyorum, o kadar."

Hafifçe gözlerini devirince yine *ne var* dedim ama internet dünyasında kayboldu. Yataktan ekranını görüyordum, o yazdığı öykülerden birini gözden geçirirken ben de tarih dersi için Alexander Hamilton'ın *Federalist* makalelerin-

den birini okudum. Kelimeleri tekrar tekrar okuyor ama anlamıyor, sonra başa dönüyor, aynı paragrafı yeni baştan okuyordum.

Daisy birkaç dakika sustuktan sonra sonunda, "Seni yargılamamak için çok uğraşıyorum, Holmesy, o yüzden sen beni yargıladığında biraz sinirleniyorum," dedi.

"Ben seni yar..."

"Fakir olduğunu zannettiğini filan biliyorum ama gerçekten fakir olmak ne demek haberin bile yok."

"Peki, tamam, ağzımı açmam," dedim.

"Kendinden başka hiçbir şey düşünmüyorsun," diye devam etti. "Yani resmen başka herhangi birini düşünemiyormuşsun gibi." Giderek büzülüyormuşum gibi hissettim. "Kusura bakma, Holmesy, bunu söylememem lazım ama bazen sinirime dokunuyor." Ben karşılık vermeyince devam etti. "Kötü bir arkadaşsın filan demiyorum. Ama işkenceli bir hayatın var ve o işkence bazen etrafındaki diğer herkese de işkence oluyor."

"Ne dediğini anladım," dedim.

"Mızımızlanıyormuşum gibi olsun istemiyorum."

"Mızımızlanmıyorsun."

"Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun peki?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Bir saat daha sessizlik içinde çalıştıktan sonra ailesiyle yemek yemek için gitmesi gerektiğini söyledi. Gitmek için kalktığında ikimiz de aynı anda, "Özür dilerim," deyip güldük. Davis 18.52'de mesaj attığında buluşacağımızı unutmuştum.

O: *Sizin garaj yolundayım geleyim mi?*

Ben: *Yo yo yo yo hayır ben gelirim şimdi.*

Annem bulaşık makinesini boşaltıyordu. “Akşam yemeğine çıkıyorum,” dediğim gibi ceketimi kaptım ve başka soru soramadan kapıdan çıktım.

“Selam,” dedi Davis, ben arabaya binerken.

“Sana da selam,” dedim.

“Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Pek aç değilim ama sen açsan bir yerde oturabiliriz.”

“Gerek yok,” dedi, geri geri çıkarken. “Aslında yemek yemekten nefret ediyorum. Midem kasılıyor, hazmedemiyorum.”

“Benim de,” dedim, tam o sırada telefonum çalmaya başladı. “Annem arıyor. Sessiz ol.” Telefonu açtım. “Alo.”

“O siyah cipin sürücüsüne söyle, hemen bu saniye geri dönüyor ve eve geliyor.”

“Anne.”

“Onunla tanışmadığım sürece böyle devam etmesine izin vermeyeceğim.”

“Onunla tanıştın zaten. On bir yaşındayken.”

“Ben senin annenim, o da senin... artık her neyinse ve ben onunla konuşmak istiyorum.”

“İyi,” deyip kapadım. “Şey, sorun olur mu bilmiyorum ama annemin yanına gitmemiz lazım.”

“Tamam.”

Ses tonu bana annesinin hayatta olmadığını hatırlatınca nasıl herkesin benim önümde babalarından bahsetmekten biraz rahatsız olduğunu düşündüm. Kendi babasızlığımı hatırlayacağımdan endişeleniyorlardı hep, sanki unutmam mümkünmüş gibi.

Evimin ne kadar küçük olduğunu, Davis'in gördüğünü görene kadar fark etmemiştim; mutfaktaki kenarları kalkmış zemin döşemesi, duvarlardaki irili ufaklı çatlaklar, hepsi benden yaşlı mobilyalar, uyumsuz kitaplıklar.

Davis bizim evde dev gibi ve yersiz duruyordu. Bu odada en son ne zaman bir erkek gördüğümü hatırlamıyordum. İki metre değildi ama varlığı tavanların alçak görünmesine sebep olmuştu. Eski tozlu kitaplarımızdan ve sanat eserleri yerine aile fotoğraflarıyla süslü duvarlarımızdan utandım. Mahcup olmamam gerektiğini biliyordum ama yine de öyle hissediyordum.

“Sizi gördüğüme sevindim, Bayan Holmes,” dedi Davis, elini sıkmak için uzanırken. Annem ona sarıldı. Hep birlikte, neredeyse hiçbir zaman annemle benden başkasının oturmadığı mutfak masasına geçtik. Fazla dolu görünüyordu.

“Nasılsın, Davis?” diye sordu annem.

“Fena sayılmaz. Muhtemelen yetim gibi bir durumda olduğumu duymuşsunuzdur ama iyiyim. Siz nasılsınız?”

“Bugünlerde size kim bakıyor?” diye sordu.

“Herkes ve kimse diyebilirim,” dedi Davis. “Yani ev idarecimiz ve para işlerini halleden bir avukat var.”

"Aspen Hall'da üçüncü sınıf öğrencisisin, değil mi?" Gözlerimi kapayıp annemin ona saldırmaması için telepatiyle yalvarmaya çalıştım.

"Evet."

"Aza, nehrin öteki yakasında oturan öylesine bir kız değil."

"Anne," dedim.

"Ve her istediğini istediğin anda elde edebildiğini biliyorum, bu yüzden insan tüm dünya ona aitmiş gibi hissedebilir, tüm insanlar emrine amadeymiş gibi. Ancak umarım şunu da anlarsın..."

"Anne," dedim tekrar.

Özür dilercesine Davis'e baktım fakat görmedi çünkü anneme bakıyordu. Bir şey diyecek oldu ancak durmak zorunda kaldı çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Davis, iyi misin?" diye sordu annem. Davis yine konuşmaya çalıştı ama sesi hıçkırığa dönüştü.

"Davis, özür dilerim, ben..."

Yüzü kızaran Davis, "Özür dilerim," dedi.

Annem masanın üstünden elini uzatacağı ki kendini durdurdu. "Sadece kızıma iyi davranmanı istiyorum," dedi. "Bir tanem o benim."

"Gitmemiz lazım," dedim.

Annemle Davis bakışma yarışmasına devam ediyorlardı fakat sonunda annem, "On birde evde ol," dedi, ben de Davis'i kolundan tuttuğum gibi kapıya götürürken ters ters anneme baktım.

“İyi misin?” diye sordum, güvenle Escalade’e ulaştığımızda.

“Evet,” dedi kısık sesle.

“Biraz aşırı korumacı.”

“Anlıyorum,” dedi.

“Utanmana gerek yok.”

“Utanmıyorum.”

“Ne o zaman?”

“Karışık bir durum.”

“Zamanım var,” dedim.

“İstediğim her şeye istediğim anda sahip olabildiğim konusunda yanılıyor.”

“Ne istiyorsun da sahip değilsin?” diye sordum.

“Öncelikle bir anne istiyorum.” Arabayı geri vitese takıp garaj yolundan çıktı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sonunda, “Üzgünüm,” dedim.

“Yeats’in ‘İkinci Geliş’indeki ‘En iyiler tüm inançtan yoksun, en kötüler tutkulu yeğlilikle dolu’ kısmı var ya?”

“Evet, derste okumuştuk.”

“Bence tüm inançtan yoksun olmak daha kötü. Çünkü o zaman öylece sürükleniyorsun. Krallığın akıntısında bir damla.”

“Güzel laf.”

“Robert Penn Warren’dan çaldım,” dedi. “Tüm güzel laflarım çalıntı. Tüm inançtan yoksunum.” Nehrin üstünden geçtik. Aşağıda Korsan Adası’nı gördüm.

“Annen umursuyor, bunu bil. Birçok yetişkinin içi boş. Kendilerini içkiyle veya parayla veya inançla veya ünle veya artık her neye tapıyorlarsa onunla doldurmaya çalışmalarını seyrediyorsun, hepsi de geride, onları kurtaracağına inandıkları para veya içki veya inançtan başka şey kalmayana kadar çürüyor. Babam da öyle... Aslında çok önceden kayboldu, belki beni o yüzden o kadar üzmemiştir. Keşke burada olsa ama bunu çok uzun süre diledim zaten. Yetişkinler güce sahip olduklarını zannediyorlar, aslında güç onlara sahip oluyor.”

“Parazit kendisini konakçı zannediyor,” dedim.

“Aynen,” dedi. “Aynen öyle.”

Pickett’ların evine girerken devasa yemek masasının bir ucuna iki servis açıldığını görebiliyordum. Aralarında bir mum titreşiyordu, evin ilk katı yumuşacık altın gibi ışıkla aydınlanmıştı. Midem altüst olmuştu ve hiç yemek yiyemiyordum ama Davis’in peşinden gittim. “Rosa bize akşam yemeği hazırlamış,” dedi bana. “Hiç değilse kibarlıktan biraz yiyelim.”

“Merhaba, Rosa,” diye seslendi. “Gece kaldığın için sağ ol.”

Rosa ona sınıksıkı sarıldı. “Spagetti yaptım. Vejetaryen.”

“Hiç gerek yoktu,” dedi Davis.

“Benim çocuklarım büyüyüp gitti, o yüzden Noah’yla sen benim küçük çocuklarımsınız. Bana yeni kız arkadaşınla geleceğini söyleyince...”

“Kız arkadaşım değil,” dedi Davis. “Eski arkadaşım.”

“Eski arkadaşlardan çok iyi kız arkadaş olur. Siz yiyin. Yarın görüşürüz.” Ona yine sarılıp yanağından öptü. “Noah’ya da çıkar ki açlıktan ölmesin,” diye devam etti Rosa, “sonra da bulaşıkları temizleyin. Tabakları sudan geçirip bulaşık makinesine koymak çok zor değil, Davis.”

“Tamamdır.”

Benim için Dr Pepper, onun için Mountain Dew konmuş masaya otururken, “Hayatın çok acayip,” dedim.

“Mümkün,” dedi. Gazoz kutusunu kaldırdı. “Acayıplığe.”

“Acayıplığe.” Kutuları tokuşturup birer yudum aldık.

“Rosa ebeveyn gibi,” dedim.

“Eh, bebekliğimi biliyor, normal. Ayrıca bizi önemsiyor. Gerçi bizi önemsemek için para alıyor. Para almasa... Yani başka bir iş bulmak zorunda kalırdı.”

“Evet,” dedim. Ebeveynliği betimleyen özelliklerden biri, sizi sevmek için para almamalarıydı sanırım.

Okulun nasıl geçtiğini sorunca Daisy’yle tartıştığımızı anlattım. Ben de ona aynısını sorunca, “Eh işte,” dedi. “Okulda sadece babamı değil, bir de annemi öldürdüğüme dair bir dedikodu dolaşıyor... o yüzden bilmiyorum. Takmamam lazım.”

“Kim olsa takardı.”

“Ben kaldırırım da Noah’ya endişeleniyorum.”

“O nasıl?”

“Dün gece yatağıma gelip ağladı. O kadar kötü oldum ki Iron Man’imi verdim.”

“Üzgünüm,” dedim.

“O sadece... Galiba belli bir noktada sana kim bakıyorsa o kişinin de altı üstü insan olduğunu fark ediyorsun, süpergüçleri yok ve canının acımasını engelleyemiyorlar. Bu da kötü bir şey ama Noah süperkahraman zannettiği kişinin kötü karakter olabileceğini anlamaya daha yeni başlıyor. Asıl bu kötü. Babamın eve dönüp suçsuz olduğunu kanıtlayacağını düşünüyor, bense ona babamın suçsuz olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“‘Kanalın sonu’ sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hayır ama onu polisler de sordu. Babamın telefonundaymış.”

“Evet.”

“Yani babam hakkında çok şey söylenebilir fakat kanalmış televizyonmuş, bu tip şeyler hiç umurunda değildi, tek umursadığı sonsuz hayatın kapılarını aralayacağına inandığı Tua’ydı.”

“Ciddi misin?”

“Evet, Malik’in tuataraların kanındaki, yavaş yaşlanmalarını sağlayan bir geni bulacağına, sonra da ‘ölümü tedavi edeceğine’ inanıyor.” Davis eliyle havada tırnak işaretleri yapıyordu.

“Bu yüzden vasiyetinde her şeyi Tua’ya bıraktı... Ölümü sonlandıran adam olarak tarihe geçeceğine inanıyor.” Gerçekten de babasının tüm parasının Tua’ya mı gideceğini sordum, hafifçe gülüp, “Her şey gidecek,” dedi. “Şirket, ev, arazi. Yani Noah’yla benim üniversite için filan yeterince paramız var ama zengin olmayacağız.”

“Üniversite filan için yeterince paranız varsa zengin-siniz demektir.”

“Haklısın. Ve babamın bize hiçbir borcu yok. Keşke, ne bileyim, babalık görevlerini yapsa. Kardeşimi sabah okula götürse, ödevlerini yapıyor mu diye baksa, tutuklanmaktan paçayı kurtarmak için gecenin bir yarısında sırta kadem basmasa, vesaire.”

“Üzgünüm.”

“Bunu çok sık söylüyorsun.”

“Çok sık öyle hissediyorum.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Hiç birine gönlünü kap-tırdın mı, Aza?”

“Hayır. Sen?”

“Hayır.” Tabağıma baktı. “Peki, ikimiz de yemeyeceksek dışarı çıksak daha iyi olur. Belki bulutlar aralanır.”

Tekrar paltolarımızı giyip dışarı çıktık. Rüzgârlı bir geceydi, yürürken çenemi göğsüme gömercesine yürüyordum ama Davis'i göz ucuyla gördüğümde gökyüzüne bakıyordu.

İleride, havuz kenarında duran şezlonglardan ikisinin golf sahasındaki bir deliği işaretleyen bayrağın yanına çekil-diğini gördüm. Bayrak rüzgârda dalgalanıyordu ve uzaklardan trafik uğultusunu duyabiliyordum ama onun haricinde etraf sessizdi, ağustosböcekleri ve çekirgeler soğukta susmuştu. Yan yana ama birbirimize değmeden şezlonglara uzanıp bir süre gökyüzüne baktık. “Büyük hayal kırıklığı,” dedi.

“Yine de oluyor ki. Yani aslında meteor yağmuru var. Sadece biz göremiyoruz.”

“Doğru,” dedi.

“Peki, neye benziyor?” diye sordum.

“Nasıl?”

“Bulutlu olmasa ne görürdüm?”

“Hmm.” Telefonunu çıkarıp bir yıldız haritası uygulaması açtı. “Kuzeye doğru Ejderha takımyıldızı var,” dedi, “gerçi kendisi ejderhadan çok uçurtmaya benziyor ama neyse, görünseydi meteorlar orada belirgin olurdu. Bu akşam pek Ay yok, o yüzden muhtemelen saatte beşer onar tane görürdün. Aslında Giacobini-Zinner diye bir kuyruklu yıldızın peşinde bıraktığı tozun içinden geçiyoruz, kasvetli Indiana’da yaşıyor olmasaydık acayip güzel ve romantik olacaktı.”

“Acayip güzel ve romantik zaten,” dedim. “Sadece göremiyoruz.”

Birine gönlümü kaptırıp kaptırmadığımı sormasını düşündüm. Ne kadar garip bir ifadeydi, gönlünü *kaptırmak*. Sanki parmaklarınızdan kayıp giden bir şeymiş veya dalgalarına kapılıp gittiğiniz denizmiş gibi. Başka bir şey kaptırılmıyordu, mesela arkadaşlığınız veya öfkeniz veya umudunuz. Tek kaptırabildiğiniz gönüldü. Ve kimseye gönlümü kaptırmamış olsam da ona, bir duyguya *kaptırmanın*; sadece hissetmenin değil, sanki oltasına takılmış gibi peşinden sürüklenmenin ne demek olduğunu bildiğimi söylemek istiyordum. Düşüncelerim sarmallanınca, *ben* sarmala kaptırıyordum. Bir duyguya kaptırma durumunda olmanın, dile daha önce betimleyemediğim bir şeyler kattığını söy-

lemek istiyordum ama hangi birini nasıl dile getireceğimi bilemiyordum.

“Bu sıradan bir suskunluk mu yoksa sıkıntılı bir suskunluk mu bilmiyorum,” dedi Davis.

“Şu ‘İkinci Geliş’ şiirinde bana dokunan yer neresi biliyor musun? Hani şu genişleyen sarmaldan bahsediyor ya?”

“Genişleyen girdap,” diye düzeltti. “Döndükçe dönüyor, genişleyen girdapta.”

“Genişleyen girdap, her neyse işte. Bence asıl korkutucu olan, döndükçe dönen genişleyen girdap değil; döndükçe dönen *daralan* girdap. Dünyanı küçülttükçe küçülten bir anaforun derinliklerine sürüklenmek, ta ki hareket bile etmeden dönmeye başlayana kadar; tam da senin boyunda bir hapishane hücreğine sıkışana, aslında hücrenin içinde değil de hücrenin *ta kendisi* olduğunu fark edene kadar.”

“Cevap şiiri yazsana,” dedi. “Yeats’e.”

“Şair değilim,” dedim.

“Öyleymiş gibi konuşuyorsun. Ağzından çıkanların yarısını kaleme alsan, şimdiye dek yazdığım tüm şiirlerden iyi şiir olur.”

“Şiir mi yazıyorsun?”

“Sayılmaz. İyi değiller.”

“Ne gibi mesela?” diye sordum. Onunla karanlıkta, aynı göğe bakarak konuşmak, birbirimize bakarak konuşmaktan çok daha kolaydı. Sanki bedenlerimiz yokmuş da sadece konuşan seslerden ibaretmişiz gibi.

“Olur da gurur duyduğum bir şey yazarsam okuturum.”

“Kötü şiir severim,” dedim.

“Lütfen aptal şiirlerimi paylaşmamı isteme. Birinin şiirlerini okumak onu çıplak görmekle eşdeğer.”

“Yani *temel olarak* seni çıplak görmek istediğimi söylüyorum,” dedim.

“Aptal şeyler işte.”

“Duymak istiyorum.”

“İyi peki, geçen sene ‘Güzün Son Ördekleri’ diye bir şey yazmıştım.”

“Dinliyorum, hadi...”

“Yapraklar gitti / sen de git, vakti / bana kalsa giderdim ben de / ancak buradayım yine / yürüyorum yapayalnız / buzdan şafak sökerken.”

“Hoşmuş bence,” dedim.

“Acayip uyakları olan kısa şiirleri seviyorum çünkü hayat da böyle.”

“Hayat da mı böyle?” Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

“Evet. Kafiyele ama beklediğin şekilde değil.”

Ona baktım. Aniden Davis’i o kadar çok istedim ki artık onu neden istediğim veya isteyenin ben mi yoksa koloninin sakinleri mi olduğu umurumda değildi. Uzanıp soğuk elimle soğuk yanağına dokundum ve öpmeye başladım.

Nefes almak için durunca ellerini belimde hissettim. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Gülümsedim. Bedeninin teması, bir eliyle sırtımı okşaması hoşuma gitmişti. “Başka şiir var mı?”

“Son zamanlarda beyit yazmaya çalışıyordum. Doğayla ilgili şeyler. Şey gibi, ‘Hiçbir şeyi bilmez güller / nergisin baharı bildiği kadar.’”

“O da olur,” deyip yeniden öptüm. Göğsümün daraldığını, soğuk dudakları ile ılık ağzını, beni kat kat giysilerimize rağmen kendine çeken ellerini hissediyordum.

Bunca kat varken öpüşmek hoşuma gidiyordu. Öpüşürken nefeslerimiz yüzünden gözlüğü buğulanınca çıkarmaya çalıştı ama burun kemerine doğru ittim, gülmeye başladık, sonra boynumu öpmeye başladı ve aklıma bir şey düştü: Dili ağzıma girmişti.

Kendime o ana odaklan, tenine değen sıcaklığını hisset dedim ama dili boynumdaydı ve ıslaktı ve capcanlıydı ve mikrop luydu ve eli ceketimin altını yokluyor, soğuk parmakları çıplak tenime değiyordu. Sorun yok bir şey yok öp onu *bir şeye bakman lazım* sorun yok normal davran *mikropları sende kalacak mı bak* milyarlarca insan öpüşüyor ve ölmüyor *sadece mikroplarının sonsuza dek içinde koloni kurmayacağından emin ol* lütfen yapma bunu *kampilobakter olabilir asemptomatik E. coli taşıyıcısı olabilir kaparsan antibiyotik kullanman gerekir o zaman C. diff kapar çat diye dört günde ölürsün* lütfen yapma yeter öp sadece **EMİN OLMAK İÇİN BAK İŞTE.**

Geri çekildim.

“İyi misin?” diye sordu.

Başım la onayladım. “Biraz nefes almam lazım.” Dikeldim, arkamı ona döndüm, telefonumu çıkarıp “öpülen insanların bakterileri vücutta kalır mı” diye arattıktan sonra sözde bilimsel birkaç sonucu hızla geçip konuyla ilgili ya-

pılmış gerçek bir araştırmaya denk geldim. Bir öpüşmede ortalama seksen milyon mikrop alışverişi yapılıyordu ve “altı aylık takip sonucunda, bağırsak mikrobiyomlarının kısmen ancak kati bir değişime uğradığı gözlemlenmişti.”

Bakterileri sonsuza dek içimde olacak, seksen milyonu üreyecek ve büyüyecek ve benim bakterilerime karışacak ve kim bilir neler üreteceklerdi.

Omzuma dokunduğunu hissettim. Hızla dönüp cüzamlı gibi uzaklaştım. Nefes nefeseydim. Gözlerim kararıyordu. Bir şeyin yok öpüştüğün ilk erkek bile değil *sonsuza dek içimde seksen milyon organizma olacak* sakın ol *mikrobiyomu kökten değiştirecekler* bu mantıklı değil *bir şey yapman lazım* lütfen *bunu çözebilirsin* yapma *banyoya git*. “Neyin var?”

“Yok bir şey,” dedim. “Eee, tuvalete gitmem lazım.”

Araştırmayı okumak için tekrar telefonumu çıkardım ama kendime engel oldum, ekranı kapayıp cebime geri koydum. Ama hayır, kısmen mi yoksa tamamen mi yazdığına bakmalıydım. Tekrar telefonumu çıkarıp araştırmayı buldum. Kısmen. Tamam. Kısmen, tamamenden iyiydi. *Ama kati bir değişim*. Siktir.

Midem kalkmıştı, kendimden tiksiniyordum ve zavallının tekiydim; ona nasıl göründüğümü biliyordum. Deliliğimin artık basit bir tuhafılık, sadece yaralı bir parmak ucu meselesi olmadığını biliyordum. Artık rahatsızlık kaynağıydı; tıpkı Daisy için, tıpkı yanıma yaklaşan herkes için olduğu gibi.

Üşümüştüm ama yine de terliyordum. Eve doğru yürürken ceketin fermuarını çeneme kadar çektim. Koşmak istemiyordum ama her saniye değerliydi. Banyoya gitmeliy-

dim. Davis beni arka kapıdan geçirip koridordaki misafir banyosunu işaret etti. Kapıyı kapayıp kilitledim, kendimi içeri kapayarak tezgâha yaslandım. Fermuarı açıp aynada kendime baktım. Yarabandını çıkardım, tırnağımla kesiği açtım, ellerimi yıkayıp yeni yarabandı yapıştırdım. Ağız gargarası bulmak için lavabonun altındaki çekmeceleri karıştırdım ama yoktu, ben de sadece soğuk suyu ağzımda dolaştırıp tükürdüm.

Oldu mu? diye sordum kendime ve kendim cevapladı, *Emin olmak için bir kere daha*, ve bir kere daha suyu ağzımda çevirip gargara yaptıktan sonra tükürdüm. Tuvalet kâğıdıyla terli suratımı silip Davis'in malikânesinin altuni ışığına çıktım.

Oturmam için yanına çağırıp kolunu omzuma sardı. Mikrobiyotasını yanımda yöremde istemiyordum ama kolunun durmasına izin verdim çünkü kaçık gibi görünmek istemiyordum. "İyi misin?"

"Evet. Biraz panikler gibi oldum."

"Benim yüzümden mi? Benim..."

"Hayır, seninle ilgili değil."

"Öyleyse de söyleyebilirsin."

"Gerçekten değil. Ben... Öpüşmekten biraz korktum, o yüzden."

"Peki, öpüşmek için erkenmiş demek. Sorun değil."

"Sorun olacak," dedim. "Bende... düşünce sarmalları oluyor ve içlerinden çıkamıyorum."

"Döndükçe dönüyor daralan girdapta," dedi.

"Bendeki... bu şey... Bu iyileşmiyor. Bunu bilmen lazım."

“Acelemin yok.”

Gözlerimi parkelerden kaldırmadan öne eğildim. “Yani bu şey hep olacak demek istiyorum. Kendimi bildim bileli var, iyiye gitmiyor ve biriyle korkmadan öpüşemezsem normal bir hayatım olmayacak.”

“Sorun değil, Aza. Gerçekten.”

“Şu anda böyle düşünüyor olabilirsin ama hep böyle düşünmeyeceksin.”

“Ama konumuz hep değil,” dedi. “Şu an. Bir şey getireyim mi sana? Su ister misin?”

“Film filan izleyelim, olur mu?”

“Olur,” dedi. “Tabii ki.” Elini uzattı ama kendim kalktım. Bodrum merdivenine yürürken devam etti. “Pickett’larda iki tür film de bulunur... Yıldız Savaşları ve Uzay Yolu. Hangisini tercih edersin?”

“Uzaylı filmleri pek sevmiyorum,” dedim.

“Harika, o zaman *Uzay Yolu IV: Eve Yolculuk* izleyelim, yüzde kırkı tam da burada, dünyada geçiyor.” Kafamı kaldırıp gülümsedim ama zihnimde cirit atan düşünceleri dizginleyemiyordum.

Bodruma inince kitaplık açılsın diye F. Scott Fitzgerald’ın romanına dokundum. Kabarık deri koltuklardan birine geçtiğimde aralardaki kolçaklara minnettar kaldım. Bir süre sonra Davis gelip bir Dr Pepper’ı kolçaktaki bardak tutucuya koyup yanıma oturdu. “Uzay filmlerini sevmeden Daisy’yle nasıl yakın arkadaş olmayı başarabiliyorsun?”

“Onunla seyrediyorum, sadece *bayılmıyorum*,” dedim. *Sana sanki normalmişsin gibi davranmaya çalışıyor, sen de normalmişsin gibi yanıt vermeye çalışıyorsun fakat sohbete dahil olan herkes senin kesinlikle normal olmadığını biliyor. Normal insanlar öpüşmek istediklerinde öpüşebilirler. Normal insanlar senin gibi terlemez. Normal insanlar televizyonda izleyecekleri programı seçer gibi düşüncelerini seçebilirler. Bu konuşmayı yürüten herkes senin kaçık olduğunu biliyor.*

“Yazdığı kurguları okuyor musun?”

“Ortaokulda ilk başladığında birkaç tanesini okumuştum. Pek bana göre değiller.” Üstdudağımdaki ter bezlerinin açıldığını hissedebiliyordum.

“Bayağı iyi bir yazar. Oku bence. Aslında bazılarında sen de varsın.”

“Hımm, olur,” dedim kısık sesle, o da sonunda telefonunu çıkarıp filmi oynatmak için bir uygulama açtı. İzliyormuş gibi yaparken sarmalın diplerine indikçe indim. Rengârenk girdabıyla insanın gözünü merkezine doğru çeken o Pettibon resmini düşünüyordum. Pek belli etmeden Dr. Singh onaylı nefes yöntemini denedim fakat birkaç dakika geçmemişti ki ciddi ciddi terlemeye başladım ki o da *kesinlikle* fark etmişti çünkü bu filmi yüzlerce kez izlemişti, yani izlemesinin tek sebebi *benim* izlememi izlemek olduğundan bakışlarını üstümde hissedebiliyordum ve ceketimin önü kapalı olmasına rağmen sıırıslıklam üstdudağımda oluşmuş acayip ıslak bıyığı fark etmemiş olması imkânsızdı.

Havadaki gerilimi hissedebiliyor, beni nasıl tekrar mutlu edebileceğini bulmaya çalıştığını biliyordum. Beyni

benimkinin yanında dönüp duruyordu. Kendimi mutlu edemiyordum ama etrafımdaki insanları sefil edebiliyordum.

Film bitince ona yorgun olduğumu söyledim çünkü bu sıfat beni istediğim yere götürmesi en muhtemel sıfat gibi görünmüştü; tek başıma uzanacağım yatağıma. Davis beni arabayla bıraktı, kapıya kadar geçirip terli dudaklarıma sade bir öpücük kondurdu. Paspasın üstünde dururken ona el salladım. O garaj yolundan geri geri çıktıktan sonra garaja girdim, Harold'ın bagajını açtım, babamın telefonunu çıkardım çünkü fotoğraflarına bakmak istiyordum.

Televizyonun önündeki koltukta uyuyakalmış annemin yanından sessizce geçtim. Masamda eski bir şarj aleti bulup babamın telefonuna taktım ve fotoğraflarını sağa sola kaydırarak, ağaç dallarıyla bölünmüş gökyüzü fotoğraflarını tek tek geçerek uzun süre orada oturdum.

“Aynıları bilgisayarda da var,” dedi annem arkamdan hafifçe. Kalktığını duymamıştım.

“Evet,” dedim. Telefonu şarjdan çekip kapadım.

“Onunla konuşuyor muydun?”

“Gibi,” dedim.

“Ne anlatıyordun?”

Gülümsedim. “Sırlarımı.”

“Ah, ben de sırlarımı anlatıyorum. İyi saklıyor.”

“Çok iyi.”

“Aza, Davis’i incittiysem özür dilerim. Özür için not da yazdım. Çok abarttım. Ama yine de şunu anlaman lazım...” Elimle geçiştirdim.

“Sorun değil. Benim üstümü değiştirmem lazım.” Birkaç giysi kapıp banyoya girdim, üstümü çıkardım, terimi kuruladım, vücudumu serinletirken ayaklarımı soğuk zemine yapıştırdım. Saçlarımı açtıktan sonra aynada kendime baktım. Bedenimden nefret ediyordum. Tiksindiriyordu beni; saçları, ter damlacıkları, cılızlığı. İskeletin üstüne gerilmiş deri, hareketli bir ceset. Kurtulmak istiyordum... bedenimden, düşüncelerimden, *her şeyden*, fakat içimde koloni kurmuş tüm bakteriler gibi bu şeyin içinde sıkışıp kalmıştım.

Kapı tıklatıldı. “Üstümü değiştiriyorum,” dedim. Yarabandını çıkardım, kan veya irin var mı diye bakıp bandı çöpe attıktan sonra parmağıma dezenfektan sürünce acı kesigin ta içine işledi.

Eşofman altımla annemin eski bir tişörtünü üstüme geçirip banyodan çıktığımda annem tam eşikte bekliyordu.

“Endişelisin sanki?” dedi sorarcasına.

“İyiyim,” diye cevap verip odama döndüm.

Işıkları kapayıp yatağa uzandım. Pek yorgun değildim ama bilinçli kalmaya da pek hevesli değildim. Annem birkaç dakika sonra geldiğinde onunla konuşmak zorunda kalmamak için uyuyormuş numarası yaptım. Tepemde dikilip kendimi bildim bileli ne zaman uyuyasam söylediği şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Eskiden İngiltere’de askerlerin yeni yılda söylenen *Auld Lang Syne*’ın melodisiyle söyledikleri bir şarkıydı. “Bura-

dayız çünkü buradayız çünkü buradayız çünkü buradayız” diye gidiyordu sözleri. İlk yarısında sesi giderek inceldi, sonra tekrar kalınlaştı. “Buradayız çünkü buradayız çünkü buradayız çünkü buradayız.”

Aslında artık yetişkin sayılırdım ve annem acayip sinirimi bozuyordu ancak düşünmeyi de bırakamamıştım, ta ki ninnisi beni uyutana kadar.

ON ÜÇ

Gözlerinin önünde psikolojik çöküntü yaşamış olmama rağmen Davis ertesi sabah ben daha yataktan bile çıkamadan mesaj attı.

O: Bu akşam film izlemek ister misin? Uzayda geçmek zorunda bile değil.

Ben: Gelemem. Başka zaman belki. Korktuğum, terlediğim için filan özür dilerim.

O: Normal dışı bir seviyede terlemiyorsun.

Ben: Kesinlikle terliyorum ama bundan bahsetmek istemiyorum.

O: Vücudunu gerçekten hiç sevmiyorsun.

Ben: *Doğru.*

O: *Ben seviyorum. Güzel bir vücut.*

Bu soyut ortamda onunla olmak hoşuma gidiyordu ama bir yandan kendimi dış dünyaya tamamen kapama ihtiyacı duyuyordum.

Ben: *Genel olarak kendimi istikrarsız görüyorum ve seninle çıkamam. Veya başkasıyla. Özür dilerim ama yapamam. Senden hoşlanıyorum ama seninle çıkamam.*

O: *Hemfikiriz. Çok çaba gerektiriyor. İlişki yaşayan herkesin tek konuştuğu şey ilişkilerinin hali. Dönmedolap gibi.*

Ben: *Nasıl yani?*

O: *Dönmedolaba binenlerin tek bahsettiği şey dönmedolap; yok dönmedolaba binmek nasıl, yok dönmedolaptan manzara, yok dönmedolap korkutucu mu, yok daha kaç kez dönecek... İlişki de böyle. O işe girişen kimse başka laf bilmez oluyor. İlişkilerle ilgilenmiyorum.*

Ben: *Peki, neyle ilgileniyorsun?*

O: *Senle.*

Ben: *Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum.*

O: *Gerek yok. Günün güzel geçsin, Aza.*

Ben: *Senin de, Davis.*

Ertesi gün okuldan sonra Dr. Karen Singh'le randevum vardı. Karşısındaki çift kişilik kanepeye geçip ağ tutan adamın fotoğrafına baktım. Konuşurken fotoğraftan gözlerimi ayırmadım çünkü Dr. Singh'in aman vermez göz teması bana biraz fazlaydı.

"Nasılsın?"

"Harika değilim."

"Neler olup bitiyor?" diye sordu. Gözucuyla bacak bacak üstüne attığını, siyah kısa topuklu ayakkabılarını, ayağıyla havayı hoplattığını görebiliyordum.

"Bir çocuk var," dedim.

"Peki?"

"Bilmiyorum. Sevimli, zeki, hoşlanıyorum da ama iyiye gitmiyorum ve bu da beni mutlu etmezse daha başka ne edebilir ki?"

"Bilmem. Ne edebilir?"

Sızlandım. "Tam bir psikiyatr lafı."

"Anladım, peki. Kişisel durumdaki bir değişiklik, olumlu dahi olsa anksiyeteyi tetikleyebilir. Yeni bir ilişki inşa ederken endişe hissetmek görülmeyen bir şey değil. Sokulgan düşüncelerin ne durumda?"

“Dün onunla öpüşürken bir anda durmak zorunda kaldım çünkü ne kadar iğrenç olduğunu düşünmeyi bırakamadım, yani o yüzden pek iyi değil.”

“Neyin ne kadar iğrenç olduğunu?”

“Dilinin kendine has bir mikrobiyomu olması, dilini ağzıma bir kere sokunca bakterilerinin resmen hayatımın sonuna kadar benim mikrobiyomumun parçası olması. Yani bir nevi dili ben ölene kadar *her* ağzımda olacak, sonra dil mikropları cesedimi yiyecek.”

“Bu da onu öpmeyi bırakmana sebep oldu.”

“Eh, evet,” dedim.

“Bu görülmeyen bir şey değil. Yani bir yanın onu öpmek isterken öteki yanın biriyle yakın olmanın getirdiği yoğun endişeye kapıldı.”

“Evet ama yakınlıktan endişe duymadım. Mikrop alış-verişinden endişe duydum.”

“Endişen kendisini mikrop alışverişi olarak dışa vurmuş.”

Terapi saçmalığı karşısında inledim. Ativan alıp almadığımı sordu. Davis’in evine götürmediğimi söyledim. Sonra her gün Lexapro alıp almadığımı sordu, ben de, yani *her gün* almıyorum, falan dedim. Konuşma, ilaçların ancak aldığım takdirde işe yarayacağına, sağlık sorunumu süreklilik ve özenle tedavi etmem gerektiğine döndü, ben de ancak kişiliği değiştiren bir ilacı yutarak kendin olabileceğin nosyonunu fazlasıyla tuhaf ve sinir bozucu bulduğumu açıklamaya çalıştım.

Sessizlik çöktüğü bir an, “O fotoğrafı niye astın? Ağ atan adam fotoğrafını?” diye sordum.

“Ne söylemeye çalışıyorsun? Neyi söylemekten korkuyorsun, Aza?”

Gerçek soruyu, kulak çınlaması gibi sürekli bilincimin arka planında duran soruyu düşündüm. Utanıyordum ama bir yandan da dile getirmenin bir şekilde tehlikeli olduğunu hissediyordum. Hani Voldemort’un ismini asla söylememek gibi bir şeydi. “Kurgu olabileceğimi düşünüyorum,” dedim.

“Nasıl bir şey bu?”

“Yani, durumunda bir değişiklik yaşamak stres yaşatır diyorsun ya?”

Başıyla onayladı.

“Ama benim asıl bilmek istediğim, durumdan bağımsız bir *sen* olup olmadığı. Çok derinlerde hakiki, gerçek bir birey var mı; parası olsa da olmasa da, erkek arkadaşı olsa da olmasa da, şu veya bu okula gitse de aynı kalacak bir birey var mı? Yoksa sadece bir dizi durumun sonucundan mı ibaretim?”

“Bunun nasıl kurgu olduğun anlamına geldiğini anlayamadım.”

“Yani düşüncelerimi kontrol edemiyorum, o sebeple *onlar* aslında benim değil. Terlememe veya kanser olmama veya *C. diff* filan olmama ben karar vermiyorum, o yüzden *bedenim de* aslında benim değil. Bunların hiçbirine ben karar vermiyorum, benden bağımsız güçler karar veriyor. Onların anlattığı bir hikâyeyim. Durumlardan ibaretim.”

Başıyla onayladı. “Bu senden bağımsız güçleri algılayabiliyor musun?”

“Hayır, *halüsinasyon görmüyorum*,” dedim. “Bu... Yani kendimin, net konuşmam gerekirse, gerçek olduğundan emin değilim.”

Dr. Singh ayaklarını yere koyup elleri dizlerinde öne eğildi. “Bu çok ilginç,” dedi. “Çok ilginç.” Kısa bir an, hiç değilse bir saniyeliğine, “görülmeyen bir şey değil” olarak adlandırılmamaktan gurur duydum. “Benliğinin senin olmayabileceğini hissetmek çok korkutucu olmalı. Bir çeşit... tutsaklık gibi mi?”

Başımla onayladım.

“*Ulysses*’in sonlarına doğru,” dedi, “Molly Bloom’un direkt olarak yazarla konuştuğu bir kısım var. Diyor ki, ‘Ah Jamesy çıkar beni bundan.’ Sen de Molly Bloom gibi, tamamen sana aitmiş gibi gelmeyen bir benliğin içine hapsolmuş durumdasın. Ama aynı zamanda senin için o benlik derinlemesine mikrop lu.”

Başımla onayladım.

“Fakat düşüncelerine çok fazla güç tanıyorsun, Aza. Düşünceler sadece düşünce, sen düşüncelerinden ibaret değilsin. Düşüncelerin sana ait değilken bile sen kendine aitsin.”

“Düşüncelerinden ibaretsin *tabii ki*. Düşünüyorum öyleyse varım, buna ne diyeceksin?”

“Pek sayılmaz. Descartes’ın felsefesinin daha uzun hali *Dubito, ergo cogito, ergo sum*. ‘Şüphe ediyorum, öyleyse düşünüyorum, öyleyse varım.’ Descartes herhangi bir şeyin gerçekliği hakikaten bilinebilir mi öğrenmek istiyordu ancak gerçeklikten şüphelenme yetisinin bunu kanıtladığını, *o düşünce* gerçek olmasa bile kendisinin gerçek olduğunu

düşünüyordu. Sen de herkes kadar gerçeksinsin ve şüphelerin seni sadece daha gerçek yapar.”

Eve döndüğüm saniyede annemin sinirlerinin, Dr. Singh’le randevum yüzünden tel gibi gergin olduğunu hissettim fakat sakin ve normalmiş gibi yapmaya çalışıyordu. “Nasıldı?” diye sordu, kanepede sınav okurken bana bakmadan.

“İyiymiş herhalde, bilmem.”

“Dün Davis’le öyle konuştuğum için tekrar özür dilerim,” dedi. “Bana içerlemekte çok haklısın.”

“İçerlemedim,” dedim.

“Ama dikkatli olmanı istiyorum, Aza. Endişenin arttığını görebiliyorum... yüzünden parmak ucuna kadar.”

Elimi yumruk yapıp, “Onun yüzünden değil,” dedim.

“Neden o zaman?”

“Sebebi yok,” deyip televizyonu açtım ama kumandayı alıp televizyonun sesini kapadı.

“Kendi zihninde hapis kalmış gibisin, ben de içeride neler oluyor bilmiyorum, o yüzden korkutuyor beni.” Tırnağımı yarabandının altına sokup bastırdım çünkü içeride neler olup bittiğini *görürse* daha çok korkardı belki.

“İyiyim. Gerçekten.”

“Ama değilsin.”

“Anne, ne demem lazım onu söyle. Ciddiyim. Seni sakinleştirebilmek için ne gibi kelimeler dile getirmem gerektiğini söyle.”

“Sakinleşmek istemiyorum. Senin artık acı çekmemeni istiyorum.”

“Ama bu iş böyle yürümüyor, tamam mı? Gidip tarih çalışmam lazım.”

Ayağa kalktım fakat ben odama gidemedim tekrar konuştum. “Bahsi açılmışken, Bay Myers bugün bana Kolomb Döneminde Ticaret makalenin öğretmenlik hayatında okuduğu en iyi makale olduğunu söyledi.”

“Daha iki yıldır filan öğretmenlik yapıyor,” dedim.

“Dört ama olsun,” dedi. “Önün açık senin, Aza Holmes. Çok güzel yerlere geleceksin.”

“Amherst’ü duydun mu?” diye sordum.

“Neyi?”

“Amherst. Massachusetts’te üniversite. Gerçekten iyi bir yer. Puanı çok yüksek. Sanırım oraya gitmek istiyorum... girebilirim.”

Annem bir şey diyecek oldu ama yutkundu, sonra iç geçirdi. “Bursların nerelerden geldiğine bakacağız artık.”

“Veya Sarah Lawrence,” dedim. “O da iyi gibi.”

“O okulların çoğunun sırf başvuru için bile para istediğini unutma, Aza, o yüzden seçici davranmamız lazım. Tüm süreç baştan sona tuzak dolu. Eğitim almak için paranın yetmeyeceğini öğrenmek için bile para vermek zorunda bırakıyorlar. Gerçekçi olmamız lazım ve gerçekçi bakarsak eve yakın olacaksın, tamam mı? Hem sadece para yüzünden değil. Ülkenin öteki ucuna, tanıdığın her şeyden uzağa gitmek istediğini hiç sanmıyorum.”

“Evet,” dedim.

“Tamam, anladım. Annenle konuşmak istemiyorsun. Seni yine de seviyorum.” Bana öpücük yollayınca nihayet odama kaçabildim.

Gerçekten de tarih çalışmam gerekiyordu ama bitirdiğimde yorgun değildim ve Davis’e mesaj atmayı düşünüp duruyordum.

Ne yazmak istediğimi, en azından ne yazmayı düşündüğümü biliyordum. Mesaj meselesini düşünmeden edemiyordum; yazmak, geri alamayacağımı bilerek göndermek, cevap beklerken dökülen ter ve kalp çarpıntısı.

Işığı kapayıp yan yattım, gözlerimi kapadım ama düşünceyi zihnimden atamadığım için telefonuma uzanıp ekranı açtım ve yazdım. *Daha önce vücudumu sevdiğini söylerken ne demek istedin?*

Birkaç saniye ekrana bakıp cevap verdiğini gösteren ... işaretini bekledim ama görünmeyince telefonu tekrar komodine koydum. Yapmamı istediği şeyi yaptığım için beynim artık sessizdi, uykuya dalmak üzereydim ki telefonun titrediğini duydum.

O: *Yani hoşuma gidiyor.*

Ben: *Nesi?*

O: *Omzunun köprücük kemiğine doğru eğimi hoşuma gidiyor.*

O: *Ve bacakların. Baldır kaslarının belirginliği.*

O: *Ellerin hoşuma gidiyor. Uzun parmakların ve bileklerinin içi, oradaki teninin rengi ve altındaki damarlar hoşuma gidiyor.*

Ben: *Kolların hoşuma gidiyor.*

O: *Cılızlar.*

Ben: *Aslında güçlü gösteriyorlar. Bunu dememde sorun var mı?*

O: *Katiyen yok.*

Ben: *Eee, baldırımın belirginliği mi? Hiç fark etmedim.*

O: *Hoş.*

Ben: *Bu kadar mı?*

O: *Popon hoşuma gidiyor. Popon gerçekten çok ama çok hoşuma gidiyor. Bunu dememde sorun var mı?*

Ben: *Yok.*

O: *Poponla ilgili hayran sayfası açmak istiyorum.*

Ben: *Peki, bu biraz garip.*

O: *Harika poponun güzel gözlerine âşık olduğu bir hayran kurgusu yazmak istiyorum.*

Ben: *haha. Anı mahvediyorsun şu an. Ne diyordun... demin...*

O: *Vücutunun hoşuma gittiğini. Karnın hoşuma gidiyor ve bacakların ve saçların ve. Tüm. Vücutun.*

Ben: *Gerçekten mi?*

O: *Gerçekten.*

Ben: *Mesajlaşmayı keyifli ama öpüşmeyi korkutucu buluyorum, sorunum ne benim?*

O: *Hiçbir sorunun yok. Pazartesi okuldan sonra bana gelmek ister misin? Film filan izleriz?*

Bir an duraksayıp sonunda yazdım: *Olur.*

ON DÖRT

Pazartesi okuldan önce otoparkta Daisy'ye mesajlaşmayı ve öpüşmeyi ve seksen milyon mikrobu anlattım.

“Şimdi sen öyle söyleyince öpüşmek hakikaten iğrençmiş,” dedi. “Öte yandan belki de onun mikropları seninkilerden iyidir, olamaz mı? Belki *daha sağlıklı* oluyorsundur.”

“Belki.”

“Belki onun mikroplarından süpergüçlere kavuşursun. Normal bir kızdı fakat bir milyarderle öpüştü ve o artık... Mikrop Kraliçesi MİKROBIANCA.” Gözümü dikip ona baktım. “Özür dilerim, yardımcı olmuyor mu?”

“Muhtemelen ileride bu kadar garip olmaz, değil mi?” dedim. “Yani öpüştükçe ve kötü bir şey olmadıkça daha az korkutucu hale gelir. Yani bana kampilobakter bulaştıracak değil ya.” Bir saniye sonra ekledim: “Muhtemelen.”

Daisy bir şey diyecek oldu fakat Mychal'ın otoparktan bize doğru yürüdüğünü gördü. "Bir şey olmaz, Holmesy. Öğlen yemekte görüşürüz. Hadi öptüm!" dediği gibi Mychal'a doğru koşturdu. Üstüne atılıp onu dramatik bir tavırla öptüğü sırada sanki film sahnesinden fırlamış gibi tek bacağını dizden bükerek kaldırmıştı.

Okuldan sonra doğruca Davis'lerin evine gittim. Eve giden yolun başındaki ferforje kapılar kapalı olduğu için inip interkom düğmesine basmam gerekti.

"Pickett malikânesi," dedi, Lyle'in olduğunu anladığım ses.

"Merhaba, ben Aza Holmes, Davis'in arkadaşayım," dedim.

Cevap vermedi ama kapı aralanmaya başladı. Tekrar Harold'a binip içeri girdim. Eve vardığımda Lyle golf arabasında oturuyordu. "Merhaba," dedim.

"Davis ile Noah havuzun orada," dedi. "Seni götüreyim mi?"

"Yürüyebilirim," dedim.

"Seni götüreyim," diye karşılık verdi dümdüz bir sesle, yanındaki boş koltuğu gösterirken. Oturdum, o da son derece yavaş, havuza doğru yola koyuldu. "Davis nasıl?" diye sordu.

"İyi sanırım."

"Kırılğan, ben sana diyeyim. İkisi de öyle."

"Evet," dedim.

"Bunu unutma sakın. Hiç birini kaybettin mi?"

“Evet,” dedim.

“O zaman bilirsin,” dedi havuza yaklaşırken. Davis ile Noah aynı şezlongda yan yana oturmuş, ikisi de kamburları çıkmış halde öne eğilmiş, yere bakıyorlardı. Lyle’in *o zaman bilirsin* demesini düşündüm. Bilmiyordum aslında. Her kayıp emsalsizdi. Başka birisinin acısını bilmeniz mümkün değildi, tıpkı başkasının bedenine dokunmak ile başkasının bedenine sahip olmanın aynı olmayacağı gibi.

Davis golf arabasının sesini duyunca kafasını çevirip bana baktı, başını sallayıp ayağa kalktı.

“Selam,” dedim.

“Hoş geldin, şey, birkaç dakika izin verir misin? Kusura bakma, eee, Noah’yla ilgili bir şey çıktı. Lyle, Aza’ya etrafı dolaştırır mısın? Laboratuvarı filan göster mesela? Birazdan gelirim, tamam mı?”

Başımınla onaylayıp tekrar golf arabasına bindim. Lyle telefonunu çıkardı. “Malik, Davis’in arkadaşına tur yap-tıracak vaktin var mı? ...Birazdan geliriz.” Lyle beni golf sahasından geçirdiği sırada okulumu, notlarımı, annemle babamın mesleklerini sordu. Annemin öğretmen olduğunu söyledim.

“Babanla birlikte değiller mi?”

“Öldü.”

“Başın sağ olsun.”

Sert toprak patikada ağaçların arasından geçip düz çatılı dörtgen bir cam binaya vardık. Dışarıdaki tabelada LABORATUVAR yazıyordu.

Lyle beni kapıya kadar geçirip kapıyı benim için açtı ama sonra veda etti. Kapı arkamdan kapandığı sırada Zoolog Malik'i mikroskobun başında gördüm. İçeri girdiğimi duymamış gibiydi. Oda devasaydı, ortada kimya sınıfındakilere benzeyen uzun bir siyah masa vardı. Altında dolaplar, üstünde her tür ekipman, daha önce de gördüğüm türde bazı test tüpleri, sıvı şişeleri ve hiç görmediğim bir sürü başka alet vardı. Masaya gidip içinde test tüplerinin olduğu dairesel makineye baktım.

"Kusura bakma," dedi Malik en sonunda, "ama bu hücreler dışarıda çok uzun yaşamıyor ve Tua altı üstü yedi yüz gram, o yüzden gerekenden fazla kan almak istemiyorum. O bir santrifüj makinesi." Yanıma gelip içinde kan olan bir test tüpünü kaldırdı, sonra dikkatlice tüp rafına yerleştirdi.

"Biyolojiyle ilgileniyor musun?"

"Sayılır," dedim.

Test tüpünün dibindeki minik kan örneğine baktı. "Tuataraların parazit konakçısı olabildiğini ama asla hastalanmadıklarını biliyor muydun? Tua'da salmonella var mesela."

"Tuataralar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Az insan biliyor, çok yazık çünkü gelmiş geçmiş en ilginç sürüngen türü. Uzak geçmişi gözler önüne seriyorlar." Tuatara kanına bakmaya devam ettim.

"Ne kadar başarılı olduklarını tahayyül etmemiz çok zor... tuataralar insanlardan bin kat uzun süredir var. Düşünsene. Tuataraların tarihiyle kıyaslarsak insanlık henüz kendi tarihinin yüzde birinin ilk onda birinde."

"Hayal etmek zor," dedim.

“Öyle. Bay Pickett da Tua’nın busunu seviyor... bu kadar *başarılı* olmasını. Tua’nın kırk yaşındayken muhtemelen hayatının daha ilk çeyreğini bitirmemiş olmasını seviyor.”

“Tüm mal varlığını ona mı bırakacak gerçekten?”

“Servetini daha kötü şeylere de harcayabilirdi,” dedi Malik.

Hiç zannetmiyordum.

“Fakat beni asıl heyecanlandıran, moleküler evrim hızları ki zaten araştırmamı da bunun üstüne yapıyorum. Seni sıkıyorsam özür dilerim.” Aslında onu dinlemek hoşuma gitmişti. O kadar heyecanlıydı ki gözleri kocaman açılmıştı, yaptığı işi hakikaten sevdiği belliydi. Böyle çok sayıda yetişkine rastlamıyordunuz.

“Yoo, ilgimi çekti,” dedim.

“Biyoloji görüyor musunuz?”

“Bu sene alıyorum,” dedim.

“Tamam o zaman, DNA ne bilirsin.” Başımla onayladım. “DNA mutasyona uğruyor ya? İşte türlerin çeşitliliğine de bu sebep oluyor.”

“Evet,” dedim.

“Şimdi bak.” Bilgisayara bağlı mikroskobun başına gidip yuvarlağımsı bir kütlenin fotoğrafını açtı. “Bu, tuatar hücresi. Anlayabildiğimiz kadarıyla tuataralar son iki yüz milyon yılda pek değişmemiş. Fosilleriyle tıpatıp aynılar. Ve tuataralar *her şeyi* yavaştan alıyor. Yavaş büyüyorlar, otuzuncu senelerine kadar büyümeye devam ediyorlar. Yavaş ürüyorlar, her dört yılda bir yumurtluyorlar. Metabolizmaları çok yavaş.

Ancak her şeyi yavaş yapmalarına ve iki yüz milyon yıldır pek değişmemiş olmalarına rağmen tuataraların moleküler mutasyon hızı diğer bilinen tüm hayvanlardan daha hızlı.”

“Yani daha hızlı mı evrim geçiriyorlar?”

“*Moleküler* seviyede. İnsanlardan veya aslanlardan ya da meyve sineklerinden daha hızlı değişiyorlar. Bu da bir sürü soruyu beraberinde getiriyor: Bir zamanlar tüm hayvanlar bu hızda mı mutasyona uğruyordu? Moleküler mutasyonu yavaşlatacak ne oldu? Hayvanın kendisi neredeyse hiç değişmezken DNA’sı nasıl bu kadar çabuk mutasyona uğrayabiliyor?”

“Bu soruların cevaplarını bulabildiniz mi?”

Kahkaha attı. “Yoo yoo. Henüz değil. İşte bilimin bu yanını seviyorum, öğreniyorsun ama pek cevap alamıyorsun. Sadece daha iyi sorular elde ediyorsun.”

Arkamda kapı açıldığını duydum. Davis gelmişti. “Film izler miyiz?” diye sordu.

Malik’e tur için teşekkür edince bana, “Ne zaman istersen gel. Belki bir sonraki sefere onu okşamak bile istersin,” dedi.

Gülümsedim. “Pek sanmıyorum.”

Davis’le kucaklaşmadık veya öpüşmedik, sadece toprak yolda yan yana yürüyorduk ki, “Noah bugün okulda başını belaya sokmuş,” dedi.

“Ne yapmış?”

“Galiba biraz otları yakalanmış.”

“İnanamıyorum. Çok üzüldüm. Tutuklanmış mı?”

“Yo, hayır, bu tip şeylerde polis çağırıyorlar.” Bizim okulda bu tip şeylerde gayet de polis çağırdıklarını söyleyecek oldum ama söylemedim. “Ama uzaklaştırma aldı.”

Ağzımdan çıkan buharı görebileceğim kadar serindi hava. “Belki biraz iyi gelir.”

“Daha önce de iki kez uzaklaştırma aldı, ikisi de işe yaramadı. Yani, on üç yaşında kim okula ot götürür ki? Sanki başını *bilerek* belaya sokuyor.”

“Üzüldüm,” dedim.

“Bir babaya ihtiyacı var,” dedi Davis. “Boktan da olsa bir babaya ihtiyacı var. Ve ben... Yani gerçekten onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Lyle bugün onunla konuşmaya çalıştı ama Noah iki heceli cümleler kurmakla yetiniyor, *iyi, olur, n’aber, tamam*. Babamı özlediğini görüyorum ama *ben* ne yapabilirim ki? Lyle da babası değil. Ben de babası değilim. Her neyse. Birisiyle konuşmam gerekiyordu, şu an konuşabileceğim tek kişi sensin.”

Tek kişi lafı, dalga gibi üstüme çarptı. Avuçlarımdan terlemeye başladığını hissedebiliyordum. “Hadi gidip film seyredelim,” dedim nihayetinde.

Sinema salonunda bana, “Hoşuna gidebilecek bir uzay filmi bulmaya çalıştım. Bu seferki bayağı absürt ama bayağı şahane. Hoşuna gitmezse bundan sonra izleyeceğimiz on filmi sen seçersin. Anlaştık mı?”

“Olur,” dedim. Filmin adı *Jüpiter Yükseliyor*’du ve *gerçekten de* absürt ve bayağı şahaneydi. Birkaç dakika sonra

uzanıp elini tuttum, hiç fena gelmedi. Hoştu hatta. Elleri, parmaklarının benimkilere dolanması, işaretparmağımla başparmağımın arasındaki yumuşak deriyi minik daireler çizerek okşaması hoşuma gitmişti.

Film pek çok doruk noktasından birine çıkarken saçma bir şeye kıkırdadığımda, “Hoşuna gidiyor mu sahiden?” diye sordu.

“Evet, çok aptal ama harikaymış,” dedim.

Hâlâ beni izliyormuş gibi hissedince göz ucuyla baktım. “Durumu yanlış mı yorumluyorum bilmiyorum,” derken öyle bir gülümsüyordu ki onu müthiş öpesim geldi. El ele tutuşmak, eskiden neredeyse hiç olmadığı kadar hoşuma gittiğine göre belki bu sefer farklı olurdu.

Aramızdaki geniş kolçağın üstünden uzanıp çabucak dudağından öpünce ağzının sıcaklığı güzel geldi. Canım daha fazlasını istediği için elimi yanağına götürüp onu bu sefer ciddi ciddi öpmeye başladığımda ağzının açıldığını hissediyor ve normal bir insan gibi onunla olmak istiyordum. Mesajlaşırken hissettiğim o beynimi karıncalandıran yakınlığı hissetmek istiyordum ve onunla öpüşmek hoşuma gidiyordu. İyi öpüşüyordu.

Ama sonra düşünceler hücum etti ve tükürüğünü ağzımın içinde capcanlı hissetmeye başladım. Becerebildiğim kadar incelikle geri çekildim.

“İyi misin?”

“Evet,” dedim. “Gayet iyiyim. Sadece şey...” Normal bir insanın ne diyeceğini düşünmeye çalışıyordum, sanki normal bir insanın söyleyebileceği ve yapabileceği şeyler

söyleyip yapmayı becerebilirsem hem o benim normal olduğuma inanır hem de ben normal bir insan haline dönüşebilirmişim gibi.

“Yavaştan mı alalım?” diye önerdi.

“Evet,” dedim. “Onu diyecektim.”

“Tabii.” Başını perdeye doğru kaldırdı. “Bu sahneyi bekliyordum ben de. Bayılacaksın. Acayip bir sahne.”

İlk okuduğumdan beri aklımda dolanıp duran bir Edna St. Vincent Millay şiiri vardı, bir kısmında şöyle diyordu, “Estirdi eşliğime zifiri tepeden / Üç kar taneciği, dört birde / Varıverdi, nicesi hepten.” İlk üç taneciği, sonra dördüncüyü sayabiliyordunuz. Sonra lisan yetersiz kalıyor ve sıkı tutunup tipiye karşı hayatta kalmaya çalışıyordunuz.

Düşüncelerimin daralan sarmalı da böyleydi: Bakterilerinin içimde olmasını düşündüm. Mevzubahis bakterilerin belli bir yüzdesinin kötücül olma ihtimalini düşündüm. *E. coli* ve kampilobakter ve *Clostridium difficile*’in gayet de Davis’in mikrobiyotasının mevcut birer parçası olabileceğini düşündüm.

Dördüncü bir düşünce varıverdi. Sonra nicesi hepten.

“Tuvalete gitmem lazım,” dedim. “Hemen gelirim.”

Bodrumdan kendimi yukarı attığımda günün solan ışığı pencereden içeri vuruyor, beyaz duvarları uçuk pembeye boyuyordu. Kanepede video oyunu oynayan Noah, “Aza?” dedi.

Hızla dönüp banyoya girdim. Yüzümü yıkadım, aynada gözlerimi kendime dikip nefes alıp verişimi izledim. Kendimi

uzun süre seyredip bunu sonlandırmaya, içsel monoloğumun sessize alma düğmesini bulmaya çalıştım... *çalıştım*.

Sonra ceketimden el dezenfektanını çıkarıp bir sıkımlık kadarını ağzıma boca ettim. Sümüksü yakıcı sıvıyı ağzımda dolandırırken biraz öğürdüm, sonra yuttum.

“*Jüpiter Yükseliyor* mu izliyorsunuz?” diye sordu Noah, banyodan çıktığımda.

“Evet.”

“İyiymiş.” Gitmek için dönmüştüm ki, “Aza?” dedi. Yanına gidip kanepeye oturdum.

“Kimse onu bulmak istemiyor.”

“Babanı mı kastediyorsun?”

“Başka şey düşünemiyorum sanki. Ben... o... Sence ortadan kaybolup bize bir mesaj bile atmaması mümkün mü? Sence bize ulaşmaya çalışıyor da biz nasıl iletişime geçtiğini henüz çözememiş olabilir miyiz?”

Çocuğa çok üzülüyordum. “Evet, olabilir,” dedim. “Belki de ortalığın durulmasını bekliyordur.”

“Olabilir,” dedi Noah. “Evet, mantıklı. Sağ ol.” Tam kalkacaktım ki devam etti. “İyi de e-mail de mi atamıyor? Herkese açık Wi-Fi noktalarından bağlandığında izini süremiyorlar ki. Bir yerlerden bir telefon satın alıp mesaj da mı atamıyor?”

“Belki korkuyordur,” dedim. Yardımcı olmaya çalışıyordum fakat belki de yardım etmek mümkün değildi.

“Aramaya devam edeceksin ama, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Evet, tabii ki, Noah.”

Video oyunu kumandasını tekrar eline alması, alt kata dönmem için işaretledi.

Davis filmi yıldız savaşçılarının kapışmasının ortasında durdurmuştu, donakalmış patlamadan yayılan parlak ışık bana dönerken gözlüğüne yansdı. Yanına oturduğumda, “İyi misin?” diye sordu.

“Çok özür dilerim,” dedim.

“Daha farklı yapabileceğim bir şey v...”

“Hayır, seninle alakası yok. Bu sadece, şey gibi bir şey... Şu an bundan bahsetmek istemiyorum.” Başım dönüyordu ve ağzımı ondan öteye çevirmek istiyordum ki nefesimdeki dezenfektan kokusunu almasın.

“Sorun değil,” dedi. “Böyle olmamız güzel. Bir şeyleri kendi yöntemimizle yapmamız güzel.”

“Böyle düşünmediğine eminim.”

“Öyle düşünüyorum.” Donmuş perdeye bakıyor, filmi tekrar başlatmasını bekliyordum. “Noah’yla konuştuğunu duydum.”

Hâlâ ağzımdaki tükürüğünü hissedebiliyordum, dezenfektanın sağladığı rahatlama hissi azalarak bitiyordu. Hâlâ tükürüğünü hissedebiliyorsam, hâlâ içeride bir yerde demekti. *Daha da çok içmen gerekebilir.* Bu çok saçma. Milyarlarca insan öpüşüyor ve başlarına hiç de kötü bir şey gelmiyor. *Daha çok içersen kendini daha iyi hissedeceğini biliyorsun.*

“Birisine görünmesi lazım,” dedim. “Psikoloğa filan.”

“Babası lazım.”

Niye onu öpmeye çalıştın ki zaten? Tahmin etmen gerekirdi. Normal bir gece geçirebilirdin ama bunu tercih ettin. Şu an meselemiz Noah, ben değilim. Onun o bakterileri senin içinde yüzüyor. Şu an dilinin üstündeler. Saf alkol bile hepsini öldüremez.

“Filmi izleyelim mi?”

Başım la onayladım; yan yana, yakın ama birbirimize değmeden oturduğumuz sonraki bir saat boyunca sarmal daraldıkça daraldı.

ON BEŞ

O gece eve döndükten sonra yatağıma uzandım ama uyumadım. Ona mesaj yazmaya başlayıp duruyor, sonra hiçbirini yollamıyordum ki nihayet telefonu elimden bırakıp laptopumu aldım. Davis'in internetteki varlığına neler olduğunu merak ediyordum, sosyal medya hesaplarını kapadıktan sonra nerelere gittiğini.

Davis'le ilgili arama sonuçları ezici bir çoğunlukla babasıyla ilgiliydi, "Pickett Mühendislik CEO'su Çocuklarına Kuruş Bırakmayacağını Açıkladı" filan falan. Davis Instagram, Facebook, Twitter hesapları ile blog'una babası kaybolduğundan beri bir şey koymadığı gibi, dallgoodman ve davisnotdave02 kullanıcı isimleri de başka insanlara yönleniyordu.

Ben de benzer kullanıcı isimlerini araştırmaya başladım: dallgoodman02, davisnotdave, davisnotdavid; sonra Facebook

ve blog isimlerine dair tahmin yürüttüm. Bir saatten uzun süre sonra, gece yarısı olmuştu ki nihayet aklıma “yapraklar gitti, sen de git, vakti” sözünü aratmak geldi.

Kullanıcı ismi isnotid02 olan bir tek blog linki çıktı önüme. Sayfa iki ay önce kurulmuştu ve tıpkı Davis’in önceki güncesi gibi girdilerin çoğu başka birisinden alıntıyla başlıyor, sonra kısa, gizemli bir yazıyla bitiyordu. Fakat bu sayfada bir de *şiiirler* sekmesi vardı. Günceye tıklayıp ilk girdiye gelene dek aşağı kaydardım:

“Hayata dair öğrendiğim her şeyi iki kelimeyle
özetleyebilirim: Devam ediyor.” —ROBERT FROST

Keşmekeş başlayalı on dört gün oldu. Hayatım daha kötü diyemem... sadece daha küçük.
Yukarıya yeterince uzun süre baktığında,
bölünemeyecek kadar küçük olduğunu hissetmeye başlıyorsun. Diri olmak ile olmamak arasındaki fark... o ayrı. Ancak yıldızların seyrettiği yerden dirinin çeşitleri arasında neredeyse hiç fark yok; benimle şu an üstüne uzandığım taze biçilmiş çimler arasında. İkimiz de hayrete şayanız, bilinen evrende mucizeye en yakın şeyleriz.

“Sonra Mantıkta bir Payanda, kırıldı / Ve ben
aşağılara düştüm de düştüm—”

—EMILY DICKINSON

Samanyolu'nda yüz milyar kadar yıldız var...
 şimdiye dek yaşamış herkes için aşağı yukarı bir
 tane. Bu gece mevsimsizce sıcak ve bu civarlarda
 görülebilecek en açık göğün altında bunu
 düşünüyordum. Yukarıya bakmakta her ne varsa,
 bana hep düşüyormuşum hissi veriyor.

Bugün bir ara kardeşimin odasında ağladığını
 duydum, sonra uzun süre kapısının önünde
 dikildim; orada olduğumun farkında olduğunun
 farkındaydım çünkü ayaklarımın altında döşeme
 tahtaları gıcırdayınca hıçkırmamaya çalıştı ve
 bense orada kim bilir ne kadar zaman gözlerimi
 kapısına dikmiş, açmaya elim gitmeden dikildim.

“Sessizliğin dahi / anlatacak öyküsü vardır.”

—JACQUELINE WOODSON

Tümüyle yalnız olmanın en kötü yanı, herkesin
 sizi kendi başınıza bırakmasını dilediğiniz onca
 zamanı düşünmek. Sonra bırakıveriyorlar ve kendi
 başınıza kalıyorsunuz ve başınız hiç iyi bir yaren
 değil.

“Dünya bir küre... Uzaklara yelken açtıkça evine
 yaklaşırsın.”

—TERRY PRATCHETT

Bazen Google Maps'i açıp onun olabileceği rasgele yerlere yakınlaşıp bakıyorum. Dün gece S. gelip bundan sonra neler olacağıyla ilgili bilgi verdi; bulunursa ne olacak, bulunmazsa ne olacak ve bir ara dedi ki, "Somut varlığından değil tüzelkişiliğinden bahsediyorum şu anda." Tepemizde sallanan, evimize hortlak gibi musallat olan o tüzelkişilik. Somut varlığı ise o haritada bir yerlerde.

"Dünyaya âşığım." —MAURICE SENDAK

Her seferinde yıldızların altında olduğumuzu söylüyoruz. Değiliz elbette... ne yukarısı var ne aşağısı ve yıldızlar her yönden çevremizde. Ama onların altında olduğumuzu söylüyoruz ki bence güzel bir betimleme. Kullandığımız lisan, insanı yüceltiyor sık sık *-ben, sen* diyoruz kendimize; öteki hayvanlar ile eşyalara *şu, bu* yakıştırıyoruz— fakat dilimiz bizi yıldızların altına koyuyor, hiç değilse.

Nihayet *o kız* dediği birinden bahsetmeye başladı.

"Mazide kalan girizgâhtır."

—WILLIAM SHAKESPEARE

Geçmişini veya geçmişinden birisini görmek, en azından benim için, fiziksel olarak acı verebiliyor. Melankolik bir sızıya gark oldum ve ne uğruna olursa olsun geçmişini geri istiyorum. Geri gelmeyecek olması, hatta hatırladığım şekliyle asla var olmamış olması mühim değil, geri istiyorum. Her şeyin eskiden olduğu gibi veya aklımda kaldıkları haliyle olmasını istiyorum: Bir bütün. Fakat o kız bana nedense geçmişini hatırlatmıyor. Şimdiki zaman gibi hissettiriyor.

Bir sonraki girdiyi bana parayı verdiği gecenin ilerleyen saatlerinde yazmış ve *o kızın* ben olduğum az çok teyit edilmişti.

“Uyan, aziz gönlüm, uyan. Nicedir uykudaydın.
Uyan.” —WILLIAM SHAKESPEARE

Bok edip etmediğimi merak ediyorum. Ama yapmasaydım başka şey merak edecektim. Hayat meraklar arasında bir tercihler dizisi.

“Ada gürültülüdür.” —WILLIAM SHAKESPEARE

Ben, ben olmasam benden hoşlanır mıydı düşüncesi içinden çıkılmaz bir düşünce. Düşündükçe katmerleniyor. Fakat asıl, aynı beden ve ruhla başka bir hayat, daha mütevazı bir hayat

sürüyor olsam benden hoşlanır mıydı demek istiyorum. Elbette o zaman o kişi ben olmazdım. Başkası olurdu. Geçmiş, insanı çoktan yakalamış olan bir kapan. Tıpkı Dedalus'un dediği gibi, uyanmaya çalıştığım bir kâbus.

Ve en son girdi:

“Bu karanlık şey de / benimdir, beyan ediyorum.”

—WILLIAM SHAKESPEARE

Biz göremesek bile meteor yağmurunun bulutlu göğün ardında gerçekleştiğini söyledi, hem bir kere de değil. Öpüşebilmesi kimin umurunda? Bulutların ardını görebiliyor.

Ancak tüm yazıları okuduktan sonra bana dair olanların *Fırtına*'dan alıntılarla başladığını fark ettim. Özel alanını ihlal ediyormuşum gibi hissediyordum fakat herkese açık bir blog'du ve yazılarıyla zaman geçirmek, onunla zaman geçirmek gibi geliyordu ama o kadar korkutmuyordu. *Şiirler* sekmesine tıkladım.

İlkini okudum:

Annemin ayak sesi
Öyle sessizdi ki
Gittiğini duyamadım.

Öteki:

Gerçeğin, güzelliğin önüne geçmesine katiyen izin
vermemeli,
Yani e. e. cummings öyle demiş.
“Bundan o hayrete şayan durum, yıldızları ayrı
kılan,”
Diye yazmış sevgi ve özleme dair.
Sayesinde mercimeği sık sık fırına vermiştir kesin,
Ki şiirinin yegâne amacı bu.
Fakat yerçekiminin, duygulanımdan farkı:
Sabit olan sadece biri.

Sonra güncenin ilk girdisiyle aynı gün, babasının kay-
bolmasından iki hafta sonra yazılmış ilk şiir vardı.

Beni hayatım boyunca taşıdı—
Kaldırdı, götürdü oraya buraya, dedi ki
Gel benimle. Ben götürürüm seni. Eğleniriz.
Hiç eğlenmedik.
Bir babanın yükünü anlayamıyorsunuz
Kalkana dek.

Şiiri tekrar okurken telefonum titredi. Davis. *Selam.*

Ben: *Selam.*

O: *Şu an blog'umdaki sen misin?*

Ben: ...Mümkün. Sorun var mı?

O: Sen olduğuna sevindim. Analize bakıp Indianapolis'ten birinin yarım saattir sitede olduğunu görünce gerildim.

Ben: Neden?

O: Korkunç şiirlerimin haberlere çıkmasını istemiyorum.

Ben: Kimse böyle bir şey yapmaz. Ayrıca şiirlerinin korkunç olduğunu söylemeyi kes.

O: Siteyi nasıl buldun?

Ben: "Yapraklar gitti, sen de git, vakti" diye arattım. Başkasının aratabileceği bir şey değil.

O: Paranoyak gibi davrandığım için özür dilerim ama oraya bir şeyler yazmayı seviyorum ve silmek de istemiyorum.

O: Bu gece seni görmek güzeldi.

Ben: Aynen.

Yazdığını belirten ... işaretini gördüm fakat hiçbir kelime belirmedi, bunun üstüne biraz sonra ben yazdım.

Ben: Görüntülü konuşalım mı?

O: *Olur.*

Görüntülü konuşmayı başlatacak tuşa tıklarken parmaklarım hafiften titriyordu. Telefonunun uhrevi ışığıyla gri görünen yüzü karşıma çıktı, parmağımı dudaklarıma götürüp “Şşş,” diye fısıldadım, birbirimizi sessizlik içinde seyrederken ekranlarımızın loş aydınlığında açığa çıkan hayal meyal çehrelerimiz ile bedenlerimiz, gerçek hayatta olabileceğimden çok daha mahremdi.

Yüzüme bakan yüzünü seyrederken onu benim için görünür kılan ışığın büyük kısmının bir döngüden kaynaklandığını fark ettim: Ekranlar birbirimizi, ötekinin yatak odasındaki ışık sayesinde aydınlatıyordu. Onu, o beni görebiliyor diye görebiliyordum ancak. Puslu gümüşü ışıktaki birbirimizin karşısında durmanın korku ve heyecanı ile sanki ne ben yatağımdaymışım, ne o yatağındaymış gibi hissediyordum. İkimiz de duyulardan bağımsız bir yerde, adeta birbirimizin bilincinin içinde birliktymişiz gibi geliyordu; gerçek bedenlerle gerçek hayatın asla ölçüşemeyeceği bir yakınlık.

Kapadıktan sonra mesaj attı. *Bizi seviyorum. Gerçekten.*
Her nasılsa, ona inandım.

ON ALTI

Ve bir süre biz olma yolları bulduk... Ara sıra buluşup takılıyorduk fakat her gece mesajlaşıp yüz yüze konuşuyorduk. Dönmedolapta olup da dönmedolaptan bahsetmemenin bir yolunu bulmuştuk. Bazı günler öteki günlere nazaran sarmalların daha derinlerine düşüyordum ama yarabandını değiştirmek işe yarıyor gibiydi, nefes egzersizleri ve ilaçlar ve diğer her şey kadar.

Ve hayatım devam ediyordu... Kitap okuyor, ödev yapıyor, sınavlara giriyor, annemle televizyon izliyor, Mychal'la meşgul değilken Daisy'yle görüşüyor, o üniversite rehberini okuyor, okuyor ve vadettiği bin bir çeşit geleceği hayal ediyordum.

Sonra bir gece, sıkılmış ve Daisy'yle ömrümüzün yarısını Applebee's'te geçirdiğimiz zamanları özlemişken, yazdığı Yıldız Savaşları öykülerini okudum.

Daisy'nin en son öyküsü "Ateşli bir Rey" geçtiğimiz hafta yayınlanmıştı. Binlerce insanın okuduğunu görünce hayrete düştüm. Daisy ünlü sayılırdı.

Rey'in anlattığı hikâye, Rey ve Chewbacca çifte kumrularının Kalkino diye iki buçuk metrelik bir elemandan mal alacakları Tatooine'de geçiyordu. Chewie ve Rey'in yanında, Rey'in "en iyi arkadaşım ve en büyük yüküm" diye betimlediği Ayala isimli mavi saçlı bir kız vardı.

Kalkino'yla bir pod yarışında buluşuyorlardı, Kalkino onlara, Utapau'ya dört kutu götürmeleri karşılığında iki milyon kredi teklif ediyordu.

"İçime garip bir his doğuyor," dedi Ayala.

Gözlerimi devirdim. Ayala hiçbir şeyi anlamıyordu. Ve ne kadar endişelenirse, her şeyi o kadar berbat ediyordu. Hiç aç kalmamış bir kızın ahlaki değerlerine sahipti, Chewie ile benim yaptığımız işe bok atıp duruyor fakat işimizin ona yemek ve barınak sağladığını asla fark etmiyordu. Chewie, Ayala'ya hayatını borçluydu çünkü babası yıllar önce Chewie'yi kurtarıırken ölmüştü ve Chewie işine yaramadığı zamanlarda bile prensiplerine bağlı bir Wookiee'di. Ayala'nın ahlaki değerleri, şartların müsait olmasından kaynaklanıyordu çünkü tek bildiği rahat bir yaşamdı.

Ayala, "Yolunda olmayan bir şey var," diye mırıldandı. Mavi yele gibi saçlarına elini atıp bir tel kopardı ve parmağına doladı. Gerginken alışkanlıktan yapıyordu, gerçi tüm alışkanlıkları gergindi zaten.

Okumaya devam ettim, okudukça midem kasılıyordu. Ayala korkunçtu. Hiperhızla ilgili, “beş yaşında ve akli başında bir çocuğun bile bilebileceği” sinir bozucu bir soru sormak için *Millennium Falcon*’da yiyişen Chewie ve Rey’i basıyordu. Götürdükleri kutulardan birini açıp gemiyi neredeyse havaya uçuracak kadar fazla enerji yayan bataryaları açığa çıkarınca nakliyatı mahvediyordu. Bir noktada Daisy, “Ayala kötü biri değildi, sadece işe yaramazın tekiydi,” diye yazmıştı.

Öykü, bataryaların muzafferane bir şekilde teslim edilmesiyle bitiyordu. Ancak Ayala kutuyu açınca bataryalardan biri güç kaybettiği için, teslim alanlar gözü kara kahramanlarımızın malı gördüğünü anlamış ve kellelerini –daha doğrusu *bizim* kellelerimizi– getirenlere ödül vadetmişti ki bu da bir sonraki haftanın öyküsünde çok daha tehlikeli olaylar yaşanacağı anlamına geliyordu.

Onlarca yorum yapılmıştı. En sonuncusunda biri, “AYALADAN NEFRET ETMEK İYİ GELİYOR. ONU GERİ GETİRDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜRLER” yazmıştı. Daisy bu yoruma, “Tşk! Okuduğun için teşekkür!” diye cevap vermişti.

Öyküleri geriye doğru okuyunca Ayala’nın Chewie ve Rey’in başına açtığı tüm diğer belaları keşfettim. Düzgün bir şey yaptığım tek sefer, aşırı endişelendiğim için Yantuh isimli bir Hutt’ın üstüne kusmuş, sebep olduğum kısa dikkat dağınıklığında Chewie silahını alıp bizi ölümün pençesinden kurtarmıştı.

Geç saatlere kadar okudum, daha da geç saatlere kadar ertesi sabah Daisy'yi gördüğümde ne diyeceğimi düşündüm; bir küplere biniyor bir dehşete kapılıyordum, duygularım akbaba gibi tepemde dönüyordu. Ertesi sabah korkunç bir halde uyandım; sadece yorgun değil, dehşet içindeydim. Artık kendimi Daisy'nin beni gördüğü gibi görüyordum... Akılsız, aciz, faydasız. ...-sız.

Okula giderken uykusuzluktan kafam davul gibiydi ve çocukken nasıl da canavarlardan korktuğumu düşünüyordum. Küçükken canavarların *gerçek* olmadığını filan biliyordum. Fakat gerçek olmayan şeylerin canımı acıtabileceğini de biliyordum. Uydurma şeylerin önemli olduğunu ve beni öldürebileceğini biliyordum. Daisy'nin öykülerini okurken de yine öyle, görünmez bir şey peşime düşmüş gibi hissetmişim.

Daisy'yi görünce öfkelenirim diye beklemiştim ama onu okulun önündeki basamaklarda soğuğa karşı kat kat giyinmiş, eldivenli elini bana sallarken gördüğümde sanki... sanki hak etmişim gibi hissettim, evet. Sanki Ayala, Daisy'nin bana dayanabilmek için yarattığı bir şeymiş gibi.

Yanına giderken ayağa kalktı. "İyi misin Holmesy?" diye sordu. Başımla onayladım. Hiçbir şey diyemedim. Sanki ağlamak üzereymişim gibi nefesim daralıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yorgunum," dedim.

"Holmesy, beni yanlış anlama ama sanki korku tüneline gulyabaniyi oynama işinden henüz gelmişsin de şimdi

de otopark köşesinde meth satın almaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Bunu hiç yanlış anlamam, emin ol.”

Kolunu omzuma attı. “Yani tabii ki hâlâ göz kamaştırıcısın. Ne kadar denesen de göz kamaştırıcılığından muaf olamazsın. Sadece biraz *uyuman* gerektiğini kast ettim. Kendine biraz iyi davransan?” Başımınla onaylayıp kolundan kurtuldum. “İkimiz ezelden beri beraber takılmıyoruz,” dedi. “Okul çıkışı size geleyim mi?”

Ona hayır demek istiyordum ama Ayala’nın her şeye hep hayır dediği aklımdan çıkmıyordu ve kurgu kendim gibi olmak istemiyordum. “Olur.”

“Mychal’la bu akşam ödev yapacağız ama okul çıkışı direkt sizin eve gidersek yüz kırk iki dakika vaktimiz olur ki bu da tam tamına *Klonların Saldırısı*’nın uzunluğuna denk.”

“Ödev mi yapacaksınız?” diye sordum.

Mychal arkamda belirdi. “Edebiyat dersi için birbirimize *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nı okuyoruz.”

“...Ciddi misiniz?”

“Ne var?” dedi Daisy. “Acayip sevimliyse ne yapalım yani? Ama önce, okul çıkışı sizin evde Yoda’yla ışın kılıcı düellosu. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Anlaştık,” dedi.

Altı saat sonra yan yana yere uzanmış, kanepe yastıklarına dayanarak Anakin Skywalker ile Padmé’nin birbirine aşırı

ağır çekimde âşık olmasını seyrediyordum. Daisy, *Klonların Saldırısı*'nin en hafife alınan Yıldız Savaşları filmi olduğunu düşünüyordu. Bana kalsa boktandı ama Daisy'nin izlemesini seyretmek eğlenceliydi. Dudakları resmen her replikte hareket ediyordu.

Daha çok telefonuma bakıyor, Pickett'in ortadan kaybolmasıyla ilgili haberleri okuyor, kanallar veya kanalların sonuyla ilgili bağlantı kurabileceğim bir şeyler arıyordum. Noah'ya, aramaya devam edeceğim derken ciddiymdim fakat elimizdeki ipuçları pek ipucuna benzemiyordu.

"Jar Jar'ı sevmek istiyorum çünkü Jar Jar'dan nefret etmek çok klişe ama hakikaten *en kötüsü* o," dedi Daisy. "Kendi yazdığım kurguda onu yıllar önce öldürdüm. Çok harika bir histi." Midem altüst olmuştu ama telefonuma odaklandım. "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Pickett soruşturması haberlerine bakıyorum, yeni bir şey var mı diye. Noah çok feci halde, ben de... Ne bileyim. Ona bir şekilde yardım etmek istiyorum."

"Holmesy, ödülü aldık. Bitti artık. Kazandığını anlamıyorsun, senin sorunun da bu."

"Evet," dedim.

"Yani Davis bize ödülü peşini bırakalım diye verdi. Bırak o zaman."

"Evet, tamam," dedim. Haklı olduğunu biliyordum fakat bu kadar kötü davranmak zorunda değildi.

Konunun kapandığını düşünüyordum ki birkaç saniye sonra filmi duraklatıp konuşmaya devam etti. "Yani şöyle bir şey var, zavallı meteliksiz kızın zengin olup gerçeklerin

paradan daha değerli olduğunu fark edip sonra tekrar zavallı meteliksiz kız olarak kahramanlığını kanıtladığı bir masal yaşanmayacak, tamam mı? Pickett kayb olduğu için herkesin hayatı daha iyi. Peşini bırak artık.”

“Kimse senden paranı almıyor,” dedim kısık sesle.

“Seni seviyorum, Holmesy ama kafanı çalıştır.”

“*Tamam,*” dedim.

“Söz mü?”

“Evet, söz.”

“Kalp kırıyoruz ama sözlerimizden dönmüyoruz,” dedi.

“Buna motto diyorsun ama artık zamanının yüzde doksan dokuzunu Mychal’la geçiriyorsun.”

“Fakat şu anda seninle ve Jar Jar Binks’le takılıyorum,” dedi.

Filmi seyretmeye devam ettik. Bittiği sırada kolumu sıkıp, “Seni seviyorum,” dedi ve aceleyle Mychal’lara gitti.

ON YEDİ

O akşamın ilerleyen saatlerinde Davis'ten mesaj geldi.

O: *Buralarda mısın?*

Ben: *Evet. Görüntülü konuşalım mı?*

O: *Seni gerçek hayatta görebilir miyim?*

Ben: *Olabilir ama gerçek hayatta daha az eğleneliyim.*

O: *Gerçek halini seviyorum. Şimdi olur mu?*

Ben: *Şimdi de olur.*

O: *Kalın giyin. Dışarısı soğuk, gökyüzü de açık.*

Harold'la Pickett'lara gittik. Soğuk havalara pek gelemediğinden motorunda bir şeyler sıkışmış gibi sesler çıkarıyordu fakat benim için direndi, canımın içi.

Parktan Davis'lerin evine gidene kadar kışlık paltom ve eldivenlerime rağmen donmuştum. Hava iyiyken pek üstünde düşünmüyordunuz ancak nefesinizi görebileceğiniz kadar soğuduğunda görmezden gelmek mümkün olmuyordu. Havayı ne zaman düşüneceğinize hava karar veriyordu, siz değil.

Ben yürürken kapı açıldı. Davis kanepede Noah'nın yanına oturmuştu, hep oynadıkları yıldız savaşı video oyununu oynuyorlardı. "Selam," dedim.

"Hoş geldin," dedi Davis.

"N'aber?" diye ekledi Noah.

"Koçum," dedi Davis kalkarken. "Aza üstünü başını çıkarmadan biraz yürüyüşe çıkacağız. Hemen döneriz, tamam mı?" Uzanıp Noah'nın saçlarını karıştırdı.

"Tamam," dedi Noah.

"Daisy'nin hikâyelerini okudum," dedim, yürürken. Golf sahasının çimleri, ailedeki tek golfçü aylardır kayıp olmasına rağmen hâlâ kısa ve mükemmeldi.

"Bayağı iyiler değil mi?"

"Bilmem. Ayala'nın ne kadar felaket olduğuna takıldım."

"O kadar kötü değil. Sadece endişeli."

"Hikâyelerdeki problemlerin yüzde yüzü ondan kaynaklanıyor."

Omzuyla beni oyuncu bir tavırla dürttü. “Kız benim hoşuma gidiyor ama galiba önyargılıyım.”

Araziyi baştan sona yürüdükten sonra sonunda havuz başında durduk. Davis telefonunda bir tuşa basınca havuz örtüsü katlanarak açıldı. Yan yana duran şezlonglara oturduğumuzda Davis sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakarken ben de havuzdan soğuk havaya yükselen buharı seyretmeye başladım. “İçine düşülecek bu sonsuzluk dururken neden kendi içine bu kadar kapandığını anlayamıyorum.”

“Kimin?”

“Noah’nın.” Elini ceket cebine attığını gördüm. Bir şey çıkarıp elinde döndürmeye başladı. Önce kalem olduğunu sandım fakat iskambil kartlarıyla oynayan bir sihirbaz gibi parmaklarının arasında ritmik hareketlerle çevirince Iron Man olduğunu fark ettim. “Beni yargılama,” dedi. “Kötü bir haftaydı.”

“Bence Iron Man hiç de süperkahraman gibi de...”

“Kalbimi kırıyorsun, Aza. Bak, Satürn’ü görüyor musun?” Iron Man’i sopa gibi tutarak bir gezegen ile yıldız arasındaki farkın nasıl anlaşılacağını ve takımyıldızların yerlerini gösterdi. Galaksimizin, hatta çoğu galaksinin büyük birer sarmal olduğunu söyledi. “Şu an görebildiğimiz her bir yıldız o sarmalın içinde. Devasa bir şey.”

“Merkezi var mı?”

“Evet,” dedi. “Tüm galaksi acayip büyüklükte bir kara deliğin etrafında dönüyor. Ama çok yavaş. Yani güneş sis-

temimizin galaksinin yörüngesinde bir tur atması yaklaşık iki yüz yirmi beş milyon Dünya yılı sürüyor.”

Galaksi sarmallarının sonsuz olup olmadığını sordumda, hayır, dedi, sonra benim sarmallarımı sordu.

Ona, zehirlenmekten çok fena korktuğu için karısı hazırlamadığı takdirde katiyen yemek yiyemeyen Kurt Gödel diye bir matematikçiden bahsettim. Bir gün karısı hasta düşüp hastaneye kaldırılınca Gödel yemek yemeyi bırakmıştı. Gödel’in açlıktan ölmenin zehirlenmekten çok daha büyük bir risk olduğunu bilmesine rağmen yemek yiyemediğini, bu yüzden öldüğünü anlattım. Yetmiş bir yaşında. Yetmiş bir sene boyunca iblisiyle beraber yaşamış, en sonunda iblis onu yenmişti.

Hikâyenin sonunda, “Başına bunun geleceğinden mi endişeleniyorsun?” diye sordu.

“Çok acayip bir şey, deli olduğunu bilip de bununla ilgili bir şey yapamamak yani. Normal olduğuna filan inanmıyorsun zaten. Bir sorun olduğunu gayet de biliyorsun. Fakat düzeltmenin yolunu bir türlü bulamıyorsun. Çünkü emin olamıyorsun ki. Kendini Gödel’in yerine koy, yemeğinin zehirli olmadığından emin olamazsın.”

“Başına bunun geleceğinden mi endişeleniyorsun?” diye sordu tekrar.

“Pek çok şeyden endişeleniyorum.”

O kadar uzun süre konuştuk ki tepemizdeki yıldızlar yer değiştirdi, ta ki “Yüzmek ister misin?” diye sorana dek.

“Biraz soğuk,” dedim.

“Havuz suyu sıcak,” diye cevap verdi. Ayağa kalkıp gömleğini çıkardı, sonra ben bakarken kotunu aşağı sıyırdı. Kotunu çıkarmasını seyretmek hoşuma gitmişti. Zayıftı ama vücudunu beğeniyordum; yumuşak ama güçlü görünen sırt kaslarını, diken diken olmuş bacaklarını. Titreyerek suya atladı. “Fevkalade,” dedi.

“Mayom yok.”

“Sütyenin ve külodun varsa *görece* bikini sayılır.” Gülüp paltomu çıkardıktan sonra ayağa kalktım.

“Arkanı döner misin?” diye sordum. Müstakbel milyarderin, suni ormanının bir yerlerinde gizlendiği loş teraryuma döndü.

Kotumu çeke çeke çıkarıp soyundum. Teknik olarak çıplak olmamama rağmen öyle hissediyordum ama kollarımı indirip, “Tamam, şimdi dönebilirsin,” dedikten sonra onun yanından ılık havuza bıraktım kendimi; ellerini suyun altında belime koydu ama beni öpmeye çalışmadı.

Teraryum arkasındaydı, artık gözlerim karanlığa tam olarak alıştığından bir dalın üstünde duran tuataranın karkızıl gözlerinin tekiyle bizi izlediğini görebiliyordum. “Tua bizi seyrediyor,” dedim.

“Tam bir sapık,” diye karşılık verip hayvana döndü. Yeşil derisinde sarımsı bir tür yosun yetişiyordu ve aralık ağzıyla nefes alıp verdiğinden dişlerini görebiliyordum. Minyatür timsah kuyruğu aniden kıpırdayınca Davis irkilip bana sokuldu, sonra kahkaha attı. “O yaratıktan nefret ediyorum.”

Çıktığımızda hava buz gibiydi. Havlumuz olmadığı için giysilerimiz elimizde, eve kadar koştuk. Noah hâlâ kanepeye aynı oyunu oynuyordu. Hızla yanından geçip mermer basamaklardan yukarı çıktım.

Giyindikten sonra Davis'in yatak odasına geçtik. Iron Man'i komodinine koyup teleskopunun nasıl çalıştığını göstermek için yere eğildi. Bir çeşit uzaktan kumandaya birtakım koordinatlar girince teleskop kendi kendine hareket etti. Durduğunda Davis bakmak için uzandı, sonra bana yer açtı.

"Bu Tau Ceti," dedi. Teleskopun yakınlaştırdığı yerde karanlık ve titrek bir beyaz ışık diski haricinde hiçbir şey göremiyordum. "On iki ışık yılı ötede, güneşimize benziyor ama daha küçük. Aslında iki gezegeni yaşama elverişli olabilir, muhtemelen değildir ama bir ihtimal. En sevdiğim yıldız."

Ne görmem gerektiğini bilmiyordum... diğerleri gibi bir daireydi işte. Ama sonra açıkladı.

"Ona bakıp Tau Ceti'nin güneş sistemindeki gezegenlerde yaşayan birine, bizim güneşimizin ışığının nasıl görüldüğünü düşünmeyi seviyorum. Şu anda bizim on iki yıl öncesinden kalan ışığımızı görüyorlar; gördükleri ışıktaki annemin daha yaşayacak üç senesi var. Bu ev daha yeni inşa edilmiş ve annemle babam sürekli mutfağın şekli yüzünden tartışıyor. Gördükleri ışıktaki seninle ben hâlâ ufağız. Daha önümüzde nice güzel ve kötü an var."

"Önümüzde hâlâ nice güzel ve kötü an var," dedim.

"Öyle değildir umarım," dedi. "Umarım en kötülerini geride kalmıştır."

Tau Ceti'nin on iki yıl önceki ışığından çekilip Davis'e baktım. Elini tuttum, bir yanım onu sevdiğimi söylemek istiyordu fakat gerçekten sevdiğimden emin değildim. Kalplerimiz aynı yerlerden kırılmıştı. Bu da sevgiye benzer bir şeydi ama belki de ta kendisi değildi.

Ailede ölü birinin olması çok fenaydı ve eski ışıktaki teselli aramanın nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Bundan üç yıl sonra başka bir yıldızı seveceğini biliyordum; seyredebileceği daha eski bir ışığı. Zaman ona da yetiştiğinde daha uzak bir yıldızı sevecekti, sonra daha da uzak, çünkü ışığın şimdiki zamana yetişmesine izin veremezsiniz. Yoksa unutturdunuz.

Bu yüzden babamın fotoğraflarına bakmayı seviyordum. Aynı şeydi esasen. Fotoğraflar, ışık ve zamandan ibaretti.

"Gitmem lazım," dedim kısık sesle.

"Bu hafta sonu görüşür müyüz?"

"Olur," dedim.

"Bir sonraki sefere sizin evde takılabilir miyiz?"

"Tabii," dedim. "Annem tarafından taciz edilmeyi sorun etmezsen."

Etmeyeceğine güvence verdi, sarılıp vedalaştıktan sonra onu odasında tek başına bıraktığımda tekrar teleskopuna eğilmişti.

Akşam eve döndüğümde anneme, Davis'in hafta sonu bize gelmek istediğini söyledim. "Kendisi erkek arkadaşın mı oluyor?" diye sordu.

"Öyle sanırım," dedim.

"Sana dengi gibi davranıyor mu?"

“Evet.”

“Senin onu dinlediğin kadar seni dinliyor mu?”

“Yani konuşma konusunda pek iyi değilim. Ama evet. Beni dinliyor. Gerçekten tatlı biri ve sen de hayatının belli bir noktasında bana güvenmek zorunda kalacaksın, farkında mısın?”

İç geçirdi. “Hayatta tek istediğim, seni kendime saklamak. Acılardan, sıkıntılardan, her şeyden sakınmak.” Ona sarıldım. “Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Gülümsedim. “Evet, anne. Beni sevdiğini biliyorum. Bu konuda kesinlikle endişen olmasın.”

O akşam yattıktan sonra Davis’in blog’una göz attım.

“İnanma yıldızların alevine, / İnanma güneşin devindiğine.” —WILLIAM SHAKESPEARE

Kendisi deviniyor tabii ki... yani etrafımızda değil de kendi yörüngesinde. Shakespeare bile temel prensiplere dair temel gerçekler varsayıp sonunda hatalı çıkmış. Benim inandığım veya senin kandığın kim bilir ne yalanlar vardır. Nelerden şüphe etmememiz gerektiğini kim bilir.

Bu gece gökyüzünün altında bana dedi ki, “Neden benimle ilgili olanların hepsinde *Fırtına*’dan alıntı var? Kazazede olduğumuz için mi?”

Evet. Evet, kazazede olduğumuz için.

Okuduktan sonra her ihtimale karşı sayfayı yeniledim ve birkaç dakika önce yayınlanmış yeni bir yazı çıktı.

“Klasik müzikte bir deyiş vardır. Derler ki, ‘Çayırlara taşlık.’ Ancak öyle tasvir edilebilecek geceler için kullanılır: Duvarlar yoktu, nota sehpaları yoktu, hatta enstrüman bile yoktu. Tavan yoktu, zemin yoktu, hep birlikte çayırlara taşlık. Bir duyguyu betimler.” —TOM WAITS

Şu an bunu okuduğumu biliyorum. (Selam.) Bu gece çayırlara taşmışız gibi hissettim, tek farkı, müzik çalmıyorduk. En güzel sohbetlerde ne konuştuğumu bile hatırlamazsın, sadece nasıl hissettirdiği kalır aklında. Havuzun yanında uzanırken sanki orada değil gibiydik. Bedenin giremediği, tavanı ve duvarları ve zemini ve enstrümanları olmayan bir yerdeymişiz gibi hissettim.

Ve bununla gecemi sonlandırmalıydım. Fakat yatıp uyumak yerine Ayala öyküleri okuyarak kendime işkence etmeye karar verdim.

Davis’in ondan nasıl hoşlandığını anlayamıyordum. Korkunç biriydi; müthiş bencildi ve daima sinir bozucuydu. Bir partide Rey, “Tabii ki Ayala da gelince asla gerçek bir parti gibi olmuyor çünkü partilerde insan eğlenir,” diyordu.

Nihayet siteden çıktım ama bilgisayarı bırakıp da uyumayı başaramadım. Onun yerine kendimi Wikipedia'dan hayran kurgusu ve Yıldız Savaşları hakkında bir şeyler okurken buldum, sonra bir baktım insan mikrobiyotası ve insanların mikrobik dengesinin nasıl şekillendiği ve kimi durumda insanları öldürdüğüne dair eski makaleleri tekrar okuyorum.

Bir ara şu cümleye denk geldim: "Memelilerin beyinleri sindirim yolundan sürekli olarak interoseptif sinyaller alır, bu sinyaller vücudun başka bölgelerinden gelen interoseptif bilgiler ile çevreden edinilen bağlamsal verilerle birleşir ve genellikle 'beyin bağırsak veri akış eksenı' olarak adlandırılan ancak 'beyin bağırsak veri akış döngüsü' olarak adlandırılması daha uygun olan yolla sindirim sistemindeki hedef hücrelere toplu bir yanıt gönderir."

Bu cümlemin pek çok insanı dehşete sürükleyecek türde bir cümle olmadığının farkındayım ancak ben donakalmıştım. Bakterilerimin, düşünmemi etkilediğini söylüyordu; direkt etkilemiyor, gönderdikleri bilgilerle bağırsağımı beynimle iletişime geçiriyorlardı. *Belki bu düşünceyi bile düşünmüyorsunuz. Belki düşüncelerin enfeksiyon kapmıştır.* Bu makaleleri okumamalıydım. Yatıp uyumalıydım. *Artık çok geç.*

Annemin yattığından emin olmak için kapının altından ışığı kontrol ettikten sonra gizlice banyoya gittim. Yarabandını değiştirirken öncekini dikkatle inceledim. Kan vardı. Çok değildi ama kan vardı. Hafiften pembeydi. Enfeksiyon kapmamıştı. Kanıyordu çünkü yara kabuk bağlamamıştı. *Ama kapmış da olabilir. Kapmamış. Emin misin? Bu sabah*

temizledin mi ki? Muhtemelen. Her seferinde temizliyorum. *Emin misin?* Lanet olsun, yeter.

Ellerimi yıkadım, yeni yarabandını yapıştırdım ama dibe indikçe iniyordum. Hızla ecza dolabını açtım. Aloe kokulu dezenfektanı çıkardım. Bir büyük yudum içtim, sonra bir yudum daha. Başım döndü. Bunu yapmamalısın. Saf alkol bu lanet şey. Seni hasta edecek. *Tekrar yaparsan daha iyi olur.* Dilimin üstüne biraz daha döktüm. Bu kadar yeter. Bundan sonra temizlenmiş olacaksın. *Son bir yudum daha.* Onu da yuttum. Bağırsağım gurulduyordu. Midem ağrıyordu.

C. diff *bazen yararlı bakterileri temizlediğinde gelip yerleşiyor. Dikkatli olmalısın.* Harika, önce içmemi söylüyorsun, sonra içmememi.

Odama dönmüştüm, örtülerin üstünde sıırıslıklam terliyordum, vücudum nemli ve soğuktu, ceset gibiydi. Aklımı başıma toplayamıyordum. Dezenfektan içmek seni daha sağlıklı yapmayacak, geri zekâlı manyak. *Ama beyninle konuşabiliyorlar. ONLAR beynine ne düşüneceğini söyleyebiliyor ama sen söyleyemiyorsun. İpler kimin elindeymiş bakalım?* Yapma, lütfen.

Düşünceyi düşünmemeye çalıştım fakat tasmalı bir köpekmişim gibi nefesimi kesercesine boğazıma asılıyordu. Midem gurulduyordu.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Düşünceye teslim olmak bile sadece anlık bir rahatlık vermişti. Dr. Singh'in yıllar önce, sarmalların bu kadar kötü olduğu ilk seferde sorduğu bir soruya geri döndüm: *Kendine zarar verme ihtimalin olduğunu düşünüyor musun?* Ancak zarar veren kimdi,

gören kim? Zarar vermiyor *değildim* ama kime veya neye, bilemiyordum; cümlelerin tüm zamirleri ve tüm nesneleri, tüm hepsinin soyutluğuyla bulanıklaşmış, tüm kelimeler lisandışılığın dibine indikçe iniyordu. *Sen bizsin. Sen sizsin. Sen bir o, sen bir şu, sen bir onlarsın.* Bir ben verin, bir ben'e krallığım feda.

Kayıp gidiyordum fakat bu bile metaforu. Dalıyordum... ancak bu da. Duygunun kendisini betimleyemiyordum, ben *ben* değilim demek haricinde. Başka birinin ruhunda dövülüyordu demirim. Lütfen kurtarın beni. Beni kim kaleme alıyorsa, çıkar beni bundan. Her şeyi veririm, kurtulmak için bundan.

Ama çıkamıyordum.

Üç kar taneciği, dört birden.

Varıverdi, nicesi hepten.

ON SEKİZ

Annem saat 06.50'de beni uyandırdı. "Alarmını duymamışsın?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım. Odam hâlâ karanlıktı. "İyiyim," dedim. "Eminsin?"

"Evet," deyip, kendimi yataktan çıkmaya zorladım.

Sadece otuz iki dakika sonra okuldaydım. Şahane görünmüyordum fakat lisemizin öğrenci nüfusunu etkilemeye çalışmayı çok önce bırakmıştım.

Daisy ön basamaklarda tek başına oturuyordu. "Uykulu görünüyorsun," dedi, yanına giderken. Bulutlu, güneşin sadece bir varsayım olabileceği günlerdendi.

"Uzun bir geceydi. Sen nasılsın?"

"Harika fakat son zamanlarda en yakın arkadaşım ile doğru dürüst görüşemiyorum. Okuldan sonra takılalım mı? Applebee's'te?"

“Olur,” dedim.

“Bir de arabamı annem kullanıyor da, birlikte gitsek olur mu?”

Öğlen yemeğini, annemin “yorgun gözlerime” dair endişelendiği standart yemek sonrası görüşmesini, tarih dersini, sonra istatistiği atlattım. Tüm sınıflarda ruh emici floresanlar her şeyi hastalıklı bir tabakayla kaplıyordu ve gün geçmek bilmiyordu, ta ki son zil beni serbest bırakana kadar. Harold’a ulaştım, sürücü koltuğuna oturdum ve Daisy’yi bekledim.

Pek uyuyamıyordum. Pek düzgün düşünemiyordum. O dezenfektan aslında saf alkol; içmeye devam edemezsin. Muhtemelen Dr. Singh’i araman lazım ama sonra sekreteriyle konuşup yabancı birine deli olduğunu anlatmak zorunda kalıyorsun. Dr. Singh’in geri arayıp o anlayışlı sesiyle, ilaçlarımı her gün alıp almadığımı sormasına dayanamayacağım. Zaten işe yaramıyorlar ki. Hiçbir şey yaramıyor. Üç farklı ilaç ve beş yıl boyunca davranış terapisi aldıktan sonra geldiğimiz nokta bu.

Aniden Daisy’nin yolcu kapısını açmasıyla kendime geldim. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Arabayı çalıştırdım. Sırtım dikleşmişti. Park yerinden geri geri gidip bahçeden çıkan araba kuyruğunda beklemeye başladım. “İsmimi doğru dürüst değiş-

tirmemişsin bile,” dedim. Sesim cılız çıkıyordu ama yavaş yavaş dile geliyordum.

“Ne?”

“Ayala, Aza. Alfabenin başından sonuna, sonra tekrar başa. Takıntıları vermişsin. Benim kişiliğimi vermişsin. Okuyan herkes, hakkımda ne düşündüğünü anında anlar. Mychal. Davis. Muhtemelen okuldaki herkes.”

“Aza,” dedi Daisy. Gerçek ismimi sesinden duymak ters geliyordu. “Sen o değil...”

“Siktir oradan.”

“On bir yaşından beri yazıyorum ve *tek bir tanesini bile okumadın.*”

“Hiç istemedin.”

“Başlarda *gayet* de istedim. Hem de kaç kere. Sonra okuyacağım deyip asla okumamandan usandım. İkincisi, istememe gerek bile olmamalı ki. Kendine dair bitmek tükenmek bilmeyen tefekkürünü üç saniyeliğine bir kenara bırakıp başka insanların ilgi alanlarına kafa yorabilirsin. Ayala’yı yedinci sınıfta uydurdum, tamam mı? Bektan bir şey yaptığımı kabul ediyorum ama artık kendine has bir karakter. O sen değilsin, tamam mı?” Hâlâ milim milim okulun parkından çıkıyorduk. “Yani seni seviyorum ve senin suçun olmadığının farkındayım fakat anksiyeten, felaketlere davetiye çıkarıyor.”

Nihayet okuldan çıkıp Meridian’dan otobana doğru gitmeye başladık. Tabii ki konuşmaya devam etti. Her zaman ederdi. “Özür dilerim, tamam mı? Ayala’yı yıllar önce öldürmeliydim. Ama evet, haklısın, benim için bir çeşit

başa çıkma yöntemi... yani ne diyebilirim ki, hakikaten insanı bitap düşürüyorsun.”

“Evet, sırf arkadaşlığımız yüzünden son iki ayda elli bin doların ve bir erkek arkadaşın oldu. Haklısın, korkunç biriyim. Benim için ne yazmıştın? *Faydasız*. Faydasızım ben.”

“Aza, o sen *değilsin*. Ama sen... inanılmaz bencilsin. Yani ruhsal sorunların filan olduğunu biliyorum ama seni şey yapıyorlar... anla işte.”

“Anlamıyorum açıkçası. Beni ne yapıyorlar?”

“Mychal bir kere senin için hardal gibi demişti. Az yiyince harika ama fazlan... fazla geliyor.”

Karşılık vermedim.

“Özür dilerim. Bunu söylememeliydim.”

Kırmızı ışıktaki duruyorduk, yeşil yanınca Harold'ın gazına biraz fazla kaba davrandım. Yanaklarım alev almış gibi geliyordu ama ağlamanın mı yoksa çılgılık atmanın mı eşiğindeydim, bilemiyordum. Daisy devam etti. “Ama ne demeye çalıştığımı anlamışsındır. Yani, annemle babamın ismi ne mesela?”

Cevap vermedim. Cevabı bilmiyordum. Sadece uzun bir nefes alıp kalp atışımı göğsüme indirmeye çalıştım. Daisy'nin, nasıl bir fiyasko olduğumun altını çizmesine gerek yoktu. Biliyordum zaten.

“Ne iş yapıyorlar? En son ne zaman bizim eve geldin, beş yıl önce mi? Sözde en yakın arkadaşım olacaksın ama daha evcil hayvanım var mı yok mu onu bile bilmiyorsun.

Hayatım nasıl, neler yaşıyorum haberin dahi yok ve resmen patolojik olarak o kadar meraksızsın ki neyden haberinin olmadığından bile haberin yok.”

“Kedin var,” diye fısıldadım.

“Hiçbir fikrin yok! Sana her şey o kadar kolay geliyor ki. Yani sen annenle fakir olduğunuzu filan zannediyorsun ama dişine tel taktırabildin mesela. Sikerler. Bir araban var, bir bilgisayarın var, bir sürü eşyan var ve sen bunu *doğal* zannediyorsun. İçinde kendi odan olan kendine ait bir evinin olması, ödevlerine yardım eden bir annenin olması normal zannediyorsun. Ayrıcalıklı olmadığını zannediyorsun ama her şeyin var. Benim için nasıl olduğunu bilmiyorsun ki zaten sormuyorsun da. Adını bile bilmediğin sinir bozucu sekiz yaşındaki kardeşimle oda paylaşıyorum ama sen kal-kıp beni paramı üniversite için biriktirmeyip araba aldığım için yargılayabiliyorsun fakat *hiçbir fikrin yok*. Kendini hiç düşünmeyen, paraya burun kıvrılabilecek, dört dörtlük bir kahraman olmamı istiyorsun ama bundan ancak siktiriboktan bir hayal olur. Fakirlik seni saf veya başka bir sikim yapmıyor. Sadece boktan bir şey. Hayatım nasıl bilmiyorsun. Azıcık zaman ayırıp öğrenmeye tenezzül bile etmedin, beni yargılamaya asla hakkın yok.”

“Adı Elena,” dedim kısık sesle.

“Senin için çok zor olduğunu düşünüyorsun, eminim beyninin içinde öyledir ama... anlayamazsın çünkü ayrıcalıklarının senin için aldığın nefesten farkı yok. Parayı görünce dedim ki aynı oluruz artık. Hep sana yetişmeye

çalışıyordum, sen bilgisayarda ne kadar hızlı yazıyorsan ben de telefonda öyle yazmaya çalışıyordum ki bizi yakınlılaştırır filan zannediyordum ama tek hissettirdiği... yani şımarıksın resmen. Bunların hepsine kendini bildin bileli sahipsin ve her şeyi ne kadar kolaylaştırdıklarına dair hiçbir fikrin yok çünkü asla bir saniye bile durup başka birinin hayatını düşünmüyorsun.”

Kusacak gibiydim. Otobana bağlandık. Aklıma hâkim olamıyordum; kendimden nefret ediyordum, ondan nefret ediyordum, hem haklı hem haksız olduğunu düşünüyordum, hem hak ettiğimi hem hak etmediğimi düşünüyordum.

“Sence benim için kolay mı?”

“Ben öyle demek...”

Ona döndüm. “YETER ARTIK SUS. Lanet olsun, yeter, on yıldır çeneni bir an kapamadın. Düşüncelerimin içinden bir türlü çıkamadığım için benimle takılmak eğlenceli değil diye özür dilerim ama *gerçekten* hiçbir çıkış yolu olmadan, tek bir nefes bile alamadan düşüncelerinin içinde kapalı kaldığını bir hayal et çünkü benim hayatım tam olarak böyle. Mychal’ın zekice benzetmesini kullanacak olursam, hardal haricinde HİÇBİR ŞEY yemediğini hayal et, HER SANİYENİ hardalla geçirmek zorunda kaldığını düşün ve madem benden o kadar nefret ediyorsun o zaman benden...”

“HOLMESY!” diye haykırdı ama çok geçti. Kafamı kaldırdığım anda trafik durmasına rağmen hızlandığımı gördüm. Daha ayağımı frene bile götüremeden önümüzdeki cipe çarptık. Bir saniye sonra arkadan bir şey bize bindirdi.

Acı tekerlek sesleri. Kornalar. Başka bir çarpışma sesi daha, bu sefer daha küçük. Sonra sessizlik.

Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum ama yapamadım çünkü her nefes canımı yakıyordu.

Küfrettim ama ağzımdan tek çıkan *ahhhhhggg* oldu. Kapıya elimi attım fakat o anda kemerimin hâlâ takılı olduğunu fark ettim. Daisy'ye baktım, o da bana bakıyordu. "İyi misin!" diye bağırdı. Her nefesle inlediğimi fark etmiştim. Kulaklarım çınılıyordu. "Evet," dedim. "Sen?" Acıdan başım dönüyordu. Yavaş yavaş gözlerim kararıyordu. "Galiba," dedi. Nefes almaya çalıştığım sırada gözlerim o kadar karar-mıştı ki hiçbir şey göremiyordum adeta. "Arabadan inme, Holmesy. Yaralandın. Telefonun yanında mı? Ambulans çağırmamız lazım."

Telefon. Kemerimi çıkarıp kapıyı iterek açtım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama acı beni Harold'ın koltuğuna geri çekti. Siktir. *Harold*. Takım elbiseli bir kadın göz hizama eğildi. Hareket etmememi söyledi ama etmem gerekiyordu. Kendimi zorla kaldırdım ve bir dakika boyunca acıdan kör oldum fakat sonra siyah benekler dağılır gibi olunca hasarı gördüm.

Harold'ın bagajı, tıpkı kaputu gibi içeri göçmüştü, sis-mograf ölçümlerine benziyordu; olduğu gibi duran sadece yolcu bölümüydü. Harold beni bir kez olsun yarı yolda bırakmamıştı, ben bıraktığımda bile.

Bagaja doğru düşe kalka giderken ağırlığımı Harold'a verdim. Bagaj kapağını açmaya çalıştım ama ezilmişti. Bagajı

yumruklamaya başladım, her nefeste haykırıyordum. “Siktir olamaz, olamaz, olamaz. Mahvoldu. Mahvoldu.”

“Dalga mı geçiyorsun,” dedi Daisy, Harold’ın arkasına doğru yürürken. “Arabayı mı kafaya takıyorsun? Altı üstü araba, Holmesy. *Ölüyorduk* neredeyse, sen arabaya mı üzülüyorsun?”

Harold’ın plakası kayana kadar bagajı yumrukladım ama bir türlü açamadım.

“*Arabaya* mı ağlıyorsun?”

Kilidi görebiliyordum ama bir türlü ittirip açamıyordum ve kapağı kaldırmak için her hareket ettiğimde kaburgama saplanan acıdan gözlerim kararıyordu fakat nihayet kolumu içeri sokabilecek kadar aralamayı başardım. Yoklaya yoklaya babamın telefonunu buldum. Ekranı paramparçaydı.

Açma düğmesine bastım fakat kırılmış camın altındaki ekrandan sadece puslu gri bir ışık yayılıyordu. Zor bela sürücü kapısına kadar tekrar gidip Harold’ın koltuğuna yığıldım, alnımı direksiyona dayadım.

Fotoğrafların yedeklendiğini, hiçbir şeyin aslında kaybolmadığını biliyordum. Fakat onun telefonuydu işte. Onu tutmuştu, onunla konuşmuştu. Onunla benim resimlerimi çekmişti.

Başparmağımla çatlak camı okşadım, ağlıyordum, ta ki birinin omzumu tuttuğunu hissedene kadar. “Benim adım Franklin. Bir araba kazası geçirdiniz. Ben itfaiyeciyim. Hareket etmemeye çalışın. Ambulans yolda. İsminiz nedir?”

“Aza. Bir şeyim yok.”

“Biraz daha dayan, Aza. Bugün günlerden ne, biliyor musun?”

“Babamın telefonu,” dedim. “Onun telefonu ama...”

“Bu onun arabası mı? Kızacağından mı korkuyorsun? Aza, ben bu işi çok uzun zamandır yapıyorum ve inan bana, baban sana kızmayacak. Başına bir şey gelmediği için mutlu olacak.”

Sanki içimden parçalara ayrılıyordum, benliklerim süpernovalar gibi aynı anda hem patlıyor hem içe çöküyordu. Ağlamak canımı yakıyordu fakat o kadar uzun süredir ağlamamıştım ki durmak istemiyordum. “Neresi acıyor?” diye sordu.

Göğüs kafesimin sağını gösterdim. Bir kadın geldi, sırt tahtası kullanmalarına gerek olup olmadığına dair konuşmaya başladılar. Başımın döndüğünü söylemek istiyordum ki düştüğümü hissettim ancak düşülecek bir yer bile yoktu.

Ayıldığımda sırt tahtasına bağlanmış, ambulansın tavanına bakıyordum, bir adam suratıma bir oksijen maskesi tutuyor, uzaklardan sirenler geliyor, kulaklarım hâlâ çınılıyordu. Sonra tekrar dibe indim, indim, indim ve bir koridorda hastane sedyesindeydim, annem tepemde durmuş, kızarmış gözlerinden makyaj akıyordu. “Yavrum. Aman Tanrım. Bebeğim, iyi misin?”

“İyiyim,” dedim. “Galiba kaburgam filan çatladı. Babamın telefonu kırıldı.”

“Olsun, önemli değil. Her şeyin yedeğini almıştık. Beni aradılar, yaralandığını söylediler, başka bir şey demediler ben de...” derken ağlamaya başladı. Adeta Daisy’nin üstüne yığılınca onun da orada olduğunu fark ettim, köprücükke-miğinde kırmızı bir şerit vardı.

Kafamı çevirip sedyenin yukarısındaki parlak floresan ışığa bakarken yüzümde sıcak gözyaşlarımı hissettim, sonunda annem, “Seni de kaybedemem,” dedi.

Bir kadın gelip beni tomografi çektirmeye götürünce bir süreliğine hem annemden hem Daisy’den, beceriksizlik abidesi bir evlat ve arkadaş olduğum için hissettiğim suçluluk ve korku anaforundan uzaklaştığım için bir nebze rahatladım.

“Araba kazası mı?” diye sordu kadın, duvardaki kaligrafik *nezaket* yazısının önünden iterek götürürken.

“Evet,” dedim.

“O kemerler hayatını kurtarır ama canını da yakar,” dedi.

“Evet. Antibiyotik kullanmam gerekecek mi?”

“Doktorun ben değilim. Testten sonra gelecek o.”

Koluma bağlı seruma, sanki altıma yapıyormuşum gibi hissettiren bir şeyler enjekte ettiler, sonra tomografi cihazının silindirinden geçirdiler ve en nihayetinde sinirleri laçka olmuş anneme teslim ettiler. Beni de kaybedemeyeceğini söylediğinde sesinin nasıl çatladığını unutamıyordum. Odada volta atıp duruyor, Teksas’taki teyzemle amcama mesaj atıyor, sıkıdığı dudaklarının arasından uzun nefesler veriyor, peçeteyle göz makyajını ucundan ucundan siliyordu

ve ben bunları yaptığı her an ne kadar gergin olduğunu hissediyordum.

Daisy hayatında ilk kez konuşmuyordu. “Eve gitmek istiyorsan gidebilirsin,” dedim bir ara ona.

“Eve gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

“Sana kalmış,” dedim. “Ciddiyim.”

“Kalacağım,” diye yanıtlayıp bir anneme bir bana bakarak sessizce oturdu.

ON DOKUZ

“Bir iyi bir kötü haberim var,” diyerek odaya girdi, lacivert önlüklü bir kadın. “Kötü haber, karaciğerinde yırtılma var. İyi haber, büyük bir yırtılma değil. Bir iki gün seni yakından takip edip kanamanın artmadığından emin olacağız, birkaç hafta ağrın olacak ama şimdi söylerim, ağrı kesici verirler, sen de rahat edersin. Sorusu olan?”

“İyileşecek yani?” diye sordu annem.

“Evet. Kanama artarsa ameliyat şart olur ama radyologun raporuna baktım, pek mümkün gibi durmuyor. Ciğer yırtılmalarını düşündüğümüzde, olabilecek en iyi hali bu. Bu açıdan bakacak olursak kızınız bayağı şanslı.”

“İyileşecek yani,” dedi tekrar.

“Dediğim gibi, bir iki gün takip edeceğiz, sonra bir hafta kadar yatak istirahati yapacak. Altı hafta içinde eski haline döner.”

Annem minnettarlık gözyaşlarına boğulurken ben *eski bali* ifadesini kafamda döndürdüm. “Antibiyotik almam gerekecek mi?” diye sordum.

“Gerekmemesi lazım. Ameliyat yapmak zorunda kalırsak gerekir ama şu an gerek yok.” Tüm vücudum rahatlayarak ürperdi. Antibiyotik almıyordum. *C. diff* riski artmıyordu. O zaman buradan basıp çıkmak kalmıştı şimdi.

Doktor bana kullandığım ilaçları sordu, söyledim. Çizelgeye birkaç not aldıktan sonra devam etti: “Birazdan sizi yukarı çıkarmak için birisi gelir, ondan önce de ağrı için bir şey veririz.”

“Bir saniye,” dedim. “Nasıl yani, yukarı?”

“Dediğim gibi, bir iki gün burada kalacaksın ki biz de...”

“Yo, hayır hayır hayır. Hastanede kalamam.”

“Canım,” dedi annem. “Kalman gerek.”

“Hayır, gerçekten kalamam. Yani sahiden, burası asla kalamayacağım tek yer resmen. Lütfen. Eve gidemez miyiz?”

“Kesinlikle önermiyorum.”

Eyvah. Bak, beni dinle, sorun değil. Hastaneye yatırılan birçok insan eve eskisinden de sağlıklı dönüyor. Neredeyse hepsi hatta. *C. diff* enfeksiyonu sadece ameliyat geçirmiş hastalarda sık görülüyor. Antibiyotik bile vermeyecekler. *Ah hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır.*

Daraldıkça daralan girdapta onca yer varken, kendimizi Carmel, Indiana’da bir hastanenin dördüncü katında buluvermiştik.

Üst kata çıktığımızda Daisy gitti ama annem kalıp hastane yatağımın yanındaki arkası yatırılabilen koltuğa bana dönük halde uzandı.

O gece uyurken üstüme vuran nefesini hissedebiliyordum, dudakları aralık, makyaj bulaşmış gözleri kapalıydı ve ciğerlerinden çıkan mikropolar yanağıma sürünüyordu. Yan dönemiyordum çünkü ilaçlara rağmen acı felç ediciydi, kafamı çevirdiğimde de nefesi saçlarımı suratıma üflediğinden dayanmaya çalıştım.

Kıpırdanıp benimle göz göze geldi. “İyisin?”

“Evet,” dedim.

“Canın acıyor mu?” Başımı yukarı aşağı salladım. “Sekou Sundiata bir şiirinde, vücudun en önemli kısmından bahsederken, ‘ne kalp ne akciğer ne de beyin. Vücudun en büyük, en mühim yeri, acıyan yeri’ diye yazmış.” Annem elini bileğime koyup tekrar uyuyakaldı.

Morfin veya artık her neyin etkisindeydim kim bilir fakat uyuyamıyordum. Yan odalardaki bipleme seslerini duyabiliyordum ve tamamen karanlık değildi ve iyi niyetli yabancılar bedenimden kan almaya ve/veya kan basıncımı ölçmeye geliyorlardı ama hepsinden önemlisi, biliyordum: *C. diff*’in vücudumu istila ettiğini, havada süzüldüğünü biliyordum. Telefonumdan, hastaneye safrakesesi ameliyatı olmak veya böbrektaşı yüzünden gelip mahvolarak çıkan sayfalar dolusu hasta öyküsü okudum.

C. diff’in olayı, aslında herkesin içinde olmasıydı. Hepimizde vardı, kuytuda gizleniyordu ama kimi zaman kontrolden çıkıyor, yönetimi ele geçirip iç organlarınıza

saldırmaya başlıyordu. Kimi zaman oluveriyordu işte. Kimi zaman oluyordu çünkü başkasının *C. diff*'ini yutuyordunuz, o da sizinkinden azıcık farklı oluyordu, sonra sizinkiyle karışmaya başlıyordu ve *küüt*.

Beynim vızır vızır düşünür, bunu nasıl sorun olmaktan çıkaracağını bulmaya çalışırken kollarım ve bacaklarım ufak ufak seğiriyordu. Serumun bağlı olduğu makine bipliyordu. Parmağımdaki yarabandını en son ne zaman değiştirdiğimi bile hatırlayamıyordum. *C. diff* içimde ve her yanımdaydı. Bir beden dışında aylarca hayatta kalabilir, yeni konakçısını bekleyebilirdi. Dünyadaki tüm büyük hayvanların –insan, inek, penguen, köpekbalığı– toplam ağırlığı aşağı yukarı 1.1 milyar ton. Dünyadaki bakterilerin ise toplam ağırlığı 400 milyar ton. Bizi boğuyorlar.

Her nedense şu *Can't Stop Thinking About You* şarkısı aklıma takılmıştı. Şarkıyı ne kadar düşünürsem o kadar garip bir hal alıyordu. Yani, *aklımdan çıkmıyorsun çıkmıyorsun çıkmıyorsun aklımdan* nakaratı, birisinden başka şey düşünememek tatlı veya romantikmiş gibi bir resim çiziyordu fakat *C. diff* hakkında düşündüğüm şekilde bir oğlanı düşünmenin romantik veya sevimli hiçbir tarafı yoktu. Aklımdan çıkmıyor. Yuvarlanan düşünce dalgalarının arasında tutunacak sabit bir şey bulmaya çalışmak. Sarmallı resim. Daisy senden nefret ediyor ki gayet haklı. Davis'in mikroplu dili, boynunda. Annenin ılık nefesleri. Sırtına yapışmış, terden sırılsıklam hastane önlüğü. Ve diplerde bir yerde benlerden birinin çığlıkları, *çıkart beni buradan çıkart beni buradan çıkart beni lütfen ne istersen yaparım*, ama

düşünceler dönmeye devam ediyor, daralan girdap, kanalın sonu, Ayala'nın aptallığı, Aza ve Holmesy ve bütün uzlaşmaz benliklerim, kendimle meşguliyetim, bağırsağımdaki pislik, *kendinden başka bir şey düşün tiksiniç narsist.*

Telefonumu alıp Daisy'ye mesaj attım: *İyi bir arkadaş olmadığım için özür dilerim. Aklımdan çıkaramıyorum.*

Anında cevap attı: *Önemli değil. Nasılsın?*

Ben: *Hayatını umursuyorum ve bunu göstermediğim için özür dilerim.*

Daisy: *Holmesy sakın ol her şey yolunda kavga ettiğimiz için özür dilerim ama geçecek sorun kalmayacak.*

Ben: *Gerçekten özür dilerim. Düzgün düşünemiyorum.*

Daisy: *Özür dilemeyi bırak. Tatlı ağrı kesicilerden verdiler mi?*

Cevap yollamadım ama ne Daisy'yi aklımdan çıkarabiliyordum ne Ayala'yı ve en önemlisi, içimdeki ve her yanıma saran mikropları aklımdan çıkaramıyordum ki bunu kafaya takarak bile bencillik yaptığımı biliyordum çünkü başkalarının hakiki *C. diff* enfeksiyonlarını kendime dair varsayımlara alet ediyordum. Telafisi yoktu bunun. Bu anın gerçekliğini kanıtlasın diye tırnağımı parmağıma batırdım ama kendimden kaçamıyordum. Kimseyle öpüşemiyordum,

araba kullanamıyordum, duysal ve insanların ikamet ettiğı dünyada işlevlerimi yerine getiremiyordum. Ortak banyoları ve kafeteryaları olan, yabancılarla dolu yurtlarında yaşayabilmek için servet ödenen, içinde delirebileceğın özel alanları olmayan uzaklardaki bir üniversiteye dair nasıl fanteziler kurabilmişim? Üniversiteye burada gitmek zorunda kalacaktım, tabii düşüncelerimi gidebilecek kadar düzene sokabilirsem. Evde annemle birlikte yaşayacaktım, sonrasında da öyle. Hayatını idame ettirebilen bir yetişkin olamayacaktım asla; bir kariyere sahip olmam bile akıldışıydı. İş görüşmelerinde bana, *En büyük zayıflığınız nedir?* diye sorduklarında, mesai saatlerinin büyük kısmını düşünmeye zorlandığım düşüncelerden dehşete kapılmış halde, isimsiz ve şekilsiz bir iblisin etkisinde geçireceğimi açıklayacaktım, yani bu bir sorun olacaksa beni işe almasanız daha iyi olur.

Düşünceler içinizde koloni kuran, başka bir tür bakteriydi. Beyin bağırsak veri akış eksenini düşündüm. *Belki çoktan gitmişsindir. Hapishaneyi mahkûmlar yönetiyordur artık.* İnsandan ziyade kımıl kımıl bir bakteri kolonisisidir. Arıdan ziyade bir sürü.

Annemin suratıma vuran nefesine katlanamıyordum. Avuçlarım terlemişti. Kayıp gidiyormuşum gibi geliyordu. *Bununla nasıl başa çıkacağını biliyorsun.* “Beni öteki yana çevirir misin?” diye fısıldadım ama nefesle karşılık verdi. *Ayağa kalkman gerek.*

Daisy’ye mesaj atmak için telefonu elime aldım ama ekrandaki harfler birbirine giriyordu ve korkunç bir paniğe kapılmışım. Kapının yanında duvara monte edilmiş

el dezenfektanını gördüm. *Tek yolu bu saçmalama, zaten işe yarasa alkolikler dünyadaki en sağlıklı insanlar olurdu sadece ellerini ve ağzını sterilize edeceksin* lütfen başka şey düşün *ayağa kalk* İÇİNDE SIKIŞIP KALMAKTAN NEFRET EDİYORUM *sen bensin değilim sen bizsin değilim daha iyi hissetmek istiyorsun nasıl daha iyi hissedeceğini biliyorsun* beni kusturacak sadece *temizlendiğine emin olacaksın* hiç olamayacağım *ayağa kalk* birey bile değilim sadece derinlemesine sorunlu bir mantık silsilesiyim *ayağa kalkmak istiyorsun* doktor yatmamı söyledi ve son ihtiyacım olan şey ameliyat *ayağa kalk ve serum ayaklığını peşinden götür* çıkar beni bundan *serum ayaklığını odanın köşesine götür* lütfen *ve dezenfektan köpüğü eline pompala, dikkatlice ellerini temizle, sonra ellerine daha fazla köpük al ve o köpüğü ağzına doldur, pis dişlerine ve dişetlerine yay.* Ama onun içinde alkol var, o da hasarlı karaciğerimde parçalanacak C. DIFF'TEN ÖLMEK İSTİYOR MUSUN ama bu mantıksız O ZAMAN KALK VE SERUM AYAKLIĞINLA BİRLİKTE LANET OLASICA DUVARA MONTE EDİLMİŞ EL DEZENFEKTANI KUTUSUNA GİT. Lütfen bırak beni. Her şeyi yaparım. Geri çekilirim. Bu beden senin olabilir. Artık istemiyorum. *Ayağa kalkacaksın. Kalkmayacağım. Ben kendimim, isteklerimden ibaret değilim. Ayağa kalkacaksın. Lütfen. Dezenfektanın oraya gideceksin. Cogito, ergo non sum. Terliyorum çoktan kaptın hiçbir şey böyle acıtmıyor çoktan kapmışsın yapma lütfen Tanrım dur bundan kurtuluş yok bundan kurtuluş yok eski sen bir daha geri gelmeyecek eski sen bir daha geri gelmeyecek bundan ölmek*

mi istiyorsun bundan ölmek mi istiyorsun çünkü öleceksin öleceksin öleceksin öleceksin öleceksin.

Oturur konuma geçtim. Acı içimi kavururken bir an bayılacağımı zannettim. Serum ayaklığına tutunup ayaklarımı sürüdüm. Annemin kıpırdandığını duydum. Umursamadım. Dezenfektan kutusuna bastırıp köpüğü ellerimin her yanına sürdüm. Tekrar bastırıp bir avuç köpüğü ağzıma doldurdum.

“Aza, ne yapıyorsun?” diye sordu annem. Çok ama çok utanıyordum ama yine yaptım çünkü yapmam gerekiyordu. “Aza, yapma!”

Annemin ayağa kalktığını duyduğumda fırsatı kaçırmak üzere olduğumu bildiğim için köpükten bir avuç daha alıp öğürerek ağzıma tıktım. Bulantı içimi dışıma çıkararak beni sarstı ve kustum, göğüskafesimdeki acıdan kör olduğum sırada annem kolumu yakaladı. Soluk mavi hastane önlüğümün her tarafı sarı sarı kusmuk olmuştu.

Arkamda hoparlörden bir ses duyuldu. “Hemşire Wallace, buyurun.”

“Kızım kusuyor. Galiba el dezenfektanı içti.”

Ne kadar iğrenç olduğumu biliyordum. Biliyordum. Artık çok iyi biliyordum. İçime iblis filan girmemişti. Ben iblisin ta kendisiydim.

YİRMİ

Ertesi sabah hastane yatağında uyanıyor, tavan karolarına bakıyorsunuz. İhtiyatla, temkinle bir an bilincinizi tartıyorsunuz. Merak ediyorsunuz, *Bitti mi?*

“Hastane yemekleri iyi görünmüyordu, o yüzden ben de sana kahvaltı hazırladım,” diyor anneniz. “Mısır gevreği.” Çamaşır suyuyla ağartılmış beyaz battaniyeyle büyük ölçüde şekilsiz kılınmış bedeninize bakıyorsunuz.

“Mısır gevreği hazırlanan bir şey değil,” diyorsunuz ve anneniz gülüyor. Yatağınızın ucundaki tablada devasa bir buket çiçek görüyorsunuz; kristal vazosuyla şatafatlı ve muazzam. “Davis’ten,” diyor anneniz. Şimdi daha yakın, şekilsiz bedeninizin tepesinde, elinde bir tepsi yemek tutuyor. Yutkunuyorsunuz. Sütün içine dalıp çıkan gevreklerle bakıyorsunuz. Vücudunuz ağrıyor. Bir düşünce geçiyor aklınızdan: *Uyurken kim bilir neler girdi içine.*

Bitmemiş.

Orada yatıyorsunuz, pek düşünmüyorsunuz bile, acıyı nasıl betimleyeceğinizi bulmaya çalışmak haricinde; sanki onu tarif edebileceğiniz bir dil bulmak, içinizden çıkarabilirmiş gibi. Bir şeyi gerçek kılabilirseniz, onu görebilirseniz ve koklayabilirseniz ve hissedebilirsiniz, işte o zaman öldürebilirsiniz.

Beyin yangını gibi, diye düşünüyorsunuz. Sanki bir kemirgen içinizi kemiriyor gibi. Karnınızda bir bıçak gibi. Bir sarmal. Anafor. Kara delik.

Betimlemek için kullanılan kelimeler –çaresizlik, korku, endişe, takıntı– açıklamak için öylesine yetersiz kalıyor ki. Belki de metaforları, acıya karşılık yaratmıştık. Belki de o opak, hem akıl hem duyulardan kaçabilen 'derinlerdeki acıya şekil kazandırmaya ihtiyaç duymuştuk.

Bir an daha iyi olduğunuzu düşünüyorsunuz. Demin mantıklı bir fikir silsilesi geçti aklınızdan, girişi gelişmesi sonucu, her şeyiyle. Düşünceleriniz. Kaleme alanı sizsiniz. Sonra bir mide bulantısı, göğüskafesinizin içinde kapanan bir yumruk, sıcak alnınızda soğuk terler *işte çoktan kapmışsın şu an içinde diğer her şeyi ele geçiriyor seni istila ediyor sonunda seni öldürecek ve içinden dışarı taşıyacak* ve sonra tarif edilemez dehşet yüzünden yarı yarıya boğulmuş minicik bir sesle, söylemeniz gereken kelimeleri zor bela dile getiriyorsunuz. “Bir sorunum var, anne. Büyük bir sorun.”

YİRMİ BİR

Olay örgüsü şöyle gelişir: Dört dörtlük bir deliliğe kapılınca Russell Pickett'in kaybolmasıyla ilgili rafa kaldırılmış vakayı açıklığa kavuşturacak bağlantılar kurmaya başlarım. Sebatkâr takıntım yüzünden her tür tehdidi görmezden gelir, Daisy'yle şans eseri edindiğimiz serveti riske atarak sadece gizeme yoğunlaşır ve çözmenin tek ulvi amaç, şaşırtıcı beyanların ise sorgulayıcı cümlelerden doğmaları gereği daha iyi olduğu inancını benimser ve deliliğime rağmen cevabı keşfederek bir yandan da deliliğimle yaşamamanın bir yolunu bulmuş olurum. Beyin devrelerime rağmen değil, onlar sayesinde başarılı bir dedektif olurum.

Bu dört dörtlük olay örgüsünde günbatımına doğru Davis'le mi yoksa Daisy'yle mi yürürüm kim bilir ama yürürüm. Arkadan aydınlatılmış halimi görürsünüz, kendi

yıldızımızın sekiz dakika geçmişten gelen ışığının önünde bir siluet, biriyle el ele tutuşmuştur.

Ve bu yolda kendi üstümde yetkim olduğunu, düşüncelerimin –Dr. Singh’in söylediği gibi– sadece düşünce olduğunu fark ederim. Hayatımın kendi anlattığımı bir hikâye olduğunu fark ederim, özgürleşirim, gücüme kavuşurum, bilincimin komutasını kendi ellerime alırım ve evet işte, hayır. Olaylar öyle gelişmedi.

Ne sebatkâr oldum ne şaşaalı beyanlarda bulundum, ne de günbatımına doğru yürüdüm... hatta orada bir süre gün ışığı bile göremedim.

Olaylar bitmek tükenmek bilmezcesine ve insanın içini kanırtacak kadar sıkıcı gelişti: Bir hastane yatağında yatıp *ağrıdım*. Göğüskafesim ağrıyordu, beynim ağrıyordu, düşüncelerim ağrıyordu ve beni sekiz gün boyunca eve göndermediler.

İlk başta beni alkolik zannettiler; bir şeyler içmeye fena halde muhtaç olduğum için dezenfektanı gözüme kestirdiğimi. Gerçek bundan çok daha tuhaf ve o kadar mantıksızdı ki Dr. Singh’le iletişime geçilene dek kimse pek inanmadı. Hastaneye geldiğinde yatağımın kenarına bir sandalye çekti. “İki şey gerçekleşmiş,” dedi. “İlki, ilacını reçete edildiği şekliyle almamışsın.”

Neredeyse her gün aldığımı söyledim ki bu *doğruymuş gibi* geliyordu ama değildi. Nihayet, “Beni daha da kötü yapıyormuş gibi geliyordu,” diye itiraf ettim.

“Aza, sen zeki bir kadınsın. Yırtılmış karaciğer yüzünden hastaneye yatırıldığında el dezenfektanı içmenin

ruh sağılığı yolculuğunda ileriye doğru atılmış bir adım anlamına gelmeyeceğini biliyorsundur herhalde.” Bakmakla yetindim. “Sana açıkladıklarına eminim ama el dezenfektanı içmek *tehlikeli* bir şey; sadece alkol yüzünden değil, içinde, yutulduğunda insanı öldürebilecek kimyasallar olduğundan. O sebeple, almayı bıraktığın ilaçların seni daha kötü yaptığı fikrine artık zaman harcamayacağız.” Öyle keskin konuşuyordu ki sadece başımla onaylayabildim.

“Gerçekleşen ikinci şey de şu, geçirdiğin kazada ciddi bir travma yaşadın ve bu kimin başına gelse altından kalkması zordur.” Bakmaya devam ettim. “Sana farklı bir ilaç yazacağım, sana daha iyi gelecek, daha iyi kaldırılabileceğin ve almaya devam edeceğin bir ilaç.”

“Hiçbiri işe yaramıyor.”

“*Henüz* hiçbiri işe yaramadı,” diye düzeltti.

Dr. Singh her sabah geliyor, öğleden sonra da karaciğerimin durumunu değerlendirmek için başka bir doktor ziyaret ediyordu. İkisinin de beni rahatlatmasının tek sebebi, her an her saniye tepemde olan annemin kısa süreliğine de olsa odadan çıkmaya zorlanmasıydı.

Son gün Dr. Singh yatağımın yanına oturup elini omzuma koydu. Bana daha önce hiç dokunmamıştı. “Hastane ortamının, anksiyetene çok iyi gelmediğini anlayabiliyorum.”

“Evet,” dedim.

“Kendine zarar verme ihtimalin olduğunu düşünüyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Sadece çok korkuyorum ve çok fazla sokulgana maruz kalıyorum.”

“Dün el dezenfektanı içtin mi?”

“Hayır.”

“Seni yargılamaya gelmedim, Aza. Ancak bana karşı dürüst olursan yardım edebilirim.”

“Dürüstüm zaten. İçmedim.” Duvara monte edilmiş dezenfektan kutusunu odadan çıkarmışlardı zaten.

“Aklından geçirdin mi?”

“Evet.”

“Bu düşünceden korkmana gerek yok. Düşünmek eylem değildir.”

“*C. diff* kapacağımı aklımdan çıkaramıyorum. Sadece kapmadığımdan emin olmak istiyorum...”

“El dezenfektanı içmek işe yaramayacak.”

“Ama *ne* yarayacak ki?”

“Zaman. Tedavi. İlaçlarını almak.”

“Sanki etrafımda bir kement daralıyormuş gibi ve ben içinden çıkmak istiyorum ama debelendikçe düğüm sıkılaşıyor. Sarmal daraldıkça daralıyor, anlatabiliyor muyum?”

Gözlerimin ta içine baktı. Bana öyle bir bakıyordu ki ağlayacağını filan zannettim. “Aza, bunu atlatacaksın.”

Biz eve döndükten sonra bile Dr. Singh ilerleme durumumu kontrol edebilmek için haftada iki kere eve gelmeye devam etti. Farklı bir ilaca geçmiştim, annem de her sabah alıp almadığımı kontrol ediyordu ve olur da karaciğeri tekrar

yırtarım diye tuvalet haricinde hiçbir yere gitmeme izin yoktu.

İki hafta okuldan izinliydim. Hayatımın on dört günü tek bir cümleye indirgenmişti çünkü o günlerde olan hiçbir şeyi betimleyemiyordum. Canım acıyordu, sürekli, kullandığımız dilin anlatmanın yakınından bile geçemeyeceği bir şekilde. Sıkıcıydı. Öngörülebilirdi. Sanki çıkış yolu olmadığını bildiğiniz bir labirentte yürümek gibiydi. Neye benzediğini söylemek kolaydı fakat ne olduğunu söylemek imkânsızdı.

Daisy ve Davis ziyarete gelmek istemişti ama yalnız kalmak, yatmak istiyordum. Bir şey okumadım, televizyon seyretmedim; ikisi de aklımı yeterince dağıtmıyordu. Sadece uzandım, neredeyse katatonik bir vaziyette sadece uzandım ve tüm bu süreçte annem tepemde, sürekli yakınlarımdaydı, sessizliği her birkaç dakikada bir beyan gibi kurulmuş soru cümleleriyle bozuyordu. Her gün biraz daha iyisin? Daha iyi hissediyorsun? İyileşiyorsun? Beyanlarla çekilen bir sorgu.

Bir süre telefonumu bile açmadım, bu kararı Dr. Singh de desteklemişti. En sonunda açtığımda çözümsüz bir korkuya kapıldım. Hem bir sürü mesaj bulmak istiyordum hem istemiyordum.

Otuzdan fazla mesajım olduğu ortaya çıktı; sadece Daisy ve Davis'ten de değil, onlar da yazmıştı tabii ama Mychal ve başka arkadaşlarım, hatta birkaç öğretmen bile mesaj atmıştı.

Aralık ayının başlarında bir pazartesi sabahı okula geri döndüm. Yeni ilacın işe yarayıp yaramadığından emin değildim fakat alsam mı almasam mı diye de düşünmüyordum. Hazırdım, sanki dünyaya dönmüş gibiydim; eski halime değil ama yine de kendime.

Beni okula annem bıraktı. Harold perte çıkmıştı, hem zaten araba sürmekten korkuyordum.

“Heyecanlı mısın gergin mi?” diye sordu. Ellerini onu on geçe pozisyonunda direksiyona koymuş, öyle sürüyordu.

“Gergin,” dedim.

“Öğretmenlerin, arkadaşların, hepsi seni anlıyor, Aza. Sadece iyileşmeni istiyorlar, yüzde yüz arkanda duracaklardır, zaten durmayanları ezer geçerim.”

Hafiften gülümsedim. “Herkesin bilmesinde olay. Delirdiğimi filan yani.”

“Tatlım benim,” dedi. “Delirmedin ki. Hep deliydin.” Bu sefer gerçekten güldüm, o da uzanıp bileğimi sıktı.

Daisy okulun basamaklarında beni bekliyordu. Annem arabayı durdurdu, indiğimde sırt çantamın ağırlığı kaburgalarımnda hâlâ hassasiyet hissettiriyordu. Soğuk bir gündü ama daha yeni doğmuş olmasına rağmen güneş pırıl pırıldı ve gözümü kırıp duruyordum. Dışarıda bu kadar vakit geçirmeyeli biraz zaman olmuştu.

Daisy farklı görünüyordu. Yüzü aydınlanmıştı sanki. Saçlarını kestirdiğini anlamam bir saniyemi aldı; gerçekten güzel duran, çene hizasında küt bir kesim yaptırmıştı.

“Karaciğerini yırtmadan sana sarılabilir miyim?”

“Saçın güzel olmuş,” dedim sarıldığımız sırada.

“Çok tatlısın ama ikimiz de felaket olduğumu biliyoruz.”

“Bak,” dedim, “gerçekten özür dilerim.”

“Ben de ama birbirimizi affettik ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.”

“Gerçekten diyorum. Kendimi çok kötü hissettim...”

“Ben de,” dedi. “Yeni hikâyemi kesinlikle okuman lazım. Postapokaliptik Jedha’da geçen on beş bin kelimelik bir özür. Sana şunu söylemek istiyorum, Holmesy, evet, insanı bitap düşürüyorsun ve evet, arkadaşın olmak büyük bir çaba gerektiriyor. Fakat tanıştığım en olağanüstü insansın ve hiç de hardal gibi değilsin. Pizza gibisin ki bence bu bir insana edilebilecek en güzel iltifat.”

“Gerçekten özür dilerim Daisy, senin yanında...”

“Yeter artık, Holmesy, kendine karşı kin tutmakta da üstüne yokmuş. Sen en sevdiğim insansın. Ölünce yan yana gömülelim istiyorum. Mezar taşımız ortak olur. Üstünde de şey yazar, ‘Holmesy ve Daisy: Her şeyi birlikte yaptılar, tek istisna aganigi.’ Her neyse, nasılsın?” Omuz silktim. “Konuşmaya devam etmemi ister misin?” Başımla onayladım. “Bazen insanlar, *kendi sesini duymayı çok seviyor* diyorlar ya? Kendi sesimi duymayı gerçekten çok seviyorum. Radyo spikeri olmalık ses var bende.” Arkasını dönüp metal dedektörlerinden geçmek için yukarı çıkmaya başladı. “Merak ettiğin konuyu biliyorum: Daisy hâlâ Mychal’la çıkıyor mu? Araban nerede? Saçlarına ne oldu? Cevaplar hayır, sattım ve Elena ben uyurken üç parça çiğnenmiş sakızı bilerek saçıma yapıştırdınca kestirmek zorunda kaldım. Çok uzun bir iki haftaydı, Holmesy. Detaylandırayım mı?”

Başımla onayladım.

“Seve seve,” diye cevap verdiği sırada metal dedektörlerinden geçtik. “Mychal’la ilgili meseleyi, benim genç, delişmen ve özgür olma ihtiyacımla özetleyebiliriz, yani ölümün kıyısından döndüm resmen ve dedim ki, *Gençliğimi ‘Ciddi Bir İlişki’de harcamak istiyor muyum sahibiden?* Sonra dedim ki, ‘Başka insanlarla da görüşelim,’ o, ‘Hayır,’ filan oldu, ben ‘Lütfen,’ filan oldum, o ‘Tekeşli bir ilişki yürütmek istiyorum,’ filan oldu, ben, ‘Hayatımın bu Şey’in ağırlığı altında ezilmesini istemiyorum,’ filan oldum, o da, ‘Ben şey değilim,’ filan oldu ve ayrıldık. Sanırım teknik olarak en sonunda o beni terk etti ama öyle bir durum ki resmen teknik açıdan kimin hatası olduğunu belirleyebilmek için üç kişilik bir jüri filan lazım.

“Her neyse, araba olayında da araba sahibi olmanın tuzlu bir şey olduğu ve arabaların canını yakabildikleri ortaya çıktı, ben de altmış günden kısa süredir kullandığım için paramı geri aldım ve artık hayatımın sonuna kadar her yere Uber’le gideceğim çünkü böylece *her* araba benimmiş gibi oluyor, ayrıca zengin bir insan olarak şoförlüğümün yapılmasını hak ediyorum. Devam edeyim mi?”

Dolabımın önüne varmıştık ve şifremi hatırladığıma bayağı şaşırdım. Etrafımda o kadar çok insan bedeni vardı ki. Resmen inanamıyordum. Dolap kapağını açtım. Hiçbir ödevimi yapmamıştım. Her şeyden geri kalmıştım. Koridor o kadar gürültülü, o kadar kalabalıktı ki... “Evet,” dedim.

“Hiç sorun değil. Bunu *tüm gün* yapabilirim. Birlikte olmamız kaderimizde yazılı işte bak... sen de konuşmamakta

çok iyisin. Neyse, Elena'yla da şu oldu, ben uyurken bilerek saçıma sakız yapıştırdı, ertesi sabah ben, 'Saçımda niye sakız var?' filan oldum, o, 'Ha-ha! Çok komik,' filan oldu, ben, 'Elena, espriden hiç anlamıyorsun. Birinin hayatını daha kötü hale getirmek komik değil. Yani ben senin bacağına kırsam komik olur mu?' filan oldum, o da, 'Ha-ha! Çok komik,' filan oldu. Ben de bu şahane kesimi yaptırdım ama ne yaptım söyleyeyim, Elena'nın üniversite hesabından ödedim. Annemle babam bana, Elena için üniversite hesabı açtırttılar bu arada.

"Öte yandan tüm bu Mychal olayı öğle yemeği soframızı biraz rahatsız edici bir yer haline getirdiği için seninle dışarıda iki kişilik bir piknik yapacağız. *Birazcık* soğuk olduğunun farkındayım ama inan bana, kantinde Mychal'la oturunca daha çok üşüyorsun. Şimdi biyolojiye girip ortalığı yakıp yıkmaya hazır mısın bakalım? Yani kırk yedi dakika sonra biyoloji sınıfı dumanı tüten külleriyle, ayaklarının önüne serilmiş olacak. Of, sen aklını kaybettikten sonra çok şey oldu. Böyle söylememde sakınca var mı?"

"Açıkçası asıl mesele, aklımı *kaybedememem*," dedim. "Kendisinden kaçış yok."

"Ben de bekâretimle ilgili tam olarak aynı şeyi düşünüyorum," dedi Daisy. "Mychal'la ilişkimizin sonlanmaya mahkûm olmasının bir başka nedeni de *âşık olmadığı* takdirde seks yapmak istememesi ki evet, bekâret denilen şeyin kadın düşmanlığı ve toplumsal olarak inşa edilmiş baskıcı bir kavram olduğunu biliyorum ama yine de kaybetmek istiyorum ve bu esnada elimin altındaki çocuk sanki Jane

Austen romanındaymışız gibi mırın kırın edip duruyor. Keşke erkekler, sanki psikiyatristmişim gibi idare etmem gereken böyle saçma sapan hislere kapılmıyor olsa.” Daisy beni sınıfın önüne kadar bıraktı, kapıyı açtı, sonra masama kadar takip etti. Oturdum. “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?” Başım la onayladım. “Hayatım boyunca aşırı ağırbaşlı bir romantik filmin yıldızı olduğumu düşünüyordum ama aslında ta başından beri iki kafadardan bahseden lanet olasıca bir komedideymişim meğerse. Matematiğe kaçmam lazım. Seni görmek çok güzel, Holmesy.”

Daisy piknik için önceden kalmış pizza getirmişti, biz de okulun futbol sahasına yakın, büyük meşesinin altına oturduk. Hava buz gibiydi; kışlık paltolarımıza sarılmış, şapkalarını başımıza çekmiştik, donmuş toprağın üstündeki kotum kaskatı kesilmişti.

Eldivenim olmadığı için yumruklarımı cebime soktum. Piknik yapılacak hava değildi.

“Pickett’ı çok düşündüm,” dedi Daisy.

“Ya?”

“Evet... Sen yokken hep çocuklarını öylece bırakıp veda bile etmeden gitmenin ne kadar garip olduğunu düşündüm. Dürüst olmam gerekirse, ona acıyorum. Yani bir yerlerden kullan at telefon alıp da çocuklarına bir mesaj yollayıp iyi olduğunu haber veremeyecek kadar ne sorunu olabilir adamın?”

Her sabah belki de o gün bugündür diye uyanan on üç yaşındaki oğlanı düşününce daha kötü hissettim kendimi. Vasiyetinde onu kenara atıp bir tuatarayı bağrına basan babasının, iletişime geçecek kadar bile ona güvenmediğini veya onu yeterince sevmediğini bilmenin kör sızısını unuta-bilmek için her gece video oyunu oynuyordu. “Pickett’tansa Noah’ya acıyorum,” dedim.

“Hep o çocuğa empati gösterdin,” dedi. “En yakın arkadaşına göstermediğinde bile.” Hızla ona baktığımda gülerek geçiştirdi ama dalga geçmediğini biliyordum.

“Peki annenle baban ne iş yapıyor gerçekten?” diye sordum.

Tekrar güldü. “Babam müzede çalışıyor. Güvenlik görevlisi. İşini seviyor çünkü Indiana tarihine çok meraklı ama genel olarak kimsenin mastodon kemiklerine filan dokunmamasından sorumlu. Annem Broad Ripple’da bir kuru temizlemecide çalışıyor.”

“Onlara paradan bahsettin mi?”

“Evet. Elena üniversite hesabına o şekilde kavuştu zaten. On bin dolarını zorla o hesaba yatırttılar. Babam şey filan dedi, ‘Elena’nın da eline böyle bir para geçseydi o da senin için aynısını yapardı,’ Bok yapardı.”

“Kızmadılar mı?”

“Günün birinde elimde elli bin dolarla çıkageldiğim için mi? Hayır, Holmesy, kızmadılar.”

Palto kolunun içinde ortaparmağımın ucundan bir şey aktığını hissedebiliyordum. Tarih dersinden önce yarabandını değiştirmem, tüm o sinir bozucu ritüeli gerçekleştirmem

gerekecekti. Ama şimdilik Daisy'nin yanında oturmak hoşuma gidiyordu. Soğuk havada ılık nefesimi seyretmek.

"Davis nasıl?" diye sordu.

"Onunla konuşmadım," dedim. "Kimseyle konuşmadım."

"Yani bayağı kötüydü."

"Evet," dedim.

"Üzgünüm."

"Senin suçun değil."

"Kendini öldürmeyi düşündün mü... veya düşünüyor musun?"

"Artık o halde olmamak istediğimi düşündüm."

"Peki hâlâ..."

"Bilmiyorum." Yavaşça ve uzun uzun nefesimi verip kış soğuğunda buharının kaybolmasını seyrettim. "Belki ben de Beyaz Nehir gibi, gemi seferine elverişli değilimdir."

"Ama anlattığım öykünün anafikri o değil ki, Holmesy. Anafikir, her şeye rağmen şehri oraya inşa etmiş olmaları. Elinde ne varsa onu kullanıyorsun. Ellerin de bu boktan nehir varmış ve etrafına vasat da olsa bir şehir inşa etmeyi becermişler. Harika bir şehir olmamış olabilir. Ama kötü de değilmiş. Sen nehir değilsin. Sen şehirsin."

"Yani kötü değil miyim?"

"Kesinlikle. Ben sana 10 üstünden 8 verirdim. 10 üstünden 5'lik bir coğrafyada 8'lik bir şehir kurabilmek olağanüstü bir şey."

Güldüm. Daisy uzanıp eliyle yanına uzanmamı işaret etti. Başlarımız o yalnız meşe ağacının gövdesinin yakınla-

rında, sisli nefeslerimizin ötesindeki gökyüzü duman grisi, yapraksız dallar tepemizde kesişirken yukarıya baktık.

Daisy'ye bundan bahsetmiş miydim bilmiyorum... Gökyüzünü parçalara bölünmüş haliyle görmeyi ne kadar sevdiğimi bildiği için mi tam o anda oraya uzandığını. Birbirlerine uzak olsalar dahi dalların benim bakış açıma göre kesiştiklerini düşündüm; tıpkı Kraliçe takımyıldızındaki birbirine uzak yıldızların bir şekilde bana yakın olması gibi.

“Keşke anlayabilsem,” dedi.

“Olsun,” dedim. “Kimse başkasını anlayamıyor zaten tam olarak. Hepimiz kendi içimizde hapisiz.”

“Kendinden mi nefret ediyorsun? Kendin olmaktan mı nefret ediyorsun?”

“Nefret edilecek, kendim diye bir şey yok. Yani içime baktığım zaman gerçek bir ben yok... sadece birtakım düşünceler, davranış şekilleri ve durumlar var. Üstelik çoğu benimmiş gibi bile gelmiyor. Düşünmek veya yapmak filan istediğim şeyler değil. Ve ne zaman Gerçek Ben denilen şeyi arasam, bulamıyorum. Şu matruşka bebekler vardır ya hani? İçleri boş olur, açtığın zaman içinden daha küçük bir bebek çıkar, açmaya devam edersin edersin en sonunda en küçüğüne ulaşırsın, o yekparedir. Ama bende öyle yekpare bir şey yok. Sadece küçüldükçe küçülüyorlar.”

“Aklıma annemin anlattığı bir hikâye geldi,” dedi Daisy.

“Nasıl bir şey?”

Konuşurken dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum fakat ikimiz de parçalı gökyüzüne bakmayı bırakmak istemiyorduk. “Bir bilimci varmış, dünyanın tarihiyle ilgili

büyük bir kitleye konferans verirken dünyanın milyarlarca yıl önce kozmik bir toz bulutundan oluştuğunu, sonra bir süre çok sıcak olduğunu ama okyanusların oluşabileceği kadar soğuduğunu anlatmış. Okyanuslarda tek hücreli canlılar üremiş, milyarlarca yıl içinde yaşam çok çeşitlenip karmaşık hale gelmiş, aşağı yukarı iki yüz elli bin yıl kadar önce insanlar evrimleşmiş ve daha gelişmiş aletler kullanmaya başlamışız, nihayetinde de uzay araçları filan yapar olmuşuz.

“İşte dünya tarihi ve dünyadaki yaşamla ilgili bir sürü şey anlatmış, en sonunda sorusu olan var mı demiş. Arkalarda oturan yaşlı bir kadın elini kaldırıp demiş ki, ‘Anlattığın şeyler iyi hoş, Bilimci Bey, ama işin aslı dünya dev gibi bir kaplumbağanın sırtında duran düz bir levha.’

“Bilimci, kadınla biraz eğlenmeye karar vermiş. Demiş ki, ‘Madem öyle, o zaman dev kaplumbağa neyin üstünde duruyor?’

“Kadın demiş ki, ‘Bir başka dev kaplumbağanın kabuğunun üstünde duruyor.’

“Bu sefer bilimcinin kafası karışmış, demiş ki, ‘İyi de o zaman o kaplumbağa neyin üstünde duruyor?’

“Yaşlı kadın cevap vermiş, ‘Anlamıyorsunuz,’ demiş. ‘Ondan aşağısı hep kaplumbağa.’”

Kahkaha attım. “Ondan aşağısı hep kaplumbağa.”

“Ondan aşağısı heeep kaplumbağa, Holmesy. Sen en altta duran kaplumbağayı bulmaya çalışıyorsun ama işler öyle yürümüyor.”

“Çünkü ondan aşağısı hep kaplumbağa,” dedim, ruhsal bir aydınlanmaya benzer bir hisle.

Öğle teneffüsünün son birkaç dakikasında annemin sınıfına uğradım. Arkamdan kapıyı kapayıp karşısındaki masaya oturdum. Duvardaki saate baktım. 13.08. Altı dakikam vardı. Daha fazlasını istemiyordum.

“Selam,” dedim.

“Geri dönüşünün ilk günü iyi mi?” Burnunu peçeteye sildi. Nezle olmuştu ama tüm hastalık izinlerini benim hastalığıma harcamıştı.

“Evet,” dedim. “Bir şey söyleyeceğim, Davis bana bir miktar para verdi. Bayağı bir miktar. Elli bin dolar kadar. Parayı harcamadım. Üniversite için saklıyorum.” Suratı gerildi. “Hediyeydi,” dedim üstüne.

“Ne zaman?” diye sordu.

“Birkaç ay önce.”

“Bu hediye değil. Hediye dediğin kolye olur. Elli bin dolar... hediye olmaz. Senin yerinde olsam parayı Davis’e geri verirdim,” dedi. “Ona borçlu hissetmek istemezsin.”

“Ama ben sen değilim,” dedim. “Ve hissetmiyorum.”

Bir saniye sonra, “Doğru. Değilsin,” dedi. Devam etmesini, parayı geri vermeyerek nasıl hata yaptığımı açıklamasını bekledim.

Nihayet devam etti. “Hayat senin hayatın, Aza ama son birkaç aydaki akıl sağlığını düşünürsen...”

“Sebebi para değildi. Ben uzun zamandır hastayım.”

“Böyle değildin. İyi olman gerek, Aza. Bir de seni kaybetmek...”

“Anne, şunu söyleme artık. Üstümde baskı kurmaya çalışmadığını biliyorum ama *canını acıttıyormuşum* gibi hissettiriyorsun, sanki sana saldırıyormuşum filan gibi ve bu on bin kat daha kötü yapıyor beni. Elimden geleni yapıyorum ama akıl sağlığımı senin için koruyamam, tamam mı?”

Bir dakika sonra karşılık verdi. “Kazadan sonra eve döndüğümüz gün seni banyoya taşıdım, sonra yatağına taşıyıp battaniyeni göğsüne kadar çektim ve bir daha seni asla öyle taşıyamayacağımı fark ettim. Haklısın. Seni kaybedemem deyip duruyorum ama kaybedeceğim. Kaybediyorum da. Ve bu altından kalkması zor bir düşünce. Çok çok zor. Ama haklısın. Sen, ben değilsin. Kendi tercihlerini yapıyorsun. Ve eğitimin için kenara ayırıp makul kararlar alıyorsan o zaman ben...” Cümlesini bitiremedi çünkü yukarılarda bir yerden zil çaldı.

“Peki,” dedim.

“Seni seviyorum, Aza.”

“Ben de seni seviyorum, anne.” Başka şeyler de söylemek, anneme duyduğum sevginin manyetik kutuplarını dile getirebileceğim bir yol bulmak istiyordum: *teşekkürler özür dilerim teşekkürler özür dilerim*. Ama bir türlü söyleyemedim, hem zaten zil de çalmıştı.

Tarih dersine gidmeden önce Mychal önümü kesti. “Hey, nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim, sen?”

“Daisy’yle ayrıldık.”

“Duydum.”

“Bayağı fena oldum.”

“Üzüldüm.”

“Ama onun umurunda bile değilmiş gibi, o yüzden kendimi daha da sefil hissediyorum. Ona kalsa kafaya takmamam lazımmış ama bana her şey onu hatırlatıyor, Holmesy, beni görmezden geldiğini görmek, öğlen yemeğine bile gelmemesi filan... acaba sen, yani onunla benim adıma konuşabilir misin?”

Tam o sırada kalabalık koridorun ilerisinde kafası yere eğik yürüyen Daisy’yi gördüm. “Daisy!” diye seslendim. Yürümeye devam edince bu sefer daha yüksek sesle bağırdım. Kafasını kaldırıp kalabalığın arasından yanımıza geldi.

Onu ve Mychal’ı çeke çeke yan yana getirdim. “İkiniz de benimle ilgili birbirinizle konuşabiliyorsunuz ama birbirinizle ilgili konuşamıyorsunuz. Ve şu anda bunu halledeceksiniz çünkü çok sinir bozucu bir durum. Tamam mı? Tamam. Ben tarih dersine gidiyorum.”

Daisy derste mesaj attı. *Teşekkürler. Arkadaş kalmaya karar verdik.*

Ben: *İyi olmuş.*

O: *Ama arkadaş kalmaya karar verdikten hemen sonra öpüşen türde arkadaşlar.*

Ben: *Çok iyi sonlanacağına inancım tam.*

O: *Her şey eninde sonunda öyle sonlanıyor.*

Hazır telefonumu çıkarmışken ve derste zaten film izlediğimiz için Davis'e mesaj atmaya karar verdim. *Uzun süredir bir şey yazmadığım için üzgünüm. Selam. Seni özledim.*

Anında cevap attı. *Ne zaman görüşebiliriz?*

Ben: *Yarın?*

O: *Yedide Applebee's olur mu?*

Ben: *Bana uyar.*

YİRMİ İKİ

O akşam Applebee's'e annemin gümüş Toyota Camry'siyle giderken sorun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama kaza aklımda yer etmişti. Bunca arabanın birbirine çarpmadan yol alabilmesi gerçeküstü ve mucizevi geliyordu, gözümü alan her far kaçınılmaz surette önüme kıracaktı gibi hissediyordum. Harold ölürken çıkan gacırtı, hemen ardından çöken sessizlik, göğüs kafesimden yükselen acı aklımdaydı. Olayın asıl canımı acıtan en önemli kısmını düşünüyordum; babamın sonsuza dek yiten telefonunu. Düşüncelere izin vermeye çalıştım çünkü inkâr ettikçe kontrolü ele geçiriyorlardı. İşe yarar gibi oldu... diğer her şey kadar.

Applebee's'e on beş dakika erken vardım. Davis çoktan gelmişti, yerimize geçmeden önce kapıda bana sarıldı. Bulutsuz gökyüzünde pırıl pırıl parlayan güneş kadar berrak

bir düşünce aklıma düştü: *Bakterilerini senin ağzına sokmak isteyecek.*

“Selam,” dedim.

“Seni özledim,” dedi.

Sinirlerimi geren araba yolculuğundan sonra beynim tam gaz çalışıyordu. Düşünmenin tehlikeli olmadığını söyledim kendime; düşünmenin eylem olmadığını, düşüncelerin sadece düşünce olduğunu.

Dr. Karen Singh istemsiz bir düşüncenin, yol kenarında dururken yanımdan geçen bir araba gibi olduğunu söyler dururdu, ben de kendime o arabaya binmek zorunda olmadığımı, tercih edilmesi gereken şeyin düşünceyi düşünmek değil, ona kapılmak olduğunu söyledim.

Ve sonra arabaya bindim.

Masaya geçince karşıma oturmak yerine gelip yanıma oturdu, kalçası bana değiyordu. “Birkaç kez annenle konuştuk,” dedi. “Sanırım bana ısınıyor.”

Ağzıma bakterilerini sokmak istesin, ne var yani? Öpüşmek güzel. Öpüşmek iyi geliyor. Onu öpmek istiyorum. *Ama kampilobakter kapmak istemiyorsun. Kapmam. Haftalarca hasta yatacaksın. Antibiyotik almak zorunda bile kalabilirsin. Yeter. Sonra C. diff kapacaksın. Veya kampilobakter yüzünden Epstein-Barr kaparsın. Yeter. O yüzden felç geçirirsin, sırf onunla öpüştün diye hem de aslında gerçekten istememene rağmen çünkü öpüşmek iğrenç bir şey, dilini başka birinin ağzına sokuyorsun.* “Orada mısın?” diye sordu.

“Ne, evet,” dedim.

“Nasılsın diye sordum.”

“İyiyim,” dedim. “Açıkçası şu an iyi değilim ama genel olarak iyiyim.”

“Niye şu an iyi değilsin?”

“Karşıma geçebilir misin?”

“Eee tabii, geçeyim.” Ayağa kalkıp karşımdaki sandalyeye geçince kendimi daha iyi hissettim. Hiç değilse bir anlığına.

“Bunu yapamam,” dedim.

“Neyi yapamazsın?”

“Bunu,” dedim. “Yapamam, Davis. Bir gün yapabilecek miyim hiç bilmiyorum. Yani iyiye gitmemi beklediğini biliyorum, onca mesaj filan attın, çok teşekkür ederim. Çok... çok tatlıydı ama yani sanırım benim *iyiye gitmiş* halim bu.”

“Bu halini seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun. Öpüşmek istiyorsun, masada yana oturmak istiyorsun, çiftlerin yaptığı normal şeyleri yapmak istiyorsun. Çünkü tabii ki yani, neden istemeyesin ki.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. “Beni çekici bulmuyor olabilir misin?”

“Ondan değil,” dedim.

“Belki ondandır.”

“Değil. Seninle öpüşmek ya da ne bileyim, genel olarak öpüşmek istemiyor filan değilim. Ben... Beynim, bir sürü şey gibi öpüşmenin de beni öldüreceğini söyleyip duruyor. Yani gerçekten öldürmekten bahsediyorum. Ama mesele *ölmek* bile değil aslında, yani şuracıkta ölmek üzere olsam ve sana veda öpücüğü versem, aklımdan geçecek son düşünce öldüğüm gerçeğiyle değil, öpüşürken değişik tokuş

ettiğimiz seksen milyon mikropla ilgili olur. Demin bana dokunduğunda bunun bana hastalık bulaştırmadığını biliyorum ya da muhtemelen bulaştırmadığını. Of *kesinlikle* bile diyemiyorum çünkü bundan işte o kadar çok korkuyorum. Öyle bir şey ki *bu* haricinde bir kelimeyle anlatamıyorum bile, anlıyor musun? Yapamıyorum.”

Canını acıttığımı görebiliyordum. Gözlerini kırpıp duruşundan belliydi. Anlamadığını, anlayamadığını görebiliyordum. Onu suçlamıyordum. Hiçbir anlamı yoktu. İler tutar yanı yoktu.

“Çok korkutucu bir şey sanırım,” dedi. Başımla onayladım sadece. “Daha iyiye gidiyormuş gibi hissediyor musun?” Herkes onlara bu hikâyeyi yutturmamı istiyordu... karanlıktan aydınlığa, zayıflıktan metanete, kırıktan bütüne geçtiğimi. Ben de istiyordum.

“Olabilir,” dedim. “Açıkkçası çok hassasım. Parçalarım bantla tutturulmuş gibi geliyor.”

“Nasıl bir his bilirim.”

“Sen nasılsın?” diye sordum.

Omuz silkti.

“Noah nasıl?” diye sordum.

“İyi değil.”

“Eee, biraz detaylandırırsan.”

“Babamı özlüyor. İki ayrı insan gibi neredeyse: Kalitesiz votka içip sekizinci sınıfın sözde belalıları çetesinin kralı olan minyatür ‘naber moruk’ hali var. Bir de geceleri yatağıma gelip ağlayan çocuk hali. Başını yeterince belaya

sokarsa babamın saklandığı yerden çıkmak zorunda kalacağına inanıyormuş gibi bir durum var.”

“Kalbi kırıldı,” dedim.

“Eh, olabilir. Hangimizin kırılmadı. Bu... Kendi hayatımdan bahsetmek istemiyorum mümkünse.” Daisy’yi çileden çıkaran özelliğimin Davis’in tercih ettiği bir şey olduğunu fark etmiştim; çok soru sormamamın yani. Diğer herkes milyarder çocuğun hayatını bıkip usanmadan merak ediyordu zaten oysa ben hep onu sorguya çekmeyecek kadar kendi içime dönüktüm.

Sohbet yavaş yavaş aksadı. Eskiden yakın olan insanlar gibi konuşmaya başladık, hayatlarımızı beraber yaşamaktansa hayatımızda olup bitenleri karşı tarafa aktarıyorduk. Hesabı ödediği sırada, önceden birbirimiz için her neyse artık olmadığımızı biliyordum.

Yine de eve dönüp battaniyemin altına girince mesaj attım. *Buralarda mısın?*

Sen öteki türlü yapamıyorsun, diye karşılık verdi. Ben de bu türlü yapamıyorum.

Ben: *Neden?*

O: *Sanki beni sadece belli bir mesafeden seviyormuşsun gibi geldiği için. Yakından da sevmeye ihtiyacım var.*

Cevabımı bir yazdım bir sildim, yazdım, sildim. Sonunda hiçbir cevap vermedim.

Ertesi gün okulda, kantindeki masamıza giderken Daisy yolumu kesti. "Holmesy, özel konuşmamız lazım." Lise bire gidenlerin oturduğu yere yakın, boş bir masaya çekti beni.

"Mychal'la yine mi ayrıldınız?"

"Hayır, tabii ki de. Sadece Arkadaşız durumunun büyüğü *ayrılammakta*. Bu Sadece Arkadaşız olayıyla evrenin sınırlarını keşfetmişim gibi hissediyorum. Ama hayır, konu başka. Maceraya atılıyoruz."

"Öyle mi?"

"Acaba bir tür gerilla sanat etkinliğine katılmak için Indianapolis şehrinin dehlizlerine sığılabilecek kadar aklını başına toplamış mısındır sence?"

"Ne?"

"Hani Mychal'a, aklanmış mahkûmların fotoğraflarını montajlamasını söylemiştim ya, hatırlıyor musun?"

"O daha çok onun fikri..."

"Detaylara çok takılmayalım, Holmesy. Asıl olay şu, o montajı yapıp Known City diye acayip havalı bir sanat kolektifine yolladı, onlar da cuma akşamı Yeraltında Sanat diye tek gecelik kurulacak bir galeride sergileyecekler, Pogue Deresi tünelinin bir kısmını galeriye çevirecekler." Pogue Deresi, Beyaz Nehir'e bağlanan ve Pickett'in şirketinin genişletmek için ihalesini aldığı fakat inşaatını tamamlayamadığı tüneldi. Sanat etkinliği için garip bir yerdi.

"Cuma akşamımı yasadışı bir sanat galerisinde geçirmeyi hiç istemiyorum."

“Yasadışı değil ki. İzin almışlar. Sadece bayağı yeraltında. Yani gerçekten yeraltında.” Yüzümü buruşturdum. “Indianapolis’te gerçekleşebilecek en havalı etkinlik ve işe bak ki etkinlikte benim Sadece Arkadaş’ımın *eseri var*. Yani tabii ki kendini gelmeye zorunlu hissetmeni istemem ama... geleceksin herhalde.”

“Size fazlalık olmak istemiyorum.”

“Çok gergin olacağım, etrafımda benden daha havalı tipler olacak ve en sevdiğim arkadaşımın yanımda olmasını istiyorum gerçekten.”

Fıstık ezmeli ve ballı sandviçimin paketini açıp bir ısırık aldım.

“Düşünüyorsun şu an,” dedi, heyecanla.

“Düşünüyorum şu an,” diye kabullendim.

Ardından, yutkunduktan sonra, “Tamam,” dedim. “Gidelim.”

“Evvvet! Tamam! Cuma altıyı çeyrek geçe seni almaya geliriz, çok güzel olacak göreceksin.”

Bana öyle bir gülümsüyordu ki gülümsememem mümkün değildi. Kısık sesle, beni duyabileceğinden bile emin olmamama rağmen, “Seni seviyorum, Daisy,” dedim. “Aynısını bana sürekli söylediğini biliyorum, bense hiç söylemiyorum ama sevdiğimi bil. Seni seviyorum.”

“Yaaa, yapma, Holmesy, hemen yelkenleri suya indirme.”

Mychal ve Daisy tam altı on beşte kapımda bitti. Daisy elbise giymişti ama devasa pofuduk paltosundan elbisesine

odaklanmak pek mümkün değildi, Mychal'ın da üstünde gümüşü gri, biraz bol bir takım elbise vardı. Bense uzun kollu tişört, kot ve manto giymiştim. "Kanalizasyona gitmek için süslenmem gerektiğini bilmiyordum," dedim süklüm püklüm.

"*Sanat* kanalizasyonu ama." Daisy gülümsedi. Üstümü değiştirsem mi diye düşünüyordum ki kolumu yakaladı. "Holmesy, ıslıl ıslıl. Resmen... resmen kendin gibisin."

Mychal'ın minivanının arka koltuklarından birine geçtim ve Michigan Asfaltı'ndan güneye gittiğimiz sırada Daisy en sevdiğimiz şarkılardan biri olan "Aradığım Sensin"i açtı. O solistin sözlerini söylerken ben arka planda tekrar edip duran, "Hepsi sensin sensin sensin," kısmını çığırıyor, öyle de hissediyordum. Anlatan sensin, başkahraman sensin, yardımcı oyuncu da sen. Öykücü sensin, öykü de sen. Birilerinin bir şeyisin ama sen gene de sensin.

Daisy şarkıyı değiştirip romantik bir balad açarak Mychal'la söylemeye başladığında aklım, ondan aşağısı hep kaplumbağa lafına gitti. Belki de hem yaşlı kadın hem de bilimci haklıydı. Yani, dünya milyarlarca yıldır vardı ve yaşam nokta mutasyonun bir sonucuydu. Fakat aynı zamanda dünya ona dair anlattığımız hikâyelerden de oluşuyordu.

Mychal Onuncu Sokak'a sapıp bir süre daha gittikten sonra ışığı yanıp sönen tabelasında ROSENTHAL HAVUZ yazan havuz malzemeleri dükkânının önünde durduk. Otoparkın

yarısı çoktan dolmuştu. Mychal boş bir yere çekerken Daisy müziği kapadı. İnince kendimizi yirmilerindeki hipsterler ile orta yaşlı çiftlerden oluşan garip bir kalabalığın ortasında bulduk. Biz hariç herkes birbirini tanıyor gibiydi ve Mychal'ın arabasının yanında uzun süre konuşmadan dikilip etrafımızı seyretmeye dalmıştık ki baştan ayağa siyah elbiseli, orta yaşlı bir kadın yanımıza geldi. "Etkinlik için mi geldiniz?"

"Eee, ben Mychal Turner," dedi Mychal. "Benim, şey, etkinlikte bir resmim vardı da."

"*Tutsak 101* mi?"

"Evet. O."

"Ben Frances Oliver. Bence galerideki en kuvvetli eserlerden biri *Tutsak 101*. Ve küratör benim, bir bildiğim var. Gelin, aşağı beraber inelim. Nasıl bir süreç izlediğini öğrenmek istiyorum."

Frances ile Mychal otoparkın öteki ucuna yürümeye başladı fakat Frances ikide bir, "Bilmem kimle de tanıştırayım..." deyip durduğundan biz de ya bir ressam ya bir koleksiyoner ya da bir "fon ortağıyla" konuşmak için bekliyorduk. Mychal yavaş yavaş *Tutsak 101*'i sevenler ve onunla eser hakkında konuşmak isteyenler arasında kaybolmaya başladı, biz de bir süre arkasında dikildik ama Daisy nihayet Mychal'ın elini tutup, "Biz galeriye gidiyoruz. Sen keyfini çıkar. Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Ben de geleyim," dedi Mychal, şehirdeki sanat akademisi Herron'dan gelmiş bir öğrenci sürüsüne arkasını dönmeye çalışırken.

“Hayır, sen keyfine bak. Tüm bu insanlarla kaynaş ki gidip resimlerini satın alsınlar.” Mychal gülümseyip onu öptükten sonra hayran kitlesine geri döndü.

Daisy’yle otoparkın ucuna varınca ağaçların ötesinde bir el fenerinin sağa sola sallandığını görüp ışığa doğru hafif meyilli tepeden inmeye başladık, en sonunda çalılar bitince geniş bir beton havza önümüze serildi. En alçak kısmından cılız, üstünden rahatlıkla aşabileceğim bir dere akıyordu. El fenerini sallayan sakallı adamın yanına gittiğimizde bize adının Kip olduğunu söyleyip kafa lambalı iki baret ve bir el feneri uzattı. “Tünelde iki yüz metre kadar gidin, ilk sola sapın, galeridesiniz.”

Baretimin lambası aşağı doğru akan minik dereyi takip etti. Ötedeki tünel ağzını görebiliyordum, yamaca oyulmuş, ışığı emen bir dörtgen gibiydi. Beton tünelin hemen önündeki ters dönmüş alışveriş arabası, üstünü yosun bürümüş bir kayaya dayanmıştı. Tünel ağzına yürüdüğümüz sırada başımı kaldırıp çıplak akça ağaçların gökyüzünü parçalara ayıran siyah silüetlerine baktım.

Minik dere, Pogue Deresi tünelinin solundan akıyordu; bizse derenin sağındaki biraz yüksek beton kaldırımında yürüyorduk. Koku anında etrafımızı sardı: lağım ve çürümenin iç bayıltıcı tatlımsı kokusu. Burnum alışır sanmıştım ama hiç alışmadı.

İçeri birkaç adım attıktan sonra dere yatağının kenarından pıtır pıtır kaçışan kemirgen sesleri duymaya başladık. Gürültüler de duyuyorduk... yankılı, sanki her yanımızı sarmış gibi gelen anlaşılmaz muhabbet sesleri. Kafa lambala-

rımız duvarlardaki grafitileri aydınlatıyordu; spreyle atılmış tombul harflerden imzalar, şablonla yapılmış resimler ve mesajlar. Daisy'nin ışığı, bir şişe şarabı kafaya dikmiş şişman bir farenin altındaki yazıda kaldı: FARELERİN KRALI TÜM SIRLARINIZI BİLİYOR. Beyaz duvar boyasına benzer bir şeyle karalanmış diğer mesajda NASIL ÖLDÜĞÜN DEĞİL KİM OLARAK ÖLDÜĞÜN ÖNEMLİ yazıyordu.

“Biraz ürpertici açıkçası,” diye fısıldadı Daisy.

“Niye fısıldıyorsun?”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı. “İki yüz metre olmuş mudur?”

“Bilmem,” dedim. “Ama şuradan insan sesleri geliyor.” Arkaya dönüp feneri tünel girişine doğru tuttuğumda orta yaşlı bir çift erkek el salladı. “Bak, bir şey yok, gördün mü.”

Dere artık su kütlesinden ziyade yavaşça kımıldayan bir çamur birikintisiydi, bir farenin, tüylerini bile ıslatmadan üstünden kaçışmasını izledim. “Fareydi o,” dedi Daisy, kısıklıktan çatallanan sesiyle.

“O burada yaşıyor,” dedim. “Bizler istilacıyız.” Yürümeye devam ettik. Dünyadaki tek ışık, kafa lambaları ile fenerlerin sarı huzmeleriymiş gibi görünüyordu, sanki aşağıdaki herkes ışık demeti haline gelmiş, küçük gruplar halinde tünel boyunca hareket ediyordu.

İlerideki kafa lambalarının sola, yaklaşık iki buçuk metrelik bir başka dörtgen tünele döndüğünü gördüm. Yavaşça şırıdayarak akan suyun üstünden atlayıp PICKETT MÜ-

HENDİSLİK PROJESİ yazan tabelanın yanından beton yan tünele girdik.

Eserler sadece kafa lambaları ve fenerlerin ışığında görülebildiğinden duvarlara dizilmiş resimler ile fotoğraflar bir belirip bir kayboluyordu. Mychal'ın resminin bütününü görebilmek için tünelin karşı duvarına dayanmak gerekiyordu. Gerçekten şahane bir sanat eseri idi, *Tutsak 101* sıradan bir insan kadar gerçek görünüyordu fakat Mychal'ın bulduğu, cinayetle suçlandıktan sonra aklanmış yüz sabıka fotoğrafının parçalarından oluşuyordu. Yakından bile *Tutsak 101*'in gerçek olmadığını ayırt edemiyordum.

Diğer eserler de hiç fena değildi; sert köşeli geometrik şekillerin soyut resimleri, tavana kadar tehlikeli bir şekilde üst üste dizilmiş eski ahşap sandalyelerden heykelvari bir yığın, hasat edilmiş muazzam bir mısır tarlasında tek başına trampolinde zıplayan bir çocuğun devasa fotoğrafı... ama en çok Mychal'inkini sevmiştim, hem de sırf onu tanıdığım için değil.

Bir süre sonra curcunalı bir grup gelince galeri kalabalıklaştı. Birisi müzik sistemi kurduğundan tünel müzik sesiyle yankılanmaya başladı. Plastik bardaklar elden ele dolandı, ardından şişe şişe şarap ve ortalık gittikçe daha gürültü hale gelirken hava buz gibi olmasına rağmen terlemeye başladığımı hissedince Daisy'ye yürüyüşe çıkmak ister mi diye sordum.

“Yürüyüş mü?”

“Evet işte, ne bileyim, tünelin ucuna kadar filan.”

“Tünelde yürümek istiyorsun.”

“Evet. Yani gitmek zorunda değiliz.”

Kafa lambalarımızın erişmediği karanlığı işaret etti.
“O karanlık boşluğa doğru adım atmayı öneriyorsun.”

“On kilometre yürüyelim demedim. Sadece biraz dolanıp ne varmış diye bakalım.”

Daisy iç geçirdi. “İyi, peki. Hadi yürüyelim.”

Hemen bir dakika sonra hava tazelenir gibi oldu. Önümüzdeki tünel zifiri karanlıktı ve partiden geniş bir kavis yaparak uzaklaşıyordu, sonunda ışığı bile görünmez oldu. Hâlâ müziği ve insanların sesi bastırmaya çalışırcasına konuştüğünü duyabiliyorduk ama uzaklarda kalmıştı sanki, önünden geçip gittiğiniz bir kutlama gibi.

“Nasıl oluyor da burada, Indianapolis’in beş metre altında, diz boyu fare bokunun içinde böyle insanüstü bir sükûnet abidesi gibi durabiliyorsun da parmağının mikrop kaptığını düşünüp panik atak geçiriyorsun, anlamıyorum.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bu korkutucu değil ki.”

“Korkutuculuğu tartışmaya açık bir konu *değil*,” dedi.

Uzanıp kafa lambamı kapadım. “Işığını kapasana,” dedim.

“Hayatta olmaz.”

“Kapa işte. Bir şey olmayacak.” Işığı kapayınca tüm dünya karardı. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu ama alışılabilecek bir ışık bile yoktu. “Şimdi duvarları göremiyorsun, değil mi? Fareleri göremiyorsun. Etrafında birkaç kere dönersen neresi ne taraf onu da karıştırırsın. Korkutucu olan bu. Şimdi konuşmadığımızı, birbirimizin nefes sesini bile

duymadığımızı düşün. Hiç dokunma duyumuz olmadığını düşün, yani yan yana dursak bile farkında olmayız o zaman.

“Birini bulmaya çalıştığını düşün, hatta kendini bulmaya çalıştığını düşün ama duyuların yok, duvarların nerede olduğunu bilmiyorsun, ne taraf ileri ne taraf geri, su hangisi hava ne onları da bilmiyorsun. Hissiz ve şekilsizsin... nasıl bir şey olduğunu ancak olmadığın şeyleri betimleyerek açıklayabilirmişsin gibi düşünüyorsun ve hiçbir kontrolün olmadan bedenle ortalıkta süzülüyorsun. Kimlerden hoşlandığına veya nerede yaşadığına veya ne zaman yemek yiyeceğine veya nelerden korktuğuna karar veremiyorsun. Bu karanlığın içinde öylece sıkışıp kalmışsın, yapayalnızsın. Korkutucu olan o. Oysa bu,” deyip feneri açtım. “Bu kontrol. Bu güç. Fareymiş, örümcekmiş veya başka ne haltsa, üstlerine ışık tutan biziz, tersi değil. Duvarlar nerede biliyoruz, neresi giriş neresi çıkış biliyoruz. Bu...” Işığımı tekrar kapadım. “...korktuğumda hissettiğim şey. Bu...” Tekrar açtım. “...güzel bir günde yürüyüşe çıkmak gibi.”

Bir süre sessizce yürüdük. “O kadar mı kötü?” diye sordu sonunda.

“Bazen,” dedim.

“Ama sonra el fenerin tekrar açılıyor,” dedi.

“Şimdiye dek açıldı.”

Tünelde yürümeye devam eder, arkamızda bıraktığımız müzik sesi azalırken Daisy biraz sakinleşti. “Ayala’yı öldürmeyi düşünüyorum,” dedi. “Üstüne alınır mısın?”

“Yoo,” dedim. “Gerçi ondan hoşlanmaya başlamıştım.”

“En sonuncuyu okudun mu?”

“Güç dönüştürücüleri vermek için Ryloth’a gittikleri bölüm mü? Rey’le Ayala’nın barda o herifi bekleyip sadece muhabbet ettikleri kısma bayıldım. Aksiyonlu sahnelerini de seviyorum ama sadece konuşmalı kısımlar favorim. Ayrıca bir Twi’lek’le takıldığıma da sevindim. Yani Ayala’nın takılmasına. Öykülerin sanki gerçekmiş de oradaymışım gibi hissettiriyor.”

“Teşekkürler,” dedi. “Şimdi de senin yüzünden Ayala’yı öldürmesem mi diye düşünmeye başladım.”

“Öldürsen de olur, önemli değil. Kahraman gibi ölsün yeter.”

“Yani tabii ki. Öyle olması lazım zaten. Rogue One tarzı, herkesin iyiliği için bir fedakârlık yapsa nasıl olur diye düşünüyordum. Sence nasıl olur?”

“Bana uyar,” dedim.

“Off, koku giderek kötüleşiyor mu ne?” diye sordu.

“İyileşmediği kesin,” diye kabullendim. Daha çok çürük çöp ve sifonu çekilmemiş tuvalet gibi kokmaya başlamıştı ve bir yan tünelin önünden geçerken Daisy geri dönmek istedi fakat bayağı ileride topluiğne başı kadar minik bir gri ışık gördüğüm için ucunda ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Yürürken şehrin sesleri giderek arttı, koku da iyileşti çünkü açık havaya daha yakındık artık. Gri ışık biz tünelin ağzına doğru yürürken genişledikçe genişledi. Tünelin ucu açıktı ve tamamlanmamıştı; Beyaz Nehir’den uzağa

taşınıyor olması gereken cılız su akıntısı şıpır şıpır iki kat aşağı damlıyordu.

Kafamı kaldırdım. Saat onu geçmişti fakat şehri hiç böylesine kör edecek kadar parlak görmemiştim. Her şey ayaklarımın altındaydı: aşağıdaki nehrin kayalarını bürümüş yeşil yosunlar; şelalenin aktığı yerde oluşan altuni köpükler; ileride suyun üstüne saçlarını sarkıtmış kadınlar gibi eğilen ağaçlar; önümüzden akan nehre doğru bel vermiş elektrik kabloları; ay ışığının altında donmuş gibi görünen gümüşü ve koskocaman bir değirmen; uzaklardaki Speedway ve Chase Bank'ın neon tabelaları.

Indianapolis o kadar düzdür ki ona asla yukarıdan bakamazsınız, öyle milyon dolarlık manzaraları olan bir şehir değildir. Fakat işte şu anda önümde, hiç beklenmedik bir yerde duruyordu; tüm şehir ayaklarımın altında ve ötemde uzanıp gidiyordu ve aslında gece olduğunu, bu gümüşü ışıkla aydınlanan manzaranın yerüstünde karanlık diye adlandırıldığını ancak bir dakika sonra düşünebildim.

Daisy'nin betona oturup tünelin kenarından ayaklarını aşağı sarkıtmasına şaşırdım. Yavaşça akan suyun öteki tarafına da ben oturdum ve birlikte uzunca bir süre aynı manzaraya baktık.

O akşam çayirlara taştık, üniversiteden ve öpüşmekten ve dinden ve sanattan bahsettik ve sohbetimizin filmini izliyormuşum gibi hissetmedim. Sohbet eden bendim. Onu dinleyebiliyordum, onun da beni dinlediğini biliyordum.

“Bunu bir gün bitirecekler mi merak ediyorum,” dedi Daisy bir ara.

“Bitirmeseler ne güzel olur,” dedim. “Yani temiz suya karşı çıkacak halim yok ama on ya da yirmi yıl filan sonra buraya tekrar gelebilmek istiyorum. Yani mesela lise mezunlar toplantısına gideceğime buraya gelsem.” *Seninle*, demek istedim.

“Evet,” dedi. “Pogue Deresi’ni sakın temizlemeyin çünkü bitmemiş su arıtma kanalından manzara şahane. Yolsuzluğun ve beceriksizliğin için çok teşekkürler, Russell Pickett.” “Su arıtma kanalı,” diye mırıldandım. “Bir saniye, burası Pogue Deresi’nin yatağı, değil mi? Derenin taşındığı kanal.”

“Evet, dereyi bu beton kanallarla taşıyacaklarmış da proje yarıda kalmış ya.” Yavaş yavaş farkına vardı. “Dere. Kanal. Siktir, şu an kanalın sonundayız.”

Ayağa kalktım. Nedense Pickett hemen arkamızıdaymış da bizi tünelin kenarından nehre itiverecekmiş gibi gelmişti. “*Şimdi* biraz korktum işte,” dedim.

“Ne yapacağız?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Hiçbir şey yapmayacağız. Arkamızı döneceğiz, tekrar partiye katılacağız, havalı sanatçı tiplerle takılacağız ve çok geç kalmadan eve döneceğiz.” Belli belirsiz duyulan müziğin geldiği yöne geri yürümeye başladım. “Ben bilsin diye Davis’e söyleyeceğim. Noah’ya söyleyip söylememeye o karar verecek. Onun dışında ağızımızı bile açmayacağız.”

“Tamam,” dedi, apar topar yanıma gelerek. “Yani *şu an* burada bir yerde mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bence biri bilecekse de o biz değiliz.”

“Doğru,” dedi. “Onca zamandır nasıl burada kalmış olabilir ki?” Aklıma bir şey geliyordu ama söylemedim. Daisy, “Of, bu koku...” derken cümlesi yarıda kaldı.

Sır perdesini aralayınca iş nihayete ermiş gibi hissedeceğini, zincirin halkası tamamlanınca rahatlayıp huzura kavuşacağınızı sanıyorsunuz. Oysa öyle olmuyor. Gerçekler her defasında hayal kırıklığına uğrattıyor. Galeride dolanıp Mychal’ı ararken o son yekpare matruşka bebeği bulmuşum gibi hissetmiyordum. Hiçbir şey düzelmemişti. Tıpkı zoologun bilim hakkında söylediği gibi, esasen cevap değil, sadece yeni ve daha derin sorular buluyordunuz.

Nihayet Mychal’ı, fotoğrafının karşısındaki duvara dayanmış, iki yaşlıca kadınla konuşurken bulduk. Daisy araya girip elini tuttu. “Partiyi yarıda bölmek istemem,” dedi, “ama bu ünlü sanatçının yatma saati var.”

Mychal gülerken üçümüz tünelden çıkıp gümüşü ışıkla aydınlanan otoparka, oradan da Mychal’ın minivanına gittik. Kapım kayarak kapandığı anda konuşmaya başladı. “Hayatımın en güzel gecesiydi iyi ki geldiniz ay inanamıyorum başıma gelen en güzel şeydi resmen yani resmen sanatçıymışım böyle gerçek bir sanatçıymışım gibi hissettim. O kadar ama o kadar harikaydı ki. Siz de eğlendiniz mi?”

“Nasıldı anlatsana,” dedi Daisy, soruya aslında yanıt vermeden.

Eve döndüğümde annem mutfak masasında oturmuş kupadan çay içiyordu. “*O koku ne öyle?*” diye sordu.

“Lağım, ten kokusu, küf... ortaya karışık.”

“Endişeleniyorum, Aza. Gerçeklikle bağını yitirdiğinden endişeleniyorum.”

“Yitirmiyorum,” dedim. “Sadece yorulдум.”

“Bu akşam oturup benimle konuşacaksın.”

“Ne hakkında?”

“Neredeydin, ne yaptın, kiminleydin. *Hayatın* hakkında.”

Ben de anlattım. Daisy ve Mychal’la şehir merkezinin altındaki tek gecelik bir sanat etkinliğine katıldığımızı, Pickett’in bitirmediği tünelin sonuna yürüdüğümüzü ve nasıl çayırlara taşıtığımızı, kanalın sonunu, Pickett’in oralarda bir yerde olabileceğini, kokuyu.

“Davis’e söyleyecek misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Ama polise söylemeyeceksin?”

“Hayır,” dedim. “Polise söylersem ve adam orada ölmüşse Davis ile Noah’nın evini bile ellerinden alırlar. Tuataraya kalır.”

“Tua ne?”

“Tuatara. Kertenkeleye benziyor ama kertenkele değil. Soyu dinozorlardan geliyormuş. Yüz elli yıl filan yaşıyorlar ve Pickett’in vasiyetinde her şeyini evcil tuatarasına bıraktığı yazıyormuş. Evini, şirketini, her şeyini.”

“Zenginliğin deliliği,” diye homurdandı annem. “Bazen para harcıyorsun zannedersin ama aslında para seni

harcamış.” Çay kupasına bakıp tekrar bana döndü. “Ama ona taparsan. Taptığın şeye kul olursun.”

“O yüzden neye taptığımıza dikkat etmeliyiz,” dedim. Gülümseyip beni banyoya kışkırladı. Suyun altında dururken yaşlandıkça nelere tapacağımı, onların hayatımı nasıl farklı yönlerle saptırabileceğini düşündüm. Hâlâ işin başındaydım. Kim istersem o olabilirdim.

YİRMİ ÜÇ

Cumartesi sabahı müthiş dinlenmiş uyandığımda yatak odamın penceresine pıtır pıtır donuk yağmur taneleri çarpıyordu. Indianapolis kışları nadiren üstünde kayılabilecek güzellikte karlara sahne olurdu; kışın alıştığımız yağış türü buz taneleri, donuk yağmur ve rüzgârdan ibaret “kış karışımı”ydı.

O kadar soğuk bile sayılmazdı, hava 2 derece filandı ama dışarıda korkunç rüzgâr vardı. Kalktım, giyindim, biraz kahvaltılık gevrek yedim, ilaç içtim ve annemle televizyon seyrettim. Tüm sabahı savsaklamayla geçirdim; telefonumu elime alıyor, ona mesaj atmaya başlıyor, sonra kapayıp kenara koyuyordum. Sonra tekrar elime alıyordum ama yok. Ha şimdi ha sonra. Hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmiyordu. Ama tabii hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmez zaten.

Babam öldükten sonra bir süre durum hem gerçek hem değilmiş gibi gelmişti. Haftalarca onu resmen yoktan var edebilmiştim. Yürüdüğünü hayal ediyordum, terlediğini, çim biçmeyi bıraktığını ve bana sarılmaya çalıştığını ama kollarından kıvranarak sıyrıldığını çünkü o zamanlar bile terden dehşete kapılıyordum.

Ya da odamda yüzüstü yatmış kitap okuyor olurdum, kapalı kapıya bakar, kapıyı açtığını, odada yanımda durduğunu hayal ederdim, kafamı kaldırdığım sırada o da başımı öpmek için eğiliyor olurdu.

Sonra onu çağırmak gittikçe zorlaştı, kokusunu almak, beni kucaklayıp kaldırdığını hissetmek. Babamın ölümü aniydi fakat bir o kadar da yıllar boyu sürmüştü. Hatta hâlâ ölüyordu ki bu hâlâ yaşadığı anlamına da gelebilirdi pekâlâ.

Hayal gücü ile hafıza arasında kalın bir çizgi var derler fakat yok, bence yok en azından. Hayal ettiklerimi hatırlıyorum, hatırladıklarımı da hayal ediyorum.

Nihayet Davis'e öğleden sonra mesaj atabildim: *Konuşmamız lazım. Bugün bize gelebilir misin?*

Cevap verdi: *Noah'nın başında kimse yok. Sen gelsen olur mu?*

Seninle baş başa konuşmam lazım, yazdım. Kardeşine söyleyip söylememek ona kalsın istiyordum.

Beş buçukta gelirim.

Tamam. Görüşürüz.

Gün acı verircesine yavaş geçiyordu. Okumayı, Daisy'ye mesaj atmayı, televizyon seyretmeyi denedim ama hiçbir şey zamanı hızlandırmıyordu. Hayatın tam bu anda donması mı yoksa eli kulağında anın öteki yanında mı daha iyi olacağını kestiremiyordum.

Beşe çeyrek kala salonda oturmuş kitap okurken annem faturalarla uğraşıyordu. "Birazdan Davis gelecek," dedim.

"Peki. Benim halletmem gereken birkaç iş var. Marketten bir şey lazım mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Endişelisin sanki?"

"Ruh sağlığımdan kaygılandığımda sana söylesem ve sen bana sormasan, böyle bir anlaşma yapmamız mümkün olur mu acaba?"

"Endişelenmemem mümkün değil ki tatlım."

"Farkındayım ama o endişeyi göğsümün üstünde koskoca bir kaya gibi hissetmemem de mümkün değil."

"Denerim."

"Teşekkürler, anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ne kadar bilemezsin."

Sonsuz ama bir o kadar ilgimi çekmeyen televizyon kanallarının arasında dolanırken Davis'in hafif ve kararsızca kapıyı tıklattığını duydum.

"Hoş geldin," diyerek sarıldım.

"Hoş bulduk," dedi. Oturması için kanepeyi gösterdim. "Nasıl oldun?"

"Bir şey söyleyeceğim," dedim. "Babanla ilgili. Kanalın sonu nerede biliyorum. Pogue Deresi'nin bir ucunu kast ediyor, şirketin bitmemiş kanal projesinin olduğu yeri."

Biraz geri çekildi, sonra başını yukarı aşağı salladı. "Emin misin?"

"Bayağı eminim," dedim. "Orada olabilir bence. Daisy'yle dün gece gittiğimizde..."

"Onu gördün mü?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır. Ama derenin ucu, kanalın da sonu. Akla yatkın geliyor."

"Telefonundaki bir nottu altı üstü. Bunca zamandır orada bir yerde miydi sence? Kanalizasyonda mı saklanıyordu?"

"Olabilir," dedim. "Ama... Yani bilmiyorum."

"Ama ne?"

"Seni korkutmak istemiyorum ama kötü bir koku vardı. Aşağısı çok kötü kokuyordu."

"Başka bir sebebi de olabilir," dedi. Ama surat ifadesindeki korkuyu görebiliyordum.

"Aynen, kesinlikle öyle, başka sebebi olabilir."

"Hiç aklıma... Bir an bile düşünmemiştim ama..." O an sesi çatladı. Gözyaşları nihayet kopup geldi, gökyüzü delinmişti sanki. Kollarıma yığılınca ona sıkı sıkı tutundum.

Göğüs kafesi inip kalkıyordu. Babasını tek özleyen Noah değildi. "Aman Tanrım. Öldü, değil mi?"

"Daha bilmiyorsun," dedim. Ama biliyordu bir nevi. Hiç ses seda çıkmamasının bir sebebi vardı. Ta baştan beri yoktu çünkü.

Uzandı, ben de yanına uzandım, ikimiz yıllanmış kanepeye zor sığıyorduk. Başı omzumda, *ne yapacağım, ne yapacağım*, deyip duruyordu. Ona söylemekle hata edip etmediğimi düşündüm. *Ne yapacağım?* Tekrar tekrar sordu, yalvarırcasına.

"Devam edeceksin," dedim ona. "Önünde yedi sene var. Gerçekte ne olmuş olursa olsun, yedi yıl boyunca yasal olarak hayatta sayılacak ve ev de diğer her şey de sizde kalacak. Yeni bir hayat inşa etmek için uzun bir zaman, Davis. Yedi yıl önce seninle daha tanışmamıştık bile."

"Artık kimsemiz yok," diye mırıldandı. Keşke ona ben varım, bana güvenebilirsin diyebilseydim ama güvenemezdi.

"Kardeşin var," dedim.

Bunun üstüne tekrar gözyaşları boşandı ve uzun süre birbirimize sarıldık, ta ki annem alışverişten dönene kadar. Hiçbir şey yapmıyor olmamıza rağmen Davis de ben de oturur pozisyona geçtik.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi annem.

"Ben de tam çıkıyordum," dedi Davis.

"Gitmene gerek yok," dedik annemle aynı anda.

"Biraz var," dedi. Eğilip tek koluyla bana sarıldı. "Teşekkürler," diye fısıldadı ancak ona iyilik yaptığımdan emin değildim.

Davis bir an kapıda durdu, annemle bana, muhtemelen onun için rüya gibi görünen manzaraya baktı. Bir şey diyeceğini sandım ama utangaç ve çekingen hareketlerle elini sallayıp kapıdan çıkıp gitti.

Holmes cephesinde sessiz bir gece yaşanıyordu. Diğer geceler gibiydi aslında. Tarih dersi için İç Savaş ödevi hazırlıyordum. Dışarıda, zaten pek aydınlanamamış gün karanlığa gömülmüştü. Anneme uyuyacağımı söyleyip pijamalarımı giydim, dişlerimi fırçaladım, parmağımdaki yara kabuğunu koruyan yarabandını değiştirdim, yatağa girip Davis'e mesaj attım. *Selam.*

O cevap vermeyince Daisy'ye yazdım. *Davis'le konuştum.*

O: *Nasıl gitti?*

Ben: *Harika sayılmaz.*

O: *Geleyim ister misin?*

Ben: *Evet.*

O: *Hemen geliyorum.*

Bir saat sonra Daisy'yle kucaklarımızda laptoplar, yatakta yan yana uzanıyorduk. En son Ayala öyküsünü okuyordum. Ne zaman bir şeylere kıkırdasam Daisy, "Hangisine gülü-

yorsun?” diye soruyordu, ben de söylüyordum. Bitirdiğimde yatakta öylece yan yana uzanıp tavana baktık.

“Eh,” dedi Daisy bir süre sonra, “sonunda her şey yoluna girdi.”

“Ne gibi?”

“Kahramanlarımız zengin oldu ve kimsenin canı yanmadı.”

“*Herkesin* canı yandı,” dedim.

“Yani kimse *yaralanmadı* demeye çalışıyorum.”

“Ben ciğerimi yırttım!”

“Aaa, evet. Onu unutmuştum. En azından kimse ölmedi.”

“Harold öldü! Muhtemelen Pickett da!”

“Holmesy, burada mutlu son olsun diye uğraşıyorum. Sürekli içine etmez misin?”

“Tam bir Ayala’yım,” diye karşılık verdim.

“*Resmen* Ayala’sın.”

“Mutlu sonlardaki mesele şu,” dedim, “ya gerçekten mutlu değiller ya gerçekten son değiller. Gerçek hayatta bazı şeyler iyiye gidiyor, bazı şeyler de kötüye. En nihayetinde ölüyorsun.”

Daisy güldü. “Her zamanki gibi En Nihayetinde Ölüyorsuncu Aza Holmes bize hikâyenin nasıl sonlandığını hatırlatmaya geldi, türümüzün soyunun tükenmesiyle sonlanıyor tabii ki.”

Güldüm. “Eh tek gerçek son bu ama.”

“Hayır, değil, Holmesy. Sonlarını sen tercih edersin, başlangıçlarını da. Çerçeveyi sen tercih edersin. İçindeki resmi seçemiyor olabilirsin ama çerçeveye sen karar veriyorsun.”

Davis hiç cevap yazmadı, birkaç gün sonra tekrar mesaj attığımda bile. Ama blog'una yazı yazmıştı.

“Ve bu esassız hülyanın dokuması gibi,
Başı bulutlarda kuleler, fevkalade saraylar,
Vakur mabetler, bu azametli küre,
Muhteviyatı ile yok olup gidecek
O asılsız nümayiş gibi solacak,
Zerre kalmayacak ardında.”

—WILLIAM SHAKESPEARE

Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini biliyorum.
Fakat neden herkesi bu kadar özlemek
zorundayım?

YİRMİ DÖRT

Bir ay sonra, Noel tatilinin bittiği gün erkenden kalkıp annemle ikimize birer kâse gevrek doldurdum. Televizyonun önünde yiyordum ki üstünde hâlâ pijamalar, telaş içinde içeri girdi. “Geç kaldım geç geç,” dedi. “Alarmı fazla ertelemişim.”

“Sana kahvaltı hazırladım,” dedim, kanepede yanıma oturduğunda, “Mısır gevreği *hazırlanan* bir şey değil,” dedi. Ağzına bir kaşık atarken güldüm, sonra giyinmeye koşturdu. Sürekli bir devinim içindeydi annem.

Tekrar televizyona baktığım sırada ekranın altından kırmızı bantlı son dakika haberi geçiyordu. Pickett arazisinin kapısında duran bir gazeteci gördüm. Aceleyle kumandayı bulup televizyonun sesini açtım.

“Elimize geçen son bilgiye göre Pickett’ın kimliği henüz doğrulanmamış ancak yetkililer, Pogue Deresi tünellerinde

buldukları cesedin inşaat kralı milyarder Russell Davis Pickett'a ait olduğuna inandıklarını kaydetti. Araştırmayla yakından ilgilenen bir kaynağımıza göre, Pickett'ın muhtemelen kaybolduktan 'birkaç gün sonra', hava şartlarına bağlı olarak hayatını yitirdiği belirtiliyor ve resmi açıklama henüz gelmemiş olmasına rağmen birkaç farklı kaynağa göre Pickett'ın cesedinin isimsiz bir ihbar üstüne polisin olay yerine gitmesiyle keşfedildiği söyleniyor."

Anında Davis'e mesaj attım. *Şimdi haberleri gördüm. Çok üzgünüm, Davis. Bunu sana çok sık söylediğimi biliyorum ama ciddiym. Çok üzgünüm.*

Hemen cevap vermeyince devam ettim: *Polise ihbar eden Daisy'yle biz değiliz, onu söylemek istemiştım. Kimseye hiçbir şey söylemedik.*

Yazdığını belli eden ... işaretini görüyordum şimdi. *Biliyorum. Biz söyledik. Noah'yla beraber karar verdik.*

Annem bir yandan ayakkabısını giyip bir yandan küpesini takarken içeri girdi. Haberin son kısmını duymuş olmalıydı çünkü, "Aza, Davis'le konuş. Bugün onun için çok zor bir gün olacak," dedi.

"Ben de şimdi mesaj atıyordum," dedim. "Polise onlar haber vermiş zaten."

"Tüm mal mülkün bir kertenkeleye kalacağına inanmıyorum." Pickett yasal olarak ölü kabul edilene kadar hiç değilse yedi yıl bekleselerdi, yedi yıl daha evleri, yedi yıl daha her istedikleri olacaktı fakat hepsinin tuataraya gitmesine karar vermişlerdi.

“Babalarını orada öyle bırakamadılar demek ki,” dedim. “Belki kanalın sonundan hiç bahsetmemeliydim.” Bu ne de olsa benim suçumdu. Buz gibi bir dehşet hissi benliğimi kapladı. Onları, babalarından vazgeçmek ile kendi hayatlarından vazgeçmek arasında tercih yapmaya zorlamıştım.

“Kendine yüklenme,” dedi annem. “Gerçeği bilmek evden daha ağır basmış belli ki, ayrıca sokağa atılacak halleri yok, Aza.”

Onu dinlemeye çalıştım fakat inkâr edilemez bir hisse kapılmıştım bir kere. Bir an daha dayanmaya çalıştım fakat sadece bir an sürdü. Yarabandını çekip çıkardıktan sonra tırnağımı parmağımdaki nasırın altına sokup önceki yaranın nihayet iyileştiği yeri parçaladım.

Tuvalette yıkayıp tekrar üstünü kapatırken kendime baktım. Hep böyle olacaktım, bu hep içimde olacaktı. Yenmenin yolu yoktu. Ejderhayı asla katledemeyecektim çünkü ejderha aynı zamanda bendim. Benliğim ile hastalığın göbek bağı ömür boyu kesilmeyecekti.

Davis’in güncesini, şu Frost alıntısını düşünüyordum. “Hayata dair öğrendiğim her şeyi iki kelimeyle özetleyebilirim: Devam ediyor.”

Siz de devam ediyorsunuz, akıntı size karşı olsa da olmasa da. Hiç değilse kendime ses etmeden fısıldadığım buydu. Banyodan çıkmadan önce tekrar mesaj attım. *Bir ara takılalım mı?*

Ekranı ... belirdi fakat hiç cevap atmadı.

“Çıkmamız lazım,” dedi annem. Banyo kapısını açtım, askıdan palto ve beremi alıp buz gibi garaja gittim. Parmak-

larımı garaj kapısının altına sokup kaldırdım, annem sabah kahvesini hazırlarken yolcu koltuğuna oturdum. Telefonuma bakıyor, cevap vermesini bekliyordum. Üşümüştüm ama terliyordum, terden berem ıslanıyordu. Davis'i, haberlerde yine kendi ismini duyduğunu düşündüm. *Devam edeceksin*, dedim kendime, aramızdaki boşluktan sesimi ona da duyurmaya çalışırcasına.

Sonraki birkaç ay, devam ettim. Hiç tam iyileşmeden iyiye gittim. Daisy'yle ertesi yıl üniversite başvurusu yaparken doğru dürüst okul dışı aktiviteler yaptığımızı gösterebilmek için Ruh Sağlığı Birliği ve Hayran Kurgu Atölyesi kurduk ancak iki kulübün de tek üyesi bizdik. Akşamları sık sık onların dairesinde veya Applebee's'de veya bizim evde, kimi zaman Mychal'la ama genelde baş başa takılıyor, film izliyor ya da ödev yapıyor veya muhabbet ediyorduk. Onunla çayirlara taşmak çok kolaydı.

Davis'i özlüyordum tabii ki. İlk birkaç gün telefonuma bakıp durmuş, cevap vermesini beklemiştim ama yavaş yavaş birbirimizin geçmişinin parçası olacağımızı anlamıştım. Gerçi hâlâ özlüyordum. Babamı da özlüyordum. Harold'ı da. Herkesi özlüyordum. Yaşamak özlemek demek.

Neden sonra bir nisan akşamı Daisy'yle bizim evde oturmuş en sevdiğimiz grubun modası geçmiş bir müzik ödülü programında tek gecelik gösterisini izliyorduk. "Sensin Kesin"

şarkısına hiç hatasız pleybek yapmışlardı ki kapı çaldı. Neredeyse gece on birdi, misafir için çok geçti, kapıyı açarken sinirlerim gerilmişti.

Gelen Davis'ti, üstünde gömlek ve dar pantolonu, elinde devasa bir kutu tutuyordu.

“Ee, selam,” dedim.

“Bunu sana getirdim,” deyip kutuyu bana verdi ki tahmin ettiğim kadar ağır değildi. İçeri taşıyıp yemek masasına koyduktan sonra döndüğümde çıkmak üzereydi.

“Beklesene,” dedim. “Gel.” Elini tutmak için uzandım. Elimi tuttu, yan yana arka bahçeye çıktık. Nehir kabarmıştı, karanlığın bir yerlerinden çağıltısı duyuluyordu. Arka bahçedeki büyük alıç ağacının altına uzanırken çıplak kollarıma hava ılık ılık değdi. Davis yanıma uzandı, ben de ona kendi evimden gökyüzünün nasıl görüldüğünü, yaprağa durmuş dallarla nasıl parçalara bölündüğünü gösterdim.

Noah'yla taşınacaklarını, Colorado'ya gideceklerini, Noah'nın orada sorunlu çocuklar için yatılı okula kabul aldığını söyledi. Davis liseyi oradaki bir devlet okulunda bitirecekti. Bir ev kiralamışlardı. “Şimdikinden daha küçük,” dedi. “Ama hiç değilse tuatara yok.”

Nasıl olduğumu sordu, ben de genelde fena hissetmediğimi söyledim. Dr. Singh'i artık dört haftada bir görüyordum.

“Ne zaman gidiyorsunuz?” diye sordum.

“Yarın,” deyince bir süreliğine sohbet ilerlemedi.

“Peki o zaman,” dedim nihayet, “şunlar ne?”

Hafifçe güldü. “Tabii ki biri Jüpiter. Bu akşam ışııl ışııl. Şurada da Arcturus var.” Biraz zahmetle dönüp gökyüzünün başka bir tarafını işaret etti. “Şurada da Büyükayı var, şuradaki iki yıldızın hattını takip edersen Demirkazık, yani Kutupyıldızı.”

“Polislere niye oraya bakmalarını söylediniz?” diye sordum.

“Bilmemek Noah’yı yiyip bitiriyordu. Ben de... Ben de galiba abilik yapmam gerektiğini fark ettim. Artık tam zamanlı görevim bu. Ben böyleyim. Onun da onca paradan çok babasının niye iletişime geçmediğini bilmeye ihtiyacı vardı, biz de buna karar verdik.”

Uzanıp elini sıktım. “İyi bir abisin.”

Başını yukarı aşağı salladı. Gri ışııkta gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. “Teşekkürler,” dedi. “Tam olarak bu anda çok uzun süre kalabilmek istiyorum açıkçası.”

“Ben de,” dedim.

Üstümüze sessizlik çöktü, üstümde göğün muazzamlılığını hissedebiliyordum, akla hayale sığmayan enginliğini... Kutupyıldızı’na bakıp gördüğüm ışığın 425 yıllık olduğunu fark etmek; sonra baktığım Jüpiter’in bizden bir ışık saati bile uzak olmadığını bilmek. Mehtapsız karanlıkta ışığa sadece şahitlik edebiliyorduk ve Davis’i astronomiye neyin ittiğini ucundan kıyısından da olsa hissedebiliyordum. Kendi minicikliğinin, önüne tüm çıplaklığıyla serilmesinde bir tür ferahlık vardı, ayrıca Davis’in çoktan bildiğine emin olduğum bir şey keşfetmiştim: Sarmallar aşağı doğru takip edildikçe ebediyen daralıyordu ancak yukarı gittikçe de ebediyen genişliyordu.

Ve o parçalara bölünmüş göğün altında, kader çarkları bizi bir o yana bir bu yana savurmadan önce, hâlâ her şey olabileceğimiz zamanlarda kapıldığım o hissi hep hatırlayacağımı biliyordum.

Orada uzanırken onu hayat boyu sevebileceğimi düşünüyordum. Birbirimizi seviyorduk aslında... belki hiç dile getirmemiştik, belki gönlümüzü kaptıramıyorduk ama ne olursa olsun hissediyorduk. Onu seviyordum ve diyordum ki kendi kendime, belki de onu bir daha hiç göremem ve içimde hep onun özlemi olur, ne feci bir şey.

Ama öyle feci olmadığı ortaya çıkıyor çünkü o göğün altında yatarkenki halimin hayal dahi edemeyeceği bir sır biliyorum: O kızın devam edeceğini, büyüüp serpileceğini, çoluk çocuğa karışıp onları çok seveceğini, sevmesine rağmen onlara bakamayacak kadar hasta olacağını, hastaneye kaldırılacağını, iyileşeceğini ve tekrar hastalanacağını. Terapist olsa der ki, *Bu noktaya nasıl geldiğini bir kâğıda yaz.*

Siz de yazarsınız, yazarken de sevginin trajedi veya başarısızlık değil armağan olduğunu fark edersiniz.

İlk sevdiğiniz insanı anımsarsınız çünkü size sevip sevebildiğinizi; bu dünyada sadece sevginin hak edildiğini; sevgi sayesinde ve sevgi yüzünden olduğunuz insan olduğunuzu size gösterir, göstermekle de kalmaz, kanıtlar.

Ama o göğün altında eliniz –hayır, benim elim–, hayır, bizim elimiz, onun elindeyken daha hiçbir şeyden haberiniz yoktur. Mutfak masasındaki kutunun içinde o sarmal resminin durduğundan, çerçevesinin arkasına yapıştırılmış notta, *Bunu sana bir kertenkeleden çaldım.* —*D* yazdığından haberiniz yoktur. O tablonun sizi nasıl bir apartman daire-sinden ötekine takip ettikten sonra nihayet evinizin duvarına asılacağından, onlarca yıl sonra Daisy'nin hâlâ arkadaşınız olmasından ne kadar gurur duyacağınızdan, hayatlarınızın bambaşka şekillerde evrilmesinin ikinizi birbirinize ancak daha düşkün yapacağından haberiniz yoktur. Üniversiteye gideceğinizden, işe gireceğinizden, kendinize bir hayat inşa edeceğinizden, gözünüzün önünde yıkılıp tekrar küllerinden dirileceğinden haberiniz yoktur.

Ben, tekil zamir ben, devam edecektir; geçmişle, gelecek ve şimdiyle belirlenerek.

Ancak henüz bunların hiçbirinden haberiniz yoktur. Onun elini sıkarsınız. O da aynı şekilde karşılık verir. Aynı göğe birlikte bakarsınız ve bir süre sonra, *Gitmem lazım,* der, siz *Hoşça kal,* deyip veda edersiniz, o da *Hoşça kal* der, öte yandan kimse veda etmez, sizi tekrar görmek istemedikleri sürece.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle bu öykünün çok, pek çok, çok pek çok versiyonunu müthiş bir düşüncelilik ve cömertlikle okuyan Sarah Urist Green'e teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca Chris ve Marina Waters'a; kardeşim Hank, eşi Katherine'e; anne babam Sydney ve Mike Green'e; eşimin annesiyle babası Connie ve Marshall Urist'e ve Henry ile Alice Green'e teşekkürler.

On beş yıldan uzun süredir editörlüğümü yapan Julie Strauss-Gabel'in bu kitap üstünde çalışırken geçirdiğimiz altı yıl boyunca kaybetmediği inanç ve içgörüye ne kadar minnettar olduğumu nasıl dile getirebileceğimi hiç bilmiyorum. Ayrıca incelikle ve acımasızca düzelti yapan Anne Heausler ile Dutton'daki tüm ekibe, bilhassa Anna Booth, Melissa Faulner, Rosanne Lauer, Steve Meltzer ve Natalie Vielkind'e teşekkürler.

Arkadaşım, tanıtımcım, sırdaşım ve yol arkadaşım Elyse Marshall'a çok şey borçluyum, tıpkı Penguin Random House'ta kitaplarımı hazırlayıp okurlarımla paylaşmama yardım eden pek çok insana olduğum gibi. Jen Loja, Felicia Frazier, Jocelyn Schmidt, Adam Royce, Stephanie Sabol, Emily Romero, Erin Berger, Helen Boomer, Leigh Butler, Kimberly Ryan, Deborah Kaplan ve Lindsey Andrews'a özellikle teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca Don Weisberg ile görüşleri ve rehberliğiyle kitabın her sayfasına sirayet eden Rosianna Halse Rojas'a da teşekkürler.

Ariel Bissett, Meredith Danko, Hayley Hoover, Zulaiha Razak ve Tara Covais Varsov olağanüstü bir dikkat ve ihtimamla bu metnin taslaklarını okudular. Joanna Cardenas paha biçilmez fikirler ve bilgiler kattı. Ayrıca her türlü yardımları için Ilene Cooper, Bill Ott, Amy Krouse Rosenthal, Rainbow Rowell, Stan Muller ve Marlene Reeder'a teşekkürler.

Fevkalade yayın hakları temsilcileri Jodi Reamer ile Kassie Evashevski her yazarın hayallerini süsleyen, ayrıca en sabırlı avukatlar. Astronomi konusunda yardım eden Phil Plait'e, Yıldız Savaşları eksperliği için E. K. Johnston'a, *I Contain Multitudes* kitabı için Ed Yong'a, *The Man Who Couldn't Stop* kitabı için David Adam'a, *The Body in Pain* kitabı için Elaine Scarry'ye, beni Pogue Deresi'yle tanıştıran Stuart Hyatt'a, James Bell, Michaela Irons, Tim Riffle, Lea Shaver ve Shannon James'e kanunla ilgili konulardaki uzmanlıkları için teşekkür ederim. Hazır bu konuya değinmişken, bu romandaki coğrafi detaylar, yasalar, güç dönüştürücüler, gece göğü ve diğer her şey hayal ürünüdür ve her tür hata şahsıma aittir.

Son olarak Dr. Joellen Hosler ve Dr. Sunil Patel, çok iyi bir terapi hizmeti sunarak hayatımı kati surette iyileştirdiler ancak ne yazık ki pek çok insan böyle bir tedavi göremiyor. Ailemle bunun için minnettarız. Uzun ve zorlu bir yol olabilir ancak psikolojik rahatsızlıkların tedavisi var. Zihniniz size umut olmadığını söylüyorsa bile umut var.